STELIAN ŢURLEA crimă la Torino

CRIME SCENE PRESS

„Orice text scris de mâna lui Stelian Ţurlea este inteligent şi captivant, are ritm şi un patetism sobru, de un desăvârşit bun-gust."
Alex. Ştefănescu

virtual-project.eu

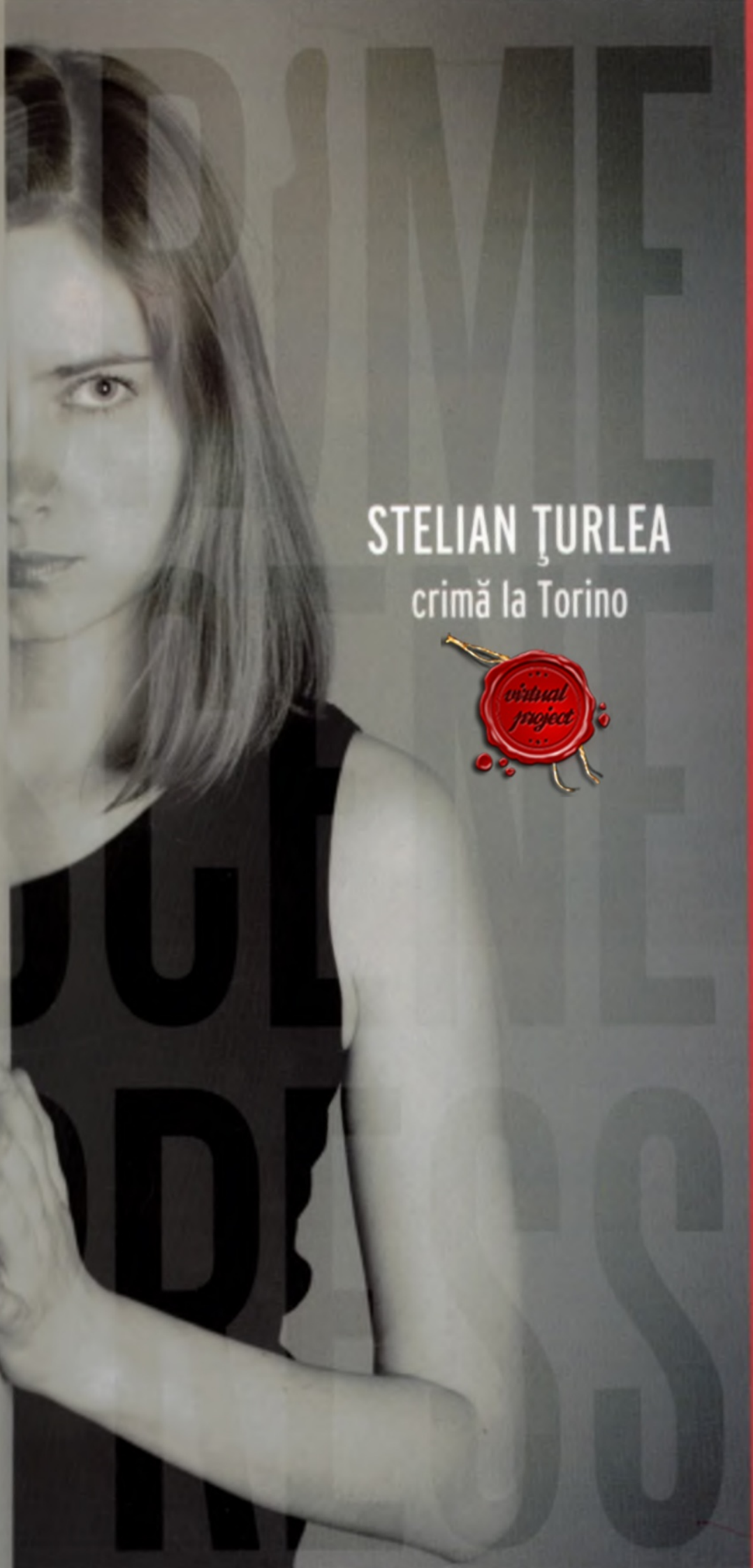

STELIAN ŢURLEA

crimă la Torino

virtual project

Pentru un premiu uriaș, trei scriitori români sunt invitați de un nabab român din Torino să scrie, vreme de o săptămână, izolați într-o vilă din orașul italian, câte un roman prin care să soluționeze o crimă veche, petrecută la fața locului, căreia poliția nu i-a dat de cap.

Există însă indivizi care nu vor să se afle adevărul, pentru că încă mai profită de pe urma acelei crime și se străduiesc să-i împiedice pe scriitori, doi bărbați și o femeie, de vârste și experiențe de viață diferite. Cei trei ajung să se urască. Primul roman în care interlopii români din Italia se comportă întocmai ca Mafia italiană.

Stelian Țurlea
Crimă la Torino

STELIAN ȚURLEA – 2014
CRIME SCENE PRESS, 2014 pentru această ediție.

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȚURLEA, STELIAN
Crimă la Torino / Stelian Țurlea. – București: Crime Scene Press, 2014
ISBN 978-606-93677-2-8

821.135.1-31

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Coperta: foto Shutterstock
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: februarie 2014
Tipărit în România, FED PRINT

Stelian Țurlea
Crimă la Torino

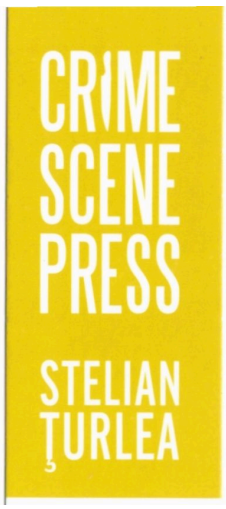

– 2014 –

Stelian Țurlea născut la 6 ianuarie 1946, Stelian Țurlea a urmat studii de filologie (1968) și filosofie (1976), la București, a fost aproape trei decenii redactor de politică externă (revista „Lumea”), a condus, după 1989, revistele „Lumea”, „Zig-Zag”, apoi ziarul „Meridian”, după care a lucrat în televiziune, ca șef al departamentului de știri al Antenei 1. Din 1996 a lucrat la ProTV ca director editorial, din 2000 este și editor senior al „Ziarului de duminică”.

Este autor a nouăsprezece romane, zece cărți de publicistică, nouă cărți pentru copii și două traduceri. A îngrijit șase albume (unul în trei volume despre Bucureștii în vremea lui Carol I; un altul despre lucrările publice în vremea lui Carol I; Palatul Patriarhiei; Palatul Regal; Cronica restaurării Palatului vechi B.N.R.; Centrul istoric bancar-financiar al Bucureștilor).

A primit Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii (2003), Premiul Asociației Editorilor din România pentru literatură pentru copii (2005), Premiul Special al Uniunii Scriitorilor (2006), Premiul Asociaților Scriitorilor din București (2007), Premiul „Flacăra” pentru literatură (2011). A fost nominalizat la Premiul Uniunii Scriitorilor pentru literatură pentru copii în 2000 și Premiul AER pentru roman în 2003.

Premii în jurnalistică: Premiul Asociației Profesioniștilor din Televiziune (APTR) pentru jurnalul de știri Observator (Antena 1), 1995, Premiul APTR pentru Observator, 1996, Premiul special APTR pentru documentarul „13-15 iunie 1990”, 1996, Premiul Fundației Pro pentru manageriat jurnalism, 1999, Premiul Fundației Pro pentru jurnalism, 2001, Premiul Radio România Cultural pentru „Ziarul de Duminică”, 2007.

Minunatei Cristina,
care m-a răbdat și cu această carte

GEORGE

1.

M-am trezit în avionul către Torino aproape împotriva voinței mele. Mi se întâmplă de la o vreme să fac lucruri care nu-mi plac defel, doar cu gândul c-o să am liniște. Chiar nu-mi pasă că trec drept papă-lapte, obțin răgazul să mă gândesc la ale mele. Sigur e un atribut al vârstei, mă păcălesc și-i zic înțelepciune, când eram mai tânăr nu cedam în fața insistențelor și lacrimilor niciunei femei și probabil am pierdut mult, după ce-mi ieșiseră vorbe că sunt neînduplecat femeile începuseră să se ferească de mine. Acum, chiar nu-mi mai pasă ce se spune. Îmi e suficient să știu în sinea mea că nu s-a schimbat nimic.

Urma să iau parte la Salonul Internațional de Carte, ediția a XXVI-a, 2013, unde se lansa traducerea în italiană a unuia dintre romanele mele. Asta era partea plăcută a lucrurilor. Partea neplăcută mi-o dădea convingerea că voi fi obligat să particip la conferințe și discuții în care să lămuresc ce-am vrut să spun în carte. Detest asta. Am scris-o, i-am dat drumul în lume, are destinul ei, oricare ar fi el, nu mai e nevoie să explic ce-am vrut să spun. Nu înseamnă că am și dreptate, dar mi s-a părut mereu aiurea să mă explic, de asta există critici literari pe lume și servicii de promovare și marketing.

Nu m-aș fi aflat în avion dacă n-ar fi insistat nevastă-mea. Sunt căsătorit de când mă știu, aproape am uitat numărul anilor. Nu știu dacă asta sună bine sau rău. Pentru mine încă sună bine. Are cel mai ciudat nume din lume, Elodia. Când a izbucnit povestea cu avocata dispărută și, probabil, ciopârțită de soțul ei polițist, era mândră că o întreba lumea ce crede despre cazul tizei, deși nu e nici avocată, nici ziaristă, nici rudă cu celebra dispărută. N-avea nicio competență în afară de nume. De fapt, pe Elodia mea o cheamă Eloisa, dar îl socotise un nume prea romantic și-și zisese Elodia.

E faptul prin care se remarcă, în afară că e pur și simplu înnebunită de banii pe care-i câștig. Adică destul,

din două slujbe bine plătite cărora nu numai că le fac față, și sper să se-ntâmple asta încă zece, cincisprezece ani, până ies la pensie, dar îmi lasă și timp să scriu câte cărți vreau, deși nu câștig un sfanț din cărți. O fac doar pentru că-mi place. Observ de ani buni cât de repede se golesc conturile mele din bancă și, simultan, cum se umple garderoba cu haine femeiești nefolosite ori îmbrăcate o dată la multe luni, când mai sunt scoase din cutiile de carton ca niște cufere în care zac împăturite pe sezoane. Sunt vreo cincisprezece „cufere" așezate unele peste altele într-o debara cât un dormitor, cu rafturi de jos până sus pe unul dintre pereți pentru perechile de pantofi de toate culorile și formele. Parcă ar fi Imelda Marcos. Nu iese o dată în oraș ori la vreo sindrofie să nu poarte pe ea câteva milioane vechi în haine și bijuterii și nu mă îndoiesc că ochii cunoscători care o privesc apreciază. Uneori mai dăruiește din hainele care-o sufocă, dar cel mai adesea preferă să le păstreze, moda revine și ea vrea să fie la modă, mereu ultimul răcnet, nu e blestem mai mare pentru o femeie. Sau poate o binefacere?

Culmea este că e atât de frumoasă, o femeie coaptă, la cumpăna dintre vârste, că ar fi minunată în orice s-ar îmbrăca, chiar și-n zdrențe. Mereu am fost uluit să constat că, spre deosebire de alte femei, n-a recurs niciodată la bisturiu să-și remodeleze nasul, sânii, fesele, blondul ei nu e oxigenat, onduleurile impecabile sunt naturale, mare noroc.

Nu face mai nimic toată ziua, deși are o slujbă, o sinecură găsită de tăticul ei, mare mahăr în fostul regim comunist și mare industriaș în noul regim capitalist. Nimănui nu-i pasă că șade doar de vorbă, navighează pe internet, bârfește pe contul de *facebook* pe care și l-a deschis printre primele, să fie în rândul lumii moderne, răsfoiește revistuțe *glossy* și bea cafea după cafea, mă și mir că nu i se revoltă ficatul. Toată ziua bună ziua, îndată ce-și încheie programul de patru, cinci ore de lucru de mântuială, e în vizite, primește rareori acasă pe cineva, susține că n-are spațiul necesar, deși locuim într-o hardughie pentru două familii cel puțin. Nu i-am spus niciodată că e zgârcită și nu vrea să ofere nimănui nimic, aș greși, firește, nu-i zgârcită din moment ce își invită prietenele la restaurant, e mai degrabă leneșă, comodă, n-ar pregăti un sandviș pentru minunatele ei surate pe care tot zice că le adoră și-i seamănă de parcă i-ar fi gemene.

Ar putea comanda unei firme de catering și să se scutească de bătăi de cap, au apărut ca ciupercile, dar și atunci ar fi nevoită să strângă după ele. Preferă să născocească pretexte și să umble din casă în casă. Sau nu sunt eu în stare să înțeleg. Multe nu înțeleg. De pildă, de ce e înnebunită după bani, are câți vrea.

Sau de ce e înnebunită după sindrofii de orice fel. Mi-ar plăcea să trăiesc într-un cerc restrâns, dar ea suferă dacă lipsește de la vreo petrecere, mai ales din lumea scriitorilor. Mi-am limitat relațiile sociale la câțiva dintre vechii colegi de facultate, cei mai mulți blazați, frustrați că n-au reușit în viață, mă invidiază fără motiv, dar îmi sunt dragi, îmi place să stau cu ei la un pahar de vin, să discutăm despre nebunia vieții. Eloisa nu poate suferi discuțiile astea, a fost de față de vreo două ori, s-a plictisit cumplit, nu încetează să-mi spună că-mi pierd vremea cu ratații mei, ar fi mulțumită să nu-i mai văd. Mă întristează. Dar e unul dintre lucrurile la care nu cedez. Contracarează cu sindrofiile scriitorilor, cenacluri, lansări de carte, *workshop*-uri, conferințe, premiere, primesc zeci de invitații săptămânal, nici nu știu câte sunt, ea se ocupă de corespondența mea, chiar și de cea electronică, spune c-o face ca să-mi ușureze munca. Și mă trezesc târât peste tot, zile la rând, e nelipsită la brațul meu, îi place să fie oriunde e centrul atenției, e de-a dreptul fericită, strălucitoare de fiecare dată, roiesc în jurul ei o mulțime de spilcuiți cărora le curg balele, ar fute-o acolo, pe loc, dar ea răspunde avansurilor numai cât să-i întărâte. Mă distrează. Sau cred eu că le răspunde numai atât, nu i-am controlat niciodată agenda, n-am întrebat-o unde se duce.

Eu scriu. E bucuroasă că scriu și-mi spune că pleacă de-acasă doar să mă lase să mă desfășor. Ar trebui s-o ador. Dar știu că ceva nu e cum ar trebui. Mă gândesc că majoritatea dintre cei care mă tot văd în lume sunt convinși că nu m-am mai săturat de promovare și o bag pe ea la înaintare. Greșit! Greșit! Greșit! Detest sindrofiile.

Cu toate astea, trăiesc cu ea de cincisprezece ani și sigur o iubesc, nu doar când se gudură și mă dorlotează, convinsă că nimeni pe lume n-ar face pentru mine cât face ea. O iubesc mai ales în pat. E grozavă, n-am întâlnit femeie ca ea. Sunt subjugat, prins, obsedat, pierdut, înlănțuit, captivat, rob, uit de mine. Știe și profită. Sunt

un prost, dar nu mă pot schimba. Mă îmbrățișează când ies din ea, de-abia îmi trag respirația, amețit și epuizat, și primul lucru pe care mi-l spune invariabil este că sunt un bărbat nemaipomenit și că aș fi și mai nemaipomenit dacă m-aș apuca de scris încă un roman. Sau să-l termin odată pe cel început și la care lâncezesc prea mult. Așa am ajuns să scriu carte după carte. De parcă ar fi ouă. Nu s-a mulțumit cu una pe an, am trecut la două, acum vrea mai multe. Cum a putut Simenon și tu să nu poți? îmi zice. O să-mi crape capul într-o bună zi.

Cu atâta amor ar fi trebuit să apară demult și copiii, n-au apărut, nu discutăm despre asta, nu știu a cui e vina, simt că e un subiect dureros pentru ea, m-am convins când și-a luat o pisică, doarme la picioarele ei, nu o dată mă zgârie când mă trezesc noaptea și-o îmbrățișez pe Eloisa. E singurul moment în care Eloisa o alungă, înainte să mi se ofere și să toarcă ea în brațele mele, chiar și adormită.

Și mai face un lucru care mă amuțește. Când mă vede că scriu la biroul meu din bibliotecă, vine uneori neauzită pe covorul în care i se afundă tălpile, cu o tăviță cu cafea aburindă, sau alteori mă îmbrățișează pe după umeri și îngenunchează lângă scaunul meu, cu bărbia pe genunchii mei care încep deja să tremure așteptând să aud ce mai auzisem, nu-mi venea să cred și în continuare nu-mi vine să cred,

ești toată lumea mea,

atunci devin o cârpă, sigur ajung cu ea în pat și toate sfârșesc cu gâfâieli și gemete.

Nici măcar nu câștig din romanele mele, piața e proastă, sistemul nu-i ca-n Occident, lumii puțin îi pasă de cărți, nu cumpără.

Să ne mutăm acolo, spune, o dată, de zece ori,

nici să n-aud! îi replic,

o să scrii direct în franceză, insistă ea, doar știi limba, ca prietenul tău Virgil Tănase,

am făcut prostia să-i povestesc cum îl cunosc de decenii.

Îi retez mereu avântul, se repliază, doar ca să atace și mai puternic altădată, de obicei până nu obține ce dorește nu se lasă. În vecii vecilor însă n-am să mă mut în Occident!

Sigur auzise cumva de concurs, altfel n-ar fi insistat atâta să plec la Torino la Salon. Mă tot întrebam cum de

știuse ea înaintea mea, dar nu găseam răspuns. Până la Roma, avionul era plin de românce care se întorceau la muncă, turuiau întruna, simțeau că leșină dacă nu povestesc vecinului prin ce-au trecut sau la ce se așteptau după revenirea în Italia. Erau nevorbite de zile și săptămâni. Nu era nevoie să mă angajez într-o conversație cu ele, era suficient să dau din cap și pricepeau că empatizez și sunt de-al lor. Îmi venea să-mi iau câmpii. Din fericire, erau și câteva tinerele destul de frumoase, o plăcere să le privești, speram să nu se ducă să bată străzile sau să-ncapă pe mâna unor pești. Își depănau poveștile fără rușine. Găseam gura la ele, minunându-mă de trăsăturile frumoase și închipuindu-mi ce troglodiți, români sau italieni, le mângâie și se bucură de ele.

N-aveam cum să scap să fiu de față la lansarea traducerii,

un succes nebun! se bucura Eloisa,

îmi place să cred că era sinceră, scepticismul se citea pe chipul meu,

îți spun eu! striga, îți spun eu! Întotdeauna când am simțit așa ai avut succes!

Ce rost avea s-o contrazic, niciunul nu știa ce-o să mă aștepte!

Dar ea știa totuși mai multe, mi-am dat seama în ultima clipă, când am semnat un fel de contract. Am vrut să abandonez pe loc, dar a izbucnit în plâns când a aflat,

nu se poate să faci asta! Nu e permis! Cum o să dai cu piciorul la o sută de mii de euro, care, din start, sunt ai tăi?!

M-am blocat. Nimeni nu-mi vorbise de o sută de mii de euro. Chiar nu mai înțelegeam, organizatorii erau secretoși, spuseseră că detaliile concursului le vom afla la fața locului, dar, oricât de secretos ai fi, nu te joci cu sume dintr-astea, pot face oamenii infarct.

Eram trei scriitori invitați, fuseseră mai mulți pe lista inițială, dar se derobaseră, iar cei trei rămași se angajau sub semnătură să participe la un concurs, îndată ce se încheia Salonul. În zece zile trebuia să scriem fiecare câte un roman, izolați în nu știu ce vilă, tema ni se va sugera când vom ajunge la Torino. Nu mi se părea prostie mai mare. Nu te joci cu scrierea unei cărți. Organizatorii ne plăteau drumul, șederea și toate nevoile, fără exagerări, treaba noastră era doar să scriem.

Amănuntele le vom afla la fața locului. În contract se mai spunea că romanul care va fi apreciat câștigător va fi tipărit de îndată, dar nu știu cum Eloisa aflase și că va fi plătit cu o sută de mii de euro. Mi s-a părut ridicol.

Am refuzat, chiar dacă semnasem deja, n-aveau ce să-mi facă, renunț la orice participare la Salon, n-o să ajung sclavul unora care să mă exploateze după placul lor, eram chiar furios și mă pregăteam să-i scriu un email distrugător și plin de venin traducătoarei cărții mele, Beatrice, convins că era amestecată în vreo mașinațiune mafiotă. Beatrice e o blondă superbă, la vârsta la care o femeie poate cuceri pe oricine, doar să-și pună asta în cap. Cum de se ocupa de literatură și nu de altceva a fost mereu un mister pentru mine. Când mă pregăteam să-i scriu, era o perioadă în care citisem câteva cărți despre crima organizată și cam tot atunci ascultam în prostie muzica mafiei calabreze `Ndragheta, primită de la nașul meu Horia, simțeam că mă liniștește și inspiră. Și, firește, în asemenea condiții toate nu puteau să se învârtă în capul meu decât în jurul Mafiei!

Nu se poate să renunți! striga Eloisa. Cum să dai cu piciorul la o sută de mii de euro?

De unde i-ai scos și pe ăștia? întrebam.

Îți spun eu, atât o să iei pe cartea pe care o s-o scrii acolo!

Am râs în hohote. Dar am cedat, din nou, la urma urmei o să fie încă o experiență, n-o să-mi cadă coroana dacă accept. În contract nu se spunea nimic de vreo penalizare, în caz că nu ești în stare să scrii romanul, așa că, până la urmă, puteam lua totul și ca pe o excursie mai ciudată. Măcar să mă bucur de o ședere la Torino, numai minunății auzisem despre oraș, dacă o să stau zece zile în liniștea unei vile înconjurate de trandafiri și leandri n-o să-mi strice. De mult m-am obișnuit să întorc mereu lucrurile în favoarea mea, nu e greu.

2.

Am aflat despre ce era concursul abia la Torino. Un presentiment l-am avut pe drumul de la aeroport la hotel, taxiul în care urcasem avea anunțuri despre tarife în patru limbi, una dintre ele era româna. N-ar fi avut, dacă n-ar fi

fost suficient de mulți români în oraș. Probabil zeci de mii, poate peste o sută de mii.

Unul dintre ei făcuse o avere imensă, nu m-am interesat să aflu din ce anume, dar era o avere cinstită, devenise cetățean italian, se rugaseră de el mai multe partide să devină primar sau să-i reprezinte în parlament, pe modelul omului de afaceri Silvio Berlusconi, care avusese atâta succes, îi refuzase pe toți, nu voia să aibă de-a face cu politica, dar îi mulțumise pe toți făcându-le câte o donație consistentă. Îl comparau cu celebrul Iosif Constantin Drăgan, putred de bogat, ai cărui urmași nu mai pridideau să-i numere și să-i risipească bănuții. Nimeni nu voia să spună mai multe despre el, sau nu știa, rămânea într-un con de umbră mai mereu, probabil fabulațiile întreceau cu mult poveștile adevărate. Gurile rele ziceau că se temea că-l vor călca hoții, dar la asemenea averi îți permiți bodyguarzi fără număr și-ți păstrezi tezaurul în bănci, iar dacă se-ncumetă, totuși, vreun isteț să dea lovitura, sigur o armată de carabinieri bine plătiți pleacă pe urmele lui din prima oră și-l dibuie și-n gaură de șarpe. Mai degrabă cred că nu voia să-și facă publicitate, avea destulă, cum avea tot ce-și dorea, ce câștiga dacă-i tot apărea numele în ziare sau la televizor? Cu concursul ăsta își mai împlinea doar un capriciu, nu-l apuca pe Dumnezeu de-un picior, era de mult în rai. Mai curând noi, concurenții, o făceam.

Omului ăstuia îi trecuse prin cap să facă ceva pentru comunitatea românească. A ridicat o biserică și, când s-a dovedit neîncăpătoare, a mai zidit una. A finanțat o școală, adică plătea profesorii indiferent că erau italieni sau români, și așezământul era căutat, pe o rază de cinci sute de kilometri, de părinții dornici să-și trimită odraslele la o școală ca lumea. A înființat mai multe burse pentru elevi și studenți care nu-i purtau numele, ci pe al Mamei Patria. Cam naționalist, după gustul meu. Acum, constatase că imigranții și odraslele lor nu mai citesc deloc în românește și se gândise să ofere fiecăruia o carte în limba maternă. Se hotărâse să cheme câțiva scriitori din România, să-i pună să scrie un roman, câștigătorul să-l publice peste noapte și să-l ofere fiecărui român stabilit la Torino. La primărie exista lista tuturor. Cârtitorii, există dintr-ăștia în toată lumea, s-au și repezit să spună că de ce doar românilor din Torino? Sunt mai cu moț? De ce nu și celor de pe alte meleaguri, cei stabiliți la Milano,

la Roma, în Sicilia, că și ei își uită limba? Ce dacă sunt un milion cu totul, n-are nababul bani destui? Întâi, omul avea ce-avea cu Torino și Piemont, acolo își făcuse averea. În al doilea rând, cine spunea că n-ar fi extins povestea la nivelul întregii Italii, dacă lucrurile mergeau bine? Dar ar fi fost o prostie s-o facă de la început, fiecare Mărie cu pălăria ei.

Cartea avea să fie tradusă și în italiană și răspândită în toată țara și, sigur, după un asemenea marketing s-ar fi vândut ca pâinea caldă, măcar din curiozitate. Nababul, și așa bogat, s-ar fi umplut de bani. Mană cerească și pentru autorul declarat câștigător. Omul voia ca acțiunea să aibă succes și se gândise că doar un roman polițist va fi citit de toată lumea sau de cât mai multă lume. Stabilise tema, poate chiar titlul: *Crimă la Torino.* O sută de pagini sau două sute de mii de semne, puteau fi și mai multe, dar nu mai puține. Era convins că un scriitor profesionist putea scrie romanul în zece zile. Dacă nu e profesionist, ce mai caută în meseria asta? O sută de pagini care să se citească dintr-o răsuflare, fără pauze, și care să aibă capacitatea să creeze dependență. Oricine poate citi o sută de pagini, chiar și neobișnuiții cu lectura. Nababul își cunoștea bine mușteriii.

Inițial, invitase zece scriitori, când i-au aflat condițiile au mai rămas cinci – unul se îmbolnăvise peste noapte, patru declaraseră că nu se pot angaja să scrie o carte ca lumea în zece zile, ar întina meseria, dar erau dintre cei care de-abia scot un titlu pe deceniu. Cei cinci rămași se reduseseră și ei la trei. Nu m-a interesat să aflu de ce refuzaseră, îmi puteam imagina, o lume mai ciudată și mai plină de hachițe decât a scriitorilor, mai rar.

Cei retrași au umplut lumea cu declarații nesolicitate de nimeni despre refuzul de a se lăsa exploatați, despre închipuite afaceri oneroase patronate de autorități care au fost unse cu bani nemunciți și alte aiureli, nu i-a băgat nimeni în seamă, iar când un critic celebru a scris un pamflet acidulat despre întrecerile Antichității care cam semănau cu ce propusese Nababul și la care găseau cu cinste să se înghesuie toți literații cetății, ofuscații s-au retras tăcuți cu coada-ntre picioare să-și lingă rănile în turnurile lor de fildeș.

Alții, care se oferiseră între timp să participe și ei, după ce s-a dus buhul cu concursul, dintre cei care se dau

peste cap să intre în primele rânduri, n-au fost băgați în seamă, nu mă interesa de ce.

Eram unul dintre cei trei rămași. Singurul care avea treabă și cu Salonul Internațional de Carte, unde romanul meu abia tradus urma să se lanseze, ceilalți doi erau invitați pentru glorii trecute, dar în sinea mea eram sigur că chemarea lor și la Salon făcea parte din procesul de ademenire. Târziu m-am gândit că poate unul dintre motivele pentru care rămăsesem doar noi era că fiecare, mai mult sau mai puțin, o rupea în italiană, poate avea vreo relevanță.

Nababul angajase o armată de oameni care aveau să citească manuscrisele instantaneu, să-l aleagă pe cel mai bun. Erau redactorii noii edituri milaneze *Rediviva,* în frunte cu directoarea, și voluntarii Centrului Cultural Italo-Român. Juriul avea în frunte un profesor celebru la Universitatea din Torino, traducător al multor cărți românești în italiană, care să dea verdictul de necontestat asupra romanului ales. M-a mirat că din juriu făcea parte și un polițist, care știa românește, probabil voia să vadă acuretețea intrigii polițiste, mi-am zis cu naivitate, mai târziu aveam să aflu că rolul său era altul. Nababul desemnase o editură care își făcuse deja planurile pentru tipărire. Presa locală fusese bombardată cu anunțuri în care se spuneau mai mult sau mai puțin toate astea, să se creeze o stare de așteptare. În spatele fiecărei acțiuni curseseră bani mulți, iar și mai mulți aveau să curgă, încât fiecare verigă abia aștepta să-i vină rândul să intre în acțiune. Presa românească locală anunțase deja că dorește să transmită *live* decernarea premiului și insista pentru interviuri instantanee.

Nababul se gândise până și la cei doi pierzători participanți la cursă, avea să le publice și lor cărțile, nu să le și distribuie. Firește, după ce le va fi schimbat titlurile. Și încă nu se gândise dacă să le și traducă. Nu-mi imaginez că cineva ar face asta în țară la noi, chiar de-ar sta pe un munte de bani, nici măcar nu i-ar trece prin cap, mai bine să-i risipească pe fotbal, sigur se alege cu celebritate. Până și legile, tot pe cei care se uită la fotbal îi favorizează.

Era tot ce știa trimisul organizatorilor, care m-a întâmpinat în prima dimineață la hotel și mi-a spus o parte dintre lucrurile astea pe nerăsuflate, pe altele le-am intuit, pe altele le-am aflat mai târziu. Urma să ne preia

când se va fi încheiat Salonul. Până atunci aveam un program strâns, dar nu chiar cum îmi închipuisem, cu o lansare, o conferință, câteva interviuri pentru presă și radioul local. Nu despre concurs, deocamdată, ci despre ce-am vrut eu să spun în romanul meu. Mă speriasem degeaba.

Gândul îmi era deja la cele zece zile de izolare. Care au venit peste noapte.

3.

Ceilalți doi concurenți erau Laura Mogan și Nicodim Robotan. Nu veniseră cu mine în avion, erau deja la hotel, tăifăsuiau la bar cu fătuca trimisă de organizatori, nu-i dădeam mai mult de douăzeci și doi de ani, părul nisipiu, nas antic și ochi albaștri, nota cu scrupulozitate pe o tabletă cât un blocnotes, cu un aer de parcă i-ar fi fost dat să audă precepte vitale. Am simțit pe loc o pornire împotriva lor, fără motiv, nu mă privaseră cu nimic venind cu o zi mai devreme, nu obțineau niciun avantaj în concurs, iar întrebările lor sigur le-aș fi pus și eu. Și nici nu mai eram la vârsta la care să concurez pentru nurii puștoaicei. Ne-am salutat politicos și instantaneu mi-am dat seama că adusesem cu mine ranchiuni bucureștene, care arătau la Torino ca nuca-n perete. Privirile lor îmi spuneau că simțeau și ei la fel. În clipa aceea niciunul dintre noi nu-i putea înghiți pe ceilalți, doar pentru că erau de față. Cocoșii care se băteau pe un premiu.

Nicodim Robotan era un vârstnic uns cu toate alifiile, ciufut, intolerant, deșirat, cu părul grizonat și lung pieptănat pe spate și legat la ceafă cu o cordeluță neagră, ochi verzi strălucitori care transmiteau asprime și impuneau respect. Semăna cu căpitanul Ahab, sunt convins că mulți i-au spus asta. Se văicărea oriunde că nu e adulat pe câte merite are. Un vorbitor înnăscut, un îmbârligător renumit. Acapara orice discuție, indiferent de subiect o aducea la reușitele lui, nu-i păsa că mai spusese probabil de sute de ori aceleași lucruri, că plictisea auditoriul, se considera centrul lumii. Îi plăcea să tragă la măsea și invariabil sfârșea în scandaluri monstru, în care îi acuza pe toți de învârteli și mașinațiuni ca să pună mâna pe posturi și premii. Fusese

recunoscut, respectat, premiat, membru în fel și fel de comitete extraliterare în ambele regimuri, printre puținii ajunși în vârful ierarhiei comuniste și asimilați și în vârful celei capitaliste, după un purgatoriu atât de efemer, că parcă nu fusese. Avea meritul că se împotrivise oricărei autorități mereu, oricare ar fi fost ideologia acesteia și multă vreme generațiile noi îl consideraseră un reper, înainte să-și admită eroarea. Scrisese enorm în ultimele patru decenii, câte un roman gros de patru sute de pagini la fiecare doi, trei ani.

Un singur critic avusese curajul să demonstreze că în mai toate se învârtea același personaj anost ascuns sub nume și ocupații diferite: ilegalist comunist care lupta împotriva nedreptății sociale, patriot care lupta împotriva armatei naziste, activist care lupta pentru construirea comunismului, orânduirea cea mai luminoasă, luptător în munți împotriva comunismului, vânat ani în șir de trupe securiste năroade. Cu acel text critic se produsese o falie în receptarea literaturii române și apele se separaseră net în două, canonul vechi și canonul nou, iar spre marea mea stupoare, deși eram convins că veteranul avea în mână atâtea pârghii pe care să le miște și atâtea frânghii de care să tragă, încât nimeni nu-l putea clinti din scaunul pe care și-l alegea, canonul nou începuse să câștige vârtos teren, un altfel de literatură să fie apreciată. Dar romanele veteranului încă se studiau la școală, se tipăreau în ediții fără număr, deși nu mai interesau pe nimeni, tirajele erau trimise la biblioteci orășenești și comunale sau sfârșeau în depozitele anticariatelor. Dacă asemenea știri erau cumva adevărate, era convins Nicodim Robotan, nu putea fi decât un complot al breslei, dar mai degrabă erau doar zvonuri răuvoitoare, nu și-ar permite editorii unui sistem ce cântărește fiecare bănuț să nu țină cont de criteriile pieței, iar asta însemna că Nicodim Robotan se căuta. Criticului literar care îndrăznise să analizeze decăderea unor condeie ca Nicodim Robotan, încremenite într-un proiect depășit și fără căutare, zicea el, i-a intentat un proces de calomnie, câștigat în mod simbolic de veteranul romancier. Adică urma să primească un leu din partea criticului. Pe marginea leului ăstuia socotit victorie supremă scrisese atâtea texte ditirambice, încât aproape că alcătuiau și ele un roman.

De ce fusese invitat la concursul de la Torino, știau doar organizatorii. Toate istoriile literaturii îl descriau pe

Nicodim Robotan ca pe promotorul romanului psihologizant, la leghe distanță de romanul polițist. Nababului din Torino sigur i-l recomandase vreun funcționăraș nostalgic și încremenit în post la vreo ambasadă românească sau poate și-l amintea nababul însuși, de pe vremea când trăia în țară și-i citise vreun roman despre care se spunea, ca despre cele mai multe, că e deschizător de drumuri.

Laura Mogan era parcă replica lui feminină, ca Eva plămădită din coasta lui Adam. Femeie în floarea vârstei, încă tânără, abia trecută de treizeci și cinci de ani, sigur avea să rămână la vârsta asta încă un deceniu, înaltă, subțire, cu un enorm nas acvilin, ochelari de fiță care-i ascund ochii înguști, mici și fără expresie, părul roșcat prins invariabil într-o coadă de cal care-i biciuie umerii, o femeie uscată, dar cu sânii bogați și picioare mușchiuloase, de fostă baschetbalistă. Mai degrabă urâțică, dar cu un verb nebun și o vervă neobosită care-o făceau așteptată, temută, adorată și adulată în mai toate cercurile în care se învârtea. Se zvonea că nu-i scăpase niciun bărbat asupra căruia își oprise privirile, dar nimeni nu se lăudase vreodată să fi ajuns în patul ei, într-o lume în care aproape toți trăiau din asemenea lăudăroșenii. Sigur că fusese necruțătoare cu rivalele, pe care le îndepărtase brutal, încât vreo două mai sensibile căzuseră în depresie, dar lumea, din nou, prefera să nu știe și să nu discute, cine se angajează în luptă fără să-și cunoască puterile obține ce merită.

Nu se măritase, iar când se convinsese că n-avea să se mai întâmple, umpluse târgul cu teorii despre dispariția cuplului așa cum îl cunoaștem de când e omul, pentru că, zicea ea, monogamia e o prostie, omul e făcut să se acupleze, nu să și trăiască în cuplu, așa cum o prostie e să ai grijă de plozi până la moarte. I-ai făcut, statul să-i crească. Cu teoria asta își ridicase multă lume în cap, dar se făcuse și foarte cunoscută, feministele o adorau, îi erau cele mai fervente cititoare și nu lipseau de la nicio acțiune publică la care era prezentă. Asta însemna auditoriu cu carul și, cum de la o vreme toate lansările de carte, conferințele și sindrofiile breslei se bucurau de prezențe firave, organizatorii se învățaseră s-o invite, cu orice pretext, siguri că se va isca într-o formă oarecare o sămânță de scandal și prezența va fi neașteptată, iar lumea va fi doritoare să cumpere ce i se

oferea și, încă și mai important, avidă să ducă ideile și bârfele mai departe. Toți ieșeau în câștig.

Iar Laura, după ce, la capătul unui deceniu de tăcere după un debut ezitant și luat de mulți în răspăr, reușise să publice câte un roman aproape în fiecare an, se umpluse peste noapte de aproape toate premiile posibile, acorda interviu peste interviu cu o nonșalanță sfidătoare și era socotită printre stelele în ascensiune, sigur avea să marcheze epoca.

Adora discuțiile în contradictoriu, era precisă în tot ce spunea, putea fi și neiertătoare. Avusese o soră sau un frate, nu-mi era foarte limpede, de care se despărțise definitiv în tinerețe, poate murise, niciodată nu vorbise pe șleau, de parcă ar fi povestit întâmplări auzite și nesigure despre alții.

Știam toate astea de la Eloisa pentru că, ei bine, Eloisa îi era prietenă, cel puțin așa susținea. Oricum se vedeau foarte des, la câte un restaurant unde încercau fără limită rețete sofisticate pe care Eloisa voia să mi le vâre pe urmă pe gât. Întâlnirile astea ajunseseră la intimități, Eloisa îi oferea pe tavă viața aventuroasă cu mine și, probabil, Laura simțea că trebuie să dea ceva în schimb, lăsa să-i scape câte un secret de nimeni știut din viața ei, convinsă că Eloisa era singura ființă din apropierea ei care nu umple orașul cu ce-a aflat și poate nu-mi povestește nici măcar mie. Se înșela, mie îmi spunea, poate nu tot, dar destul cât să-mi fac despre Laura o părere diferită de a celorlalți, o ființă vulnerabilă care ajunsese agresivă și dominatoare doar pentru a se feri de lovituri asemenea celor primite în tinerețe.

Nimic din toate astea nu răzbătea în scrisul ei, însemna că e un caracter tare. Sigur nu s-ar fi dat în lături de la nimic să-și atingă scopul. Și sigur putea scrie orice. Bună alegere pentru un concurs.

Se decisese să arunce peste bord tot trecutul care-i amenința cariera, își construise un eu nou, iar drumul și-l calcula cu o fervoare pe care n-am întâlnit-o decât la o mână de oameni, toți cu încăpățânare de lideri.

Găsise în Eloisa nu numai femeia care o admira, ascultând-o fără să crâcnească, ci și o soră de suflet și o pereche. Nu mergeau atât de departe încât să se fi îndrăgostit una de cealaltă, dar relația era suficient de ambiguă, încât să mă pună pe gânduri până și pe mine, obișnuit cu fel și fel de perversități.

Le mai apropia ceva, singurul lucru în care n-aveam nicio putere asupra Eloisei. Avea o pasiune secretă, din adolescență, voia să ajungă poetă, scria versuri de un penibil cumplit, prima oară când le-am citit, am râs în hohote, mi-am cerut scuze, mi-a mai arătat niște încercări încă o dată, la fel de penibile, n-am mai râs, dar mutra mea sigur spunea la fel de multe și, din clipa aceea, a jurat să nu mai discute despre poeziile ei cu mine.

Dar cu Laura era altceva. Mi-a mărturisit odată, când insista să calc pe urmele lui Simenon, că Laura avusese o părere diferită despre versurile ei, o îndemnase să continue să scrie, să nu țină cont de părerea lumii, ba îi dăduse și câteva sfaturi și, măcar la răstimpuri, citeau împreună ce scrisese. Descoperea un teritoriu tabu, n-aveam puterea să intru în el, iar ele își puteau face de cap cum voiau, aproape că mă temeam c-o să-mi pierd Eloisa. Sigur acesta era un motiv ascuns al prieteniei lor suspecte.

Dacă stau bine să mă gândesc, nu funcționarii Uniunii Scriitorilor îmi vorbiseră primii de concursul de la Torino, nici traducătoarea romanului meu, nici editorul ediției românești, ci Eloisa, care aflase de la Laura Mogan, care la rândul ei insistase să merg, sigură că nu eram un individ de care să se teamă în vreo întrecere de orice fel, probabil trecuse numele meu pe vreo listă care ajunsese la oamenii Nababului, după care a tocat-o la cap pe nevastă-mea, care la rândul ei m-a tocat pe mine la cap, până am acceptat. Când m-am gândit mai bine cum de mă aflam pe lista aceea superscurtă era deja târziu.

4.

Toată călătoria începuse sub semnul peripețiilor. Nici n-am ajuns bine la Torino și-am pierdut vremea vreo cinci ceasuri așteptând-o pe Eloisa. Nu se lăsase să nu meargă cu mine, se gândise să-mi facă o surpriză, dar ar fi fost prea de tot să mă trezesc cu ea acolo, neanunțată, așa că până la urmă mi-a spus că merge și ea, nedumeririlor mele neexprimate le-a dat răspuns înainte să mai deschid gura,

n-am fost în viața mea la un Salon de Carte, vreau să văd cum e!

n-am fost în viața mea la Torino, am auzit că e un oraș superb!

am participat la toate succesele tale de până acum, n-o să mi-l refuzi pe cel cu traducerea!

o să ai nevoie de cineva care să facă poze pentru arhiva ta personală!

poate o să ai nevoie și de o secretară!

nu poți să mă-mpiedici să merg!

După asemenea pledoarie, am înghițit în sec și m-am trezit spunându-i că o să plouă tot timpul,

de unde știi tu?

mi-a spus Doina Ruști că la Torino plouă mereu când e Salonul de Carte, de trei ani de când se tot duce i s-a întâmplat la fel, și pe urmă m-am uitat pe *AccuWeather,*

nu-mi pasă, vreau să merg.

Punct.

Firește că n-a mai găsit bilete la aceleași avioane spre Roma, apoi spre Torino, așa că am așteptat-o în aeroport până după miezul nopții și, când a ajuns, s-a agățat de gâtul meu sărutându-mă ca o școlăriță, pas de mai spune ceva. Din fericire, la ora aia sala de așteptare era aproape pustie, doar câțiva ghizi nefericiți și adormiți care n-aveau timp să se holbeze la noi, așteptau un grup de spanioli sosiți tot pentru Salon cu același avion. Noroc că nu era problemă cu hotelul, căsătoriți fiind cu acte, urma doar să plătesc un loc de dormit în plus.

Am adormit amândoi buștean și, când ne-am trezit dimineața și am făcut dragoste, mi-am dat seama că nu era atât de rău că venise. Într-un fel, mă bucuram. Dar mi se părea tare ciudat să vină și să plece după patru, cinci zile, când se încheia Salonul, iar eu intram în recluziune. Nu mă gândeam că pierd câteva ore s-o duc la aeroport, detestam să mă despart de ea, ăsta și era motivul împotrivirii mele să vină la Torino, am urât mereu despărțirile. Îmi sfâșie sufletul.

M-a dat însă gata spunându-mi de ultimele ei întâlniri cu Laura Mogan, am dat din mână, nu mă interesa. De fapt, intrasem în mrejele emoțiilor lansării și-mi ardea mie de Laura Mogan cum mi-ar fi ars să-mi vâr un ardei iute în ochi sau în fund. Noroc că Eloisa nu e ranchiunoasă, a priceput și s-a atârnat cum știa mai bine de brațul meu pe kilometri de Salon și la standul românesc unde, spre marea mea surpriză, chiar au venit

ceva oameni și nu doar români ajunși în Italia, ăștia erau la muncă și n-aveau vreme de cărți.

Între discuții și vreo două, trei interviuri, ne-am plimbat pe străzile surprinzătoare ale orașului, de ploaia din prima zi ne-am ferit flanând pe sub kilometrii de colonade, nu știu să existe oraș cu mai multe. Doina Ruști se înșela, Torino nu e orașul ploilor nesfârșite, au venit zile însorite și am umblat cu Eloisa de nebuni, ne dureau picioarele, dar n-am reușit să văd celebrul Giulgiu, încă era la restaurare, și la Muzeul Cinematografiei n-aveam chef să merg, n-aveam chef de niciun muzeu. Umblând în neștire am aflat stranietatea pe care țineam s-o spun oricui va merge în acest oraș, să nu caute să mănânce după ora prânzului, după ora patru sau cinci totul, absolut totul, este închis până seara, trebuie să te consideri extrem de norocos dacă dai peste vreun bar la care să bei o bere, în zona ultraturistică din apropierea fluviului Pad.

Nici nu știu când au trecut zilele. În seara dinaintea încheierii Salonului, Eloisa mi-a spus pe neașteptate că nu se întoarce la București,

cum să nu te întorci, am întrebat, aproape convins că nu s-a exprimat bine,

rămân aici, a spus,

dar eu n-o să mai stau la hotel, e plătit doar până mâine, mă duc în nu știu ce vilă,

nu-i nimic, o să rămân și o să plătesc eu, am bani,

nu de bani e vorba,

atunci cu atât mai bine,

dar eu o să fiu izolat, o să am treabă, n-o să am vreme de tine,

nu trebuie să ai grijă, o să mă plimb, o să mă gândesc la tine, o să-ți țin pumnii, o să vorbim la telefon, doar n-o să fii într-o peșteră.

Și care-i rostul să rămâi? am încercat eu o ultimă tentativă,

vreau să fiu aici când o să câștigi,

nu e sigur c-o să câștig,

eu sunt sigură!

Și cu asta am încheiat discuția, are întotdeauna o mutră de neimitat când vrea să pună capăt unei discuții, orice ar încerca oricine, nu va obține nimic, doar ar repeta la nesfârșit ce se spusese deja. Știam.

N-avea rost să mai despic firul în patru. Am îmbrățișat-o, cu gândul aiurea, am făcut dragoste, am adormit, am mai făcut dragoste o dată în zori, când îmi tot șoptea învingătorule, învingătorule și am coborât în fața hotelului, unde aștepta un microbuz alb cu șase locuri.

Laura Mogan și Nicodim Robotan urcaseră deja.

5.

Nu știu pe ce drumuri am mers, n-am fost atent nici la intersecții, nici la nume de străzi, șoferul, un tip taciturn și mustăcios, nu ne-a dat nicio indicație, deși Laura l-a întrebat de două ori,

o să vedeți, o să vedeți, spunea.

Și pe urmă s-a închis în mutenia lui.

Sigur fusese instruit să se poarte în felul acesta. Am ajuns după vreo douăzeci de minute într-o zonă rezidențială, numai vile, le întrezăream prin perdelele de chiparoși, am trecut de niște porți mari de fier, am înaintat pe o alee pietruită, străjuită de boscheți de trandafiri roșii și am oprit în fața unui peron cu multe trepte. Era exact ca-n filme. Exact ca-n filme era și casa, o vilă cu un etaj și probabil zece camere sau mai multe, toate cu ferestre enorme, cu obloane de lemn vopsite în albastru și deschise larg, un lux auster. O zonă de bogătași, cu bone est-europene și șoferi de culoare îmbrăcați cu uniforme colorate și șepci cu fireturi, singurii pe care îi mai vedeai pe străduțele pustii, stropite de cisterne comunitare, probabil zilnic, să nu se aștearnă fir de praf pe care să-l spulbere vântul spre grădinile și terasele din spatele perdelelor de chiparoși și leandri.

Într-un living sofisticat ne-au primit două reprezentante ale organizatorilor, fătuca cu părul nisipiu și nas antic, înarmată cu aceeași tabletă cât un blocnotes, și o doamnă venerabilă, cârnă, cu pistrui, cu brațele durdulii zăngănind de kilograme de brățări argintate îngrămădite unele peste altele, probabil la fel de multe câți anii ei, îmbrăcată într-o rochie roșie ca sângele, care au lăsat-o până și pe Laura cu gura căscată. Zâmbeau amândouă, indiferent ce le întrebam, și hotărâte parcă să ne satisfacă toate capriciile, câtă vreme nu întreceam o limită a decenței.

Erau trimișii care ne puneau în sfârșit în fața faptelor. Urma să scriem fiecare câte un roman polițist, de cel puțin două sute de mii de semne, cu spații cu tot, în stilul pe care aveam să-l alegem fiecare. Nu mai puțin, dar nici mult mai mult. Titlul urma să fie același – *Crimă la Torino.* Punctul de plecare, același – o crimă petrecută cu ani în urmă la Torino.

Am primit fiecare câte o mapă doldora de informații – un mic rezumat al întâmplărilor relatate, tăieturi din ziare și reviste, transcrierea unor dezbateri televizate și un CD în care se aflau toate informațiile anterior printate, în cazul în care preferam să citim pe laptop.

O tânără româncă fusese răpită, căutată în toată țara săptămâni în șir, găsită asasinată, în valea Padului, departe de oraș. Nici până astăzi, după mai bine de șapte ani, misterul morții ei nu fusese elucidat. Au fost arestați ciobanii care găsiseră trupul, apoi eliberați, prietenul ei, un cântăreț rock care sfida pe toată lumea cu pletele sale și motocicleta vopsită cu flori galbene, dar existau imagini video de la un concert pe care-l susținuse în seara când dispăruse fata și, oricât ar fi vrut să-l vadă priponit cei cărora li se făcuse dezagreabil, au fost nevoiți să-l elibereze. Familia la care lucra tânăra ca bonă a fost anchetată mai multe luni, mai ales capul familiei, despre care se știa că e afemeiat, dar ancheta s-a înfundat când a apărut pe fir un fost iubit închis la Milano, care ar fi mărturisit crima. Peste noapte procurorii și-au dat seama că flăcăul nu voia decât să-și facă o glorie în pușcăria unde fusese aruncat pentru un lanț de găinării. Carabinierii au cercetat zeci de piste false, crima a fost în atenția presei câteva săptămâni, apoi revenea când își amintea cineva că poate obține un câștig politic din denunțarea incapacității poliției de a rezolva cazuri, ori organizațiile pentru egalitatea în drepturi insistau să reamintească indiferența cu care erau tratați imigranții.

Dacă voiam amănunte, le găseam în descrierea detaliată a cazului din dosarul primit. Articolele dedicate anchetei deveneau tot mai scurte și la intervale de timp mai mari, cu cât se îndepărtau de momentul răpirii, iar la un moment dat grupul operativ a dispărut din peisaj. În ultimele erau avertismente că șansele sunt minime să se mai descopere vreun indiciu, încât singura soluție rezonabilă era clasarea cazului. Peste anchetă se

așternuse praful. Comisarul care o condusese declarase, în primul interviu de după ieșirea la pensie, că ar da câțiva ani din viață să găsească un fir care să-l ducă la dezlegarea misterului de pe urma căruia se alesese cu amărăciunea unei promovări eșuate. Nu ajunsese nici comisar șef, la funcția de chestor nici nu mai îndrăznise să se gândească.

Câteva persoane au socotit că era o greșeală clasarea cazului, între ele și Nababul, din motive care îl priveau. În prima clipă am crezut că o cunoștea pe fată, poate fusese bonă în casa lui sau secretară la vreuna dintre firme, dar se dovedea că n-o văzuse niciodată la față.

Nababul dorea să scriem un roman care să pornească de la acest caz. Nu o docudrama, nicio relatare jurnalistică a cazului, de care lumea aproape că se plictisise, ci o ficțiune care să incite, să pară o dezlegare a misterului și poate chiar să dea idei unuia care ar relua cercetarea.

Urma să locuim în acea vilă și zece zile să ne facem programul dorit. Scriam ziua sau noaptea, cum eram obișnuiți sau cum aveam chef, nu eram obligați să avem activități împreună, dar nu ne împiedica nimeni să ne petrecem tot timpul laolaltă, dacă doream, mâncam când doream, puteam comanda în camerele noastre orice pofteam, cu limite, ni se interzisese, de pildă, voalat, șampania, dar vinul părea să fie la discreție și asta l-a bucurat nespus pe Veteran, care rade două sticle la masă. Dacă aveam nevoie de informații suplimentare le puteam solicita doamnei distinse cu brățările argintate. Puteam ieși oricând în oraș, câte o mașină era la dispoziția fiecăruia dintre noi zi și noapte, puteam comunica cu oricine, dar era de preferat să nu discutăm despre concurs și condițiile lui până nu se încheia totul. Singura restricție era că nu puteam invita pe nimeni în vilă.

La capătul celor zece zile trebuia să predăm manuscrisele printate și să așteptăm deliberările.

Prima obiecție a ridicat-o veteranul Nicodim Robotan.

Eu scriu doar de mână, a spus el, laptopul îl am doar pentru documentare, n-am dactilografiat niciodată vreun text și n-am s-o fac. Îl acceptați scris de mână? Am, totuși, un scris inteligibil.

Doamna cu brățările nu se aștepta, i se părea că veteranul descinde din preistoric, azi și copiii mâzgălesc

pe laptop, a mormăit ea, dar și-a reținut surpriza la o efemeră grimasă, a dat un telefon foarte scurt, după care a spus că se rezolvă, stimabilului scriitor avea să i se alăture o secretară care va locui în vilă și va dactilografia manuscrisul zi de zi, pe măsură ce-l va primi, în așa fel încât toate manuscrisele romanelor să poată fi predate comisiei simultan. Nicodim Robotan părea atât de încântat, încât uitase de interdicția de a fuma în prezența celorlalți, și era pe punctul să-și aprindă o țigaretă. Obținuse prima victorie.

În camera dumneavoastră puteți fuma cât doriți, l-a admonestat distinsa doamnă, repunând lucrurile la punct, în spațiile comune, nu.

Nici pipă? a întrebat Nicodim Robotan, ca un copil.

Nici.

A fost prima oară când i-am zărit ochii verzi strălucitori umbrindu-și asprimea.

Când îl vedem pe Nabab? a întrebat Laura Mogan pe neașteptate. Celor două le-au trebuit câteva secunde bune să priceapă despre cine e vorba. Distinsa doamna a izbucnit în râs, într-un sfârșit,

așa îi spuneți? a întrebat, am impresia ca și italienii îi zic la fel. Nu știu, depinde numai de dumnealui,

adică e posibil să nu apară până la sfârșit? a insistat Laura,

e posibil.

Am mormăit cu toții ceva neinteligibil și distinsa doamnă s-a simțit obligată să adauge,

dar va fi la curent cu tot ce se întâmplă și, dacă va vrea, o să coboare printre noi.

Era clar că trebuia să ne simțim onorați, așa că am scurtat cât am putut discuția, să nu mai aflăm și alte minunății.

Să recapitulez: un nabab care-și permite să arunce banii pe fereastră doar să-și împlinească un capriciu. Și niște aiuriți care nimeresc într-un concurs ca o capcană și habar n-au ce-i așteaptă. Dar poate capriciul nu-i doar capriciu. Dacă vreunul dintre noi scria vreo variantă care avea să dezlege misterul crimei, prestigiul Nababului ar fi crescut până la cer. Și, oricum, se umplea de bani, în orice variantă, nu trebuia să-l căineze nimeni că s-ar ruina. Iar până la urmă, într-o formă sau alta, se vorbea despre fiecare dintre noi trei și, dacă ar exista o bursă a numelor scriitorilor, sigur măcar o vreme ne-am afla în

frunte. Târând după noi, ca pe o coadă de cometă, invidiile celor care se dăduseră peste cap degeaba să participe și fuseseră respinși.

Să fii acolo unde eram înseamnă și sacrificii.

6.

Abia rămăsesem numai noi trei, după ce plecaseră cele două porumbițe trimise de Noe Nababul să ne instruiască și ne-am apucat de răsfoit dosarele primite, doldora de zeci și zeci de cópii de articole din ziare și reviste, cópii ale anchetelor făcute de reporterii unor televiziuni, cópii ale analizele procurorilor, m-am plictisit după scurtă vreme, toată documentația putea fi interesantă dacă voiai să reconstitui crima, cu toate pistele ei incredibile, nu pentru o ficțiune. Cel puțin pentru mine, care n-aveam de gând să scriu despre crima aceea. Mă decisesem să scriu despre altceva. Am trântit dosarul pe măsuța de lângă mine și-am izbucnit,

am căzut în capcană ca proștii!

Veteranul, cu ochii scăpărând și mai verzi, nu răbdă să nu mă apostrofeze,

domnul meu, limitează-ți aprecierile la propria persoană, chiar dacă ai dreptate în principiu,

dar nici nu se stinse bine ecoul vorbelor lui și Laura Mogan izbucni,

știi bine că are dreptate, am căzut de proști.

Nu-i mai bine să vorbiți pentru voi? nu se lăsă Veteranul,

adică vrei să spui că ți se pare-n regulă? întrebă ea,

nu mi se pare, dar asta nu-nseamnă c-am căzut de prost,

fie, zi-i cum vrei, dar tot suntem într-o situație fără ieșire.

N-are rost să ne certăm, am încercat eu o împăcare, dacă tot de la vorbele mele izbucnise tensiunea, mai bine să analizăm ce e de făcut.

Nu ne obliga nimeni să continuăm, nu exista vreo penalizare, dar ar fi fost penibil să abandonăm după atâta tam-tam și atâtea apariții ale numelor noastre în presă. Mulți și-ar freca mâinile satisfăcuți de neputința noastră și, odată cu grimasele despre avertismentele care, chipurile, ar fi existat fără să le bage careva în seamă, ar

curge valuri de întrebări deloc delicate. De ce s-au retras? Și-au pierdut inspirația? Au dat de greu? Nu le mai convine suma enormă promisă câștigătorului și vor mai mult? Insistă pentru alte avantaje? Cine ne-ar crede că ne rețin scrupulele meseriei? Nu știam de la început în ce ne angajam?

Treacă-meargă să scrii câte un roman cu un titlu identic, în fond, doar unul iese pe piață, dar tema nu e cam impusă? Nu urmărea Nababul glorie personală pe seama noastră? Aveam vreo siguranță că toate câte se promiseseră se vor și îndeplini? Nu cumva altceva se ascunde în spate?

După ce-am întors cu toții întrebările pe toate fețele, Laura Mogan izbucni,

uite, ce-i, nimeni nu ne-a obligat să ajungem aici, am știut de la început, dacă n-am știut, nimeni altul nu e vinovat, așa că eu cred că n-are rost să ne mai văicărim,

nu ne văicărim, se retrase în carapace Veteranul, profund jignit, întoarcem situația pe toate fețele,

cu ce rost? întrebă Laura,

cu ce rost? se auzi ecoul Veteranului, de parcă ar fi fost un răspuns,

da, cu ce rost? mă trezii și eu spunând.

Am căzut de acord să ne retragem în camerele noastre, să ne apucăm de scris ori să admirăm superba grădină, fiecare după cum îl taie capul.

ELOISA

1.

Simțeam că mă sfârșesc. Îl priveam cum iese din hotel și urcă în microbuzul alb, în care sigur ceilalți doi își ocupaseră locurile din timp, cum știam că fac mereu, nu-i mai vedeam, vor să fie primii la orice. Nu s-a uitat o clipă în sus, să mă vadă ițită la fereastră, nu-i păsa de bătăile mele de inimă. Simțeam că mă sfârșesc de emoții.

Până să trag aer în piept, au dispărut.

Mi-am dat brusc seama ce sarcină ingrată îi pusesem pe umeri. Nu-l vedeam bine între cei doi rechini care își făuriseră cariera adulmecând și profitând de toate scandalurile politice majore. George al meu era prea naiv sau prea dezinteresat să-i urmeze pe drumul pe care o apucaseră, dar era și prea slab să spună ceva, să se împotrivească măcar, și se lăsa târât, să fie mereu al doilea, un învățăcel amărât. Insistasem să meargă la Torino, convinsă că îi era dată o șansă să iasă în sfârșit în frunte, are cu ce, dar când i-am văzut pe cei doi vulturi stând la taclale la barul hotelului cu o fetișcană trimisă de gazde, sigur unsă și ea cu toate alifiile, în ciuda tinereții, am înțeles că nu avea nicio șansă, că lupta se va da între cei doi, nu pentru că el ar fi avut mai puțină inspirație sau un talent inferior, ci pentru că vulturii erau hotărâți să recurgă la orice mijloace să-și adjudece trofeul și să pună mâna pe bani. Voiam din tot sufletul să greșesc, dar știam că nu se va întâmpla așa. Aveam să aflu repede, zece zile nu erau o veșnicie.

Mă bucuram că insistasem să rămân în oraș, chiar dacă-l intrigasem. Nu puteam face mare lucru să-i împiedic să acționeze, nici n-aveam cum ști ce planuri își făcuseră, dar măcar eram pe-aproape, cu ochii pe ei, un ghimpe, și le puteam semnala că sunt acolo. Sau speram să reușesc să fiu cu ochii pe ei. Nu că le-ar fi păsat în vreun fel.

Nicio clipă nu mi-a trecut prin cap că m-ar fi înșelat. Nu că ar fi un mototol, dar sigur nu s-a gândit vreodată s-o facă, deși sunt convinsă că nu lipsiseră ispitele. Pur și

simplu mă iubea. Era cel mai loial om. Poate îi și convenea toată situația și o aventură, oricât de neînsemnată, i-ar fi tulburat tabieturile și liniștea în care se simțea bine. Orice schimbare însemna pentru el o tevatură cumplită, socotea că un bărbat vrednic e cel care nu-și pierde timpul regulând pipițe oferite la ocazii, își complică doar viața cu ele, când are tot ce-și dorește la îndemână. Era fericit cum se aranjaseră lucrurile pentru el. Trebuie să admit că nu mă-ndemnam nici eu să aflu cum aș reacționa într-o situație diferită. Ce își imaginează, e altă poveste. Știu că se-nchipuie un crai, altfel n-ar puia într-atât femeile de toate felurile în cărțile sale, de parcă le-ar fi cunoscut, distractiv la culme, păcălește cititorii, nu pe mine.

Trebuia să-mi fac un plan, îmi era mintea goală, nici nu puteam pierde vremea în camera de hotel în care mă învârteam ca o gâză prinsă sub borcan, așa că am ieșit să bat orașul. Nu există cale mai bună să te relaxezi decât să treci din magazin în magazin, să-ți clătești ochii cu noutățile vestimentare, chiar și dacă nu sunt la modă, să pipăi materiale, să admiri culori, să observi croieli, să probezi, să te fâțâi în cabină în fața oglinzilor, să ceri sfaturi, sigură că ți se vor face complimente după care tânjești, să compari prețuri, nu contează dacă până la urmă cumperi ori nu. Nu există femeie să nu mă înțeleagă.

Mă gândesc că am avut noroc în viață, nu doar pentru că m-am născut într-o casă cu de toate, poate chiar cu prea multe, mi-am dat seama când o prietenă pe care o înfuriasem mi-a strigat comunisto, credea că o să mă prăbușesc de supărare, n-am făcut-o, nu mă știam pătată cu nimic. Tata fusese mare mahăr comunist, dar eu n-aveam nicio treabă cu asta, abia intram la liceu când s-a prăbușit regimul. Nu-mi spunea nimic ideologia lui nici atunci, nu mi-a spus nici mai târziu. Am dus-o la fel și înainte, și după, nu se schimbase nimic pentru mine, doar că acum îmi puteam cumpăra ce muzică voiam de pe piață, nu de la bișnițari, și nu mă mai obliga nimeni să îmbrac uniforma pe care o detestam. Aveam de toate, dar tata mă ținea din scurt, n-am știut cum arată petrecerile colegilor până am ajuns studentă. Am urmat o facultate pentru că așa voiam, nu mă obligase nimeni și nu-mi ținuse nimeni predici despre cum se câștigă pâinea zilnică.

Sigur, eram destul de încuiată și probabil puteam fi dusă ușor de nas, doar că nu prea se îndemna nimeni s-o facă, tata inspira teamă. Eu însă credeam că sunt ștearsă și insipidă, iar băieții care le făceau curte colegelor mele n-aveau ochi pentru o ființă searbădă cum eram eu. Într-o zi însă m-am întrebat până și eu dacă nu cumva mă înșel, mă priveam în oglindă și-mi plăcea ce vedeam, înflorisem oare peste noapte? Sigur ăia care n-aveau ochi pentru mine erau proști grămadă.

Le mai dădeam o șansă, arătându-mă eu lor, sulemenită și împopoțonată. M-am dus la o petrecere și primul tip pe care l-am văzut a fost George. Înțepenise holbându-se la mine, în mână cu un pahar din care uitase să mai soarbă, nu spunea nimic, doar mă privea, mi se părea că și tremura puțin, m-am gândit că e cumva bolnav sau n-o duce bine cu nervii, te trezești că se repede la om, mai să mi se facă frică,

ce-i cu tine? l-am întrebat, să parez într-un fel,

a trebuit să-i pun întrebarea de două ori să-mi răspundă,

cum poți fi atât de frumoasă? a zis în sfârșit.

Am înmărmurit, mi s-a tăiat respirația, am roșit, nimeni nu-mi spusese așa ceva vreodată, pentru că nimeni nu mă văzuse, era atât de neașteptat totul, dar și atât de plăcut, încât cred că am dorit să nu se mai risipească vreodată senzația aceea.

Eram uluită, prima oară ieșeam în lume și prima oară un bărbat mă lovea în moalele capului cu vorbele lui. Sigur m-am îndrăgostit pe loc. Ce a urmat n-a mai fost atât de uluitor și n-a mai avut vreo importanță, seamănă cu trăirile oricărui cuplu din lume. Mai ales că într-o zi, destul de repede după acea întâlnire, a promis că o să aibă grijă de mine și mi-a fost de ajuns. Am întâlnit bărbați mai chipeși, sigur mai arătoși, mai deștepți, mai puternici, mai plini de bani și mai plini de ei. De cincisprezece ani nu s-a schimbat nimic. Nu-mi pare rău.

Nu mai sta în patru labe în fața lui, mă tot îndeamnă o prietenă care nu știu dacă n-are vreun interes să mă cupleze cu altul,

mă simt bine așa, îi răspund invariabil,

iar ea mi-a băgat pe gât cartea Mathildei Niel, *Drama eliberării femeii,* am citit-o, am comentat-o, dar tot nu simt nevoia să mă schimb.

Laura Mogan e mult mai subtilă, nu-mi cere pe față să mă schimb, ea doar îmi înșiruie cazuri de femei nefericite din care eu ar trebui să învăț ceva și e siderată că nu-nvăț nimic, e convinsă că nu mă duce mintea și sunt simpluță rău.

Ce bine e să fii simpluță rău!

Cu Laura am învățat să mă prefac, n-am ajuns chiar o perversă, dar sunt conștientă că în relația cu ea sunt diferită de felul meu de-a fi. Mă pisicesc, prefer să trec de nătăfleață, mă prefac că nu-nțeleg avansurile ei erotice și, de fapt, chiar nu le pricep, din moment ce știu că înghite bărbat după bărbat ca pe crenvurști, nu dă nicio ceapă degerată pe relații stabile cu sexul ăsta. Încă nu-mi dau seama ce vrea să demonstreze cu mine, dar o las să fie calină, să-mi ofere cadouri, să mă instruiască, i-a intrat în cap că scriu versuri bune și sub îndrumarea ei o să ajung o poetă capabilă să public.

Sau poate își bate joc de mine, îi place să-și bată joc de oameni. Mi-a propus chiar să scriem o carte de poezii pe două voci, dar încă n-am început-o, spune că nu sunt pregătită. Și sigur nu voi fi pregătită niciodată. Mergem împreună în atâtea locuri, încât lumea a văzut-o mai mult și mai des cu mine decât cu vreun bărbat. Sunt convinsă că se distrează de bârfele iscate pe seama ei și a noastră, fără îndoială are un plan nemărturisit, dar câtă vreme nu mă deranjează, pentru că nu-mi pasă de gura lumii, îi fac jocul.

Oricum am decis de mult să-i fac jocul, la câteva luni după ce ne-am apropiat și ieșeam singure la restaurant, s-a îmbătat criță, a mai făcut-o o singură dată, dar nu și să uite de ea însăși, ca prima oară. Deși i se împleticea limba, a ținut morțiș să-mi istorisească grozăvii din tinerețea ei, povestea nu era prea limpede, n-am prea înțeles-o, se amestecau timpi și personaje fără nume, dar din toată bălmăjeala am întrevăzut o monstruozitate cu un frate pervers care abuzase de două surori gemene, una mai urâtă ca alta, le spunea pe rând că se îndură de ele, altfel nu le ia nimeni în seamă și rămân fete bătrâne, n-au și ele oglindă să se privească în ea, ca toate muierile? Una se aruncase într-un râu de disperare, cea rămasă se răzbunase dând foc casei în care a ars și fratele și pe urmă fusese nevoită să născocească toate dovezile și explicațiile din lume ca să ascundă fapta de părinții care-l adorau pe băiat și n-ar fi crezut în ruptul

capului ce făcuse, dar tot fusese alungată de acasă. A plecat în lume, și-a schimbat numele, a vrut să uite totul. Nu poți uita. Așa că a hotărât să se răzbune pe toți bărbații, sau măcar pe cei pe care reușea să-i ademenească. E cam urâțică, dar cuceritor de inteligentă.

Să nu sufli o vorbă, înțelegi, repeta fără șir, sorbind ultimele picături de vin de pe gura sticlei, o vorbă să nu sufli, oricât ești de frumoasă, nu te scapă nimeni, o să-ți vin de hac dacă sufli o vorbă, oriunde te-ai ascunde, și i-a căzut capul pe masă. Chelnerul restaurantului m-a ajutat s-o urc în taxi, aproape adormită, șoferul taxiului m-a ajutat s-o târăsc la liftul blocului, apoi pe holul etajului m-am descurcat singură, speriată că vor da vecinii peste noi și-or să-și închipuie cine știe ce, a durat o groază până am reușit s-o așez pe canapea, mi se părea de-o tonă, sforăia. Am rămas cu ea de teamă să nu i se întâmple ceva rău.

Când s-a trezit, după câteva ore, a dat cu ochii de mine și reacția ei a fost de o violență care m-ar fi speriat, dacă n-aș fi învățat de la tata să accept cu fruntea descrețită orice ca pe un lucru firesc și nimeni să nu-mi dibuie gândurile. Ținea minte tot ce-mi spusese. M-a strâns de braț atât de tare cu degetele ca niște clești, că n-a trecut vânătaia mai bine de-o săptămână. Îmi spunea, cu ochii îngustați și buzele strânse, mai mult aruncându-și vorbele printre dinți, ca pe niște săgeți,

niciodată, dar niciodată să nu vorbești despre ce-ai auzit!

O reacție disproporționată, care nu putea decât ascunde ceva, și-a dat seama că a exagerat, nu e proastă deloc, a râs, pe urmă, în mai multe rânduri, mi-a povestit alte frânturi din trecutul ei neștiut, care o bântuia, dar fapte banale, din care eu să înțeleg ce vreau, se aștepta să comentez, să fac comparații, să-i reamintesc că-mi povestise altceva altădată, n-am făcut-o, i-a plăcut. Însemna că învățasem lecția.

Eu învățasem că e mai bine s-o ai alături, decât dușmancă. În sinea ei e o viperă, nu suportă niciun fel de concurență, trebuie să fie liber în jurul ei, să-și întindă nestingherită aripile de harpie. Nu i-am spus lui George, mi-era teamă că s-ar fi dat de gol, de asta vreau să-i știu toate invitațiile, oriunde, să-l însoțesc trecând de bleagă și câine credincios. E mai bine așa, decât să-l las descoperit în vreo împrejurare. Cel mai bine e să nu se

întâlnească pe același teren. Dar e greu. Noroc că nu scriu același gen de literatură, dar mă gândesc uneori că nici nu contează genul, pentru ea ar fi un bărbat minunat dacă n-ar mai scrie deloc.

Dacă ea l-a propus să participe la concurs, nu mă puteam împotrivi, mai degrabă să mă arăt entuziastă, dornică să-l fac să obțină cei o sută de mii de euro, că sunt ahtiată după bani. Cât de simplu adormi bănuielile cuiva! Sunt atât de căzută în fund după el, încât am rămas la Torino, să bat magazinele, se știe, cine să-și închipuie altceva?

Aproape că nici n-am observat colonadele pe sub care treceam, nici palatele seculare, nici dalele uriașe ale trotuarelor, oricum n-aveam de gând să scriu vreun reportaj despre oraș, nu era meseria mea. Mă bucuram că era soare, cald, umblam liberă de griji, cum am fost mai de când mă știu, doar că acum și conștientă de asta.

Iar la sfârșitul zilei, când mi se umflaseră picioarele și puteam să jur că străbătusem mii de kilometri, mi se limpezise mintea. Pe drumul de întoarcere spre hotel, aproape acoperită de pungi cu cumpărături de tot felul pe bancheta taxiului, ca justificare pentru hălăduiala mea, mi-am dat seama că știam ce am de făcut.

Întâi l-am sunat și i-am spus că mi-era dor de el. Chiar mi-era. L-am întrebat de noutăți, n-avea mare lucru, măcar nu simțeam nicio apăsare că l-aș fi tulburat din scris, mi-a spus fără să-l întreb că lenevea într-un șezlong în grădină, printre leandri. Nu era să-l iau la refec că nu scrie și ăilalți doi or să-nhațe trofeul, are ritmul lui, dacă-l pisez e și mai rău, dacă ajunge în starea care-i convine îi ies paginile ca din imprimantă. Iar asta se poate întâmpla în orice clipă.

Când faci o pauză, invită-mă la un restaurant, m-am trezit spunând. Înțeleg că nu pot veni în vila voastră, dar tu poți ieși oricând. La recepția hotelului mi-au spus de un restaurant fără fițe, spartan, unde se mănâncă formidabil.

L-am lăsat să se gândească și am intrat la duș, am lăsat apa fierbinte să mă biciuie până mi s-a înroșit pielea, nu mai vedeam de aburi. Învelită în prosoape pufoase, cum îmi plac, m-am proptit în fața oglinzii, mi-am întins creme hidratante pe față și pe trup, extrem de relaxant. Nu m-am fardat, doar o umbră de ruj, să-mi facă

buzele strălucitoare, știu că efectul asupra celor din jur e devastator.

Din cameră răzbătea muzica ambientală odihnitoare pe care o ascult mereu când îmi adun gândurile. Se auzea și telefonul, oricine era putea reveni. În orașul acela și la ora aceea nu mă puteau căuta decât două persoane.

Am stat destulă vreme întinsă în pat, cu ochii închiși. N-aveam cum să adorm. Așteptam să fiu sunată din nou.

Unde ai fost, m-a întrebat, mă îngrijorasem,
sub duș,
o veșnicie, a zis, după o pauză,
știi că mereu stau o veșnicie,
unde ziceai că se mănâncă spartan?

Ne-am văzut în vreo oră, îi rugasem pe cei de la recepție să rezerve două locuri și să-mi cheme un taxi. Îmbrăcasem o rochie roșie strânsă pe corp, care îi place mult, până și eu m-am admirat în oglindă. Mă aștepta în față, nu singur, cu Laura după el. O clipă am simțit că fierb, dar m-am arătat bucuroasă peste poate că o văd, ca să mai temperez sclipirile de invidie care îi apar în priviri de fiecare dată când mă întâlnește. Nu s-a putut abține să nu mă complimenteze, de obicei ignoră în ce sunt îmbrăcată, să-mi arate că nu pune preț pe înfățișare.

I-am întors complimentele, deși n-aveam niciun motiv.

2.

Aveam cu toții o foame de lup, după ce dăduserăm peste cap câte o ceașcă de tărie, nu știu ce-o fi fost, l-am lăsat pe el să comande.

Laura începea cu surprizele, se dădea peste noapte vegetariană, am dezamăgit-o nefăcându-i pe plac s-o întreb cărei mode îi mai cedase de astă dată. Cu un an în urmă propovăduia dieta Dukan, carne și proteine la greu, nimic altceva, după câteva luni uitase de dietă. Pentru mine am cerut fructe de mare cât cuprinde, cu un vin roșu sard, aspru. Minunăție.

Și, firește, am cerut sosurile piemonteze recomandate de Laura, *bagnetto verde,* usturoi, pătrunjel, busuioc, oțet, sare și piper, și *bagna cáuda,* anchois, usturoi, ulei de măsline, întins pe felii de morcov sau pe

bucăți de topinambur. Altă minunăție, nu mă mai săturam.

Era una dintre locantele acelea de cartier, familiale, pline de mirosuri, zăngănit de vase, voci încălecate și voie bună, dacă n-aș fi fost inspirată să rezerv locuri, am fi așteptat la ușă pe puțin o oră. E atmosfera care-mi place, pentru că știu că mușteriii se destind, se simt ca acasă, nu se uită nimeni în farfuria ta și nu trage cu urechea, dar Laura a strâmbat din nas, ar fi vrut să descindem la vreunul dintre restaurantele vegan cu care ne-mpuia capul, le căutase pe internet, până când George i-a zis să-nchidă pliscu', nimic nu-i mai bun decât ce avem, nu se aștepta să fie repezită, mai ales de el, a dat pe loc înapoi,

e-n regulă, a spus, ziceam și eu.

Au discutat verzi și uscate, nimic despre concurs, simțeam tensiunea, nici măcar nu mi-au povestit cum s-a aranjat fiecare în faimoasa vilă, dar tot am înțeles că roiau vreo cinci persoane să le facă pe plac,

tot români? m-am trezit întrebându-i.

N-a răspuns niciunul, poate nu știau, nu se gândiseră să afle, n-avea rost.

Mă mânca limba.

V-ați gândit ce-o să scrieți? am întrebat.

S-au uitat lung la mine. În afară de planurile pe care le făceam la răstimpuri cu volumul aiuristic de poeme, Laura nu-mi vorbise niciodată despre vreo carte de-a ei, nici măcar după ce fusese publicată, nu mă întrebase nici măcar dacă citisem ce scria ea, nu punea bază pe părerile mele de simpluță. Nici George nu spunea nimic înainte să înceapă să scrie, zicea că-i aduce ghinion, dar măcar comentam la greu amândoi în timp ce scria, mai ales când se apropia să încheie cartea. Ședeam în pat, epuizați de amor și mă trezeam că-mi spune ce făcuse cutare personaj sau ce era pe cale să facă, se întreba dacă e bine sau rău. Nu că m-ar fi întrebat pe mine, dar, dacă tot îmi spunea, îmi dădeam cu părerea, întorceam pe toate fețele un fapt sau altul și, invariabil, mă săruta pe frunte sau în creștetul capului, ca pe un copil,

știi că nu ești proastă deloc și ai idei, zicea și mă simțeam mândră.

Cred că din motivul ăsta nu rezist să nu-mi bag nasul în calculatorul lui, știu că detestă să fac asta, dar nu mă pot abține să nu aflu ce-i trece prin cap. Aproape

niciodată nu-mi vorbește de planurile lui, dar descopăr destul când cotrobăi în computer, îmi dă indicii despre cum gândește. În lista de căutări dau peste site-uri care mă îngrijorează, fel și fel de orori, de parcă ar fi un criminal înrăit care-și caută semeni. Nu l-am întrebat de ce-o face, dar mă gândesc că se inspiră. Mai are o mulțime de foldere cu propuneri de cărți, cu titluri sau fără, unele sunt începute, un capitol sau două, fără briefuri, nu-ți dai seama ce urmează, altele sunt două, trei pagini sau și mai puțin, o frază, două, abandonate de multă vreme, poate o fi și uitat de ele. Cu atâtea planuri puse pe hârtie, cum să nu-l împing să scrie cât Simenon?

Dar am avut și surpriza să dau peste un roman polițist cu acțiunea situată într-un oraș italian, de parcă ar fi început să dea curs comenzii concursului încă dinainte să plece în Italia. În același folder erau articole după articole despre români care fac crime în Italia, probabil sursa de inspirație. Sau reminiscențe ale meseriei lui adevărate. A fost toată viața ziarist, n-am avut timp să citesc ce scrisese, destul de mult, până în urmă cu vreo doi ani, când s-a apucat să redacteze cărțile altora la o editură care-l plătește regește, nu știu de ce, o fi bun. Sunt convinsă că e bun.

Glumești, l-am auzit spunând.

Laura nici măcar nu socotea că merită atenție ce spusesem.

Am ridicat din umeri, am schimbat vorba, au fost încântați. M-am apucat să le povestesc cum bătusem orașul, ce figuri de oameni întâlnisem, ce se purta, au zâmbit amândoi, reveneam pe terenul meu neprimejdios de simpluță.

N-am băgat de seamă când George s-a retras de vreo trei ori la baie, nici că nu se mai atinge de mâncare, l-am văzut doar brusc palid, cu ochii pierduți,

ce-i cu tine? am zis, mă speriasem.

Nu răspundea, părea aproape de leșin. A apărut lângă masă proprietăreasa localului, la fel de amabilă ca până atunci, dar acum îngrijorată, observase și ea că ceva nu era în regulă,

vă e rău? l-a întrebat, n-a așteptat răspunsul, și l-a dat singură, vă e rău, chem pe cineva,

nu e nevoie, a spus Laura,

nu e nevoie, am repetat și eu, ca un somnambul, nu știu unde îmi era mintea,

dar proprietăreasa butona de zor un telefon mobil scos din buzunarul larg al șorțului unde mai ținea carnețelul pentru comenzi și poate și alte lucruri,

nu vreau probleme, clientul e stăpân și trebuie să se simtă bine, a zis, înainte să-și pună aparatul la ureche și să vorbească cu cineva atât de repede că n-am înțeles nimic, o fi fost în dialect.

Mi-am dat seama că protestam degeaba, sigur chema un doctor pentru că era în joc reputația tavernei, dar mi se părea agitația prea mare, n-avea ce să i se întâmple, poate era vreo indigestie, poate tensiunea zilei îl dărâmase, o să-și revină repede, repetam, dar n-aveam cui spune, nimeni nu mă asculta, de parcă n-aș fi fost nevastă-sa și cele câteva persoane care se strânseseră discret în jur discutau doar cu Laura, care avea exact mutra de soție îngrijorată și profita că știe italiană.

N-o întrebase nimeni cine este, dar presupuneau că e cine trebuie, din moment ce se implica și impunea. N-au întrebat-o nici când a sosit un medic, după câteva minute, tot ea dădea răspunsuri pe loc, l-au ridicat cu aceeași discreție, să nu-i indispună pe ceilalți comeseni, vacarmul rămăsese același, pun prinsoare că nici nu observaseră ce se întâmpla, cel mult vecinii mesei noastre vor fi bănuit că bărbatul se abțiguise peste măsură și trebuia condus elegant afară pentru că nu se mai ținea pe picioare.

Afară aștepta o salvare micuță, tot Laura a urcat prima, abia de m-au băgat în seamă și-am încăput și eu pe o banchetă. Cred că pe primul care m-ar fi întrebat ce naiba caut acolo, l-aș fi pocnit cu toate puterile, atât de furioasă eram. Ne-am trezit la spital.

Eram terorizată, mă purtam ca o momâie, dacă momâia se poartă în vreun fel. Ar trebui să-i fiu recunoscătoare Laurei că luase hățurile în mână. Nu știam să fac nimic într-o situație ca asta, să întreb nimic, mă țineam după ei ca un pisoi înfometat, mă blochează ideea că cineva o poate mierli pe nepusă masă și exact asta gândeam atunci. Eram îngrozită. Îmi tremura sufletul. N-am avut în viața mea de-a face cu spitalele și cu medicii, n-am fost niciodată bolnavă, am fentat toate comisiile care-mi cereau analize, dacă aș fi nevoită să dau sânge mai întâi aș muri și învia de câteva ori. Probabil nu sunt singura care se sperie în halul ăsta, altfel tipii n-ar fi fost de înțeles.

În holul spitalului, primul lucru pe care l-am făcut a fost să caut un automat de cafea, să-mi limpezesc mintea. În timpul ăsta, targa cu George a dispărut nu știu unde, nu-mi găseam cuvintele să întreb, am rămas ca proasta în mijlocul culoarului, am așteptat disperată pe un scaun să revină Laura. N-a trecut mult, a apărut radioasă, fusese o alarmă falsă, sau oricum nu era nimic complicat, se intoxicase cu ceva, avea să iasă pe picioarele lui când termina perfuzia,

deci e la perfuzii, am spus,

una singură, a zis, oarecum să mă liniștească,

nu pot să mă duc să-l văd? am întrebat, deloc convinsă,

nu cred că e voie, și pe mine m-au dat afară, deși credeau că sunt soția lui,

eu sunt soția lui! am strigat,

firește, tu ești.

Și asta a fost tot. S-a așezat pe scaunul de lângă mine și ne uitam amândouă în lungul culoarelor pe care agitația încetase, era un spital liniștit, fără activitate intensă, nu că aș ști cum sunt alte spitale, doar ce văzusem prin filme.

George a apărut după vreo oră.

Am comandat un taxi să-i ducă la vilă,

nu vrei să vin cu tine? am întrebat,

știi bine că n-ai voie, a spus cu un zâmbet palid,

am eu grijă, s-a repezit Laura, e pe mâini bune, nu-ți face griji.

N-aveam ce răspunde. Eram obligată să nu-mi fac griji.

LAURA

Strada era goală, cum fusese și cu o zi în urmă, de parcă n-ar fi fost locuită. Știam că este, mai ales după privirea plină de respect a șoferului de taxi, când i-am spus unde să ne ducă. Pe o scară de la unu la zece, crescusem în ochii lui până aproape de maximum. Mai mult ca sigur că nu aducea prea des mușterii în cartierul ăsta, aveau șoferii lor. Se aștepta și la un bacșiș consistent. Sigur l-am dezamăgit, dar nu era să-i spun povestea și de unde veneam.

George își revenise cumva, dar continua să fie palid și îngăima cu greu vorbele. Trebuia să-l sprijin. Probabil era amețit.

Una dintre voi două m-a otrăvit, l-am auzit spunând când înaintam pe alee. Sigur n-a fost Elodia. Ai fost tu? a întrebat.

Nu prea știam cum să reacționez.

E atât de stupid, am replicat, că nu meriți nici să-ți răspund. Nu știam dacă glumește, cum are obiceiul, sau chiar îi intrase prostia asta în cap. Ca glumă, era sinistră rău. Ca prostie, trebuia să am grijă.

L-am dus în camera lui, era aranjată aidoma cu a mea, doar culorile erau altele, mai calde, și pe pereți atârnau alte picturi. Nu mă pricep să spun cui aparțineau, dacă erau autentice sau nu, dar bănuiesc că Nababul nu-și atârna mizerii pe pereți. Eloisa cred că i-ar fi dibuit pe autori, am invidiat-o mereu pentru câtă pictură văzuse la viața ei.

Gândul ăsta mi-a stârnit furia. Văzuse pictură la greu, pentru că umblase ca bezmetica prin toate muzeele lumii, și umblase ca bezmetica pentru că tăticuțul îi făcuse toate chefurile, era destul să pronunțe un nume de oraș și apărea pe masa ei biletul de avion. Banii de buzunar nu fuseseră vreodată o problemă, nu muncise vreodată pentru ei. Noroc cu carul. Frumoasă, fără griji, plină de bani, nu chiar proastă definitiv, mai dăduse și peste amărâtul ăsta de George care-o adora. Nu știu cum de au unele atâta noroc. Chiar mă apucase furia. O țin lângă mine și nu mă aleg cu nimic, nimic, nimic!

Trebuie să nu mă mai gândesc.

Dezbracă-te și bagă-te-n pat, i-am zis lui George. Bodogănea vorbe fără înțeles. I-am smuls pantalonii, am tras de cămașă.

Lasă-mă, pot și eu s-o fac, a îngăimat.

Fă-o! Până atunci, mă duc să-ți aduc un ceai.

Nu e nevoie.

Știi bine că e, a zis și doctorul. Lichide, multe lichide. Aduc un ibric mare.

S-a trântit pe canapea, nu s-a dus în dormitor.

În loc să-mi văd de ale mele, fac ca proasta pe mămoasa și pe infirmiera. După ce-mi spusese pe alee, trebuia să fiu foarte precaută. Să-i înlătur suspiciunile, oricâte vor fi fost. Mă pricep să sucesc capul cuiva, fii drăgăstos cu oricine și-i deturnezi gândul. Pierdere de vreme, dar uneori e utilă și asta.

Și-n vremea asta, romanul meu zace. Noroc că nici el nu scrie.

Or să treacă zilele ca vântul.

Adormise când m-am întors cu ceaiul.

Am oscilat între a stinge lumina și a mă retrage în camera mea și a mai rămâne să-l păzesc. Oricum am redus lumina la minimum, am lăsat aprinsă doar veioza de lângă biroul pe care trona laptopul deschis.

N-am răbdat să nu mă uit. Am baleiat fișier după fișier, părea harababură, ca în orice computer de scriitor, dar am găsit lesne o logică și nu mi-a fost greu să nimeresc peste romanele începute. Curiozitatea m-a îndemnat să caut în *history* cele mai recente documente în care lucrase. Așa am dat peste un text enorm, aproape două sute de mii de semne. Am început să citesc. Mi-era teamă să nu se trezească și să mă vadă în fața computerului. Lectura m-a prins. Nu-mi puteam ridica privirile. Trebuia să citesc tot. Am scos un stick de care nu mă despart și am transferat întreg documentul. Apoi l-am șters din computer.

Nu știu ce-a fost în capul meu.

Nu știu cum am avut curajul.

Gemea. M-am întins lângă el în pat, mângâindu-l, ce e, puiule?

Visa.

M-a strâns în brațe. L-am lăsat. Nu știu ce mă apucase, nu leșin chiar în fața primului mădular pe care-l

întâlnesc. Avea erecție, chiloții abia se țineau pe el. N-am rezistat. L-am lipit de mine și s-a trezit,

tu? a bâiguit, recunoscându-mă,

taci, i-am spus, sărutându-l apăsat,

dar s-a zbătut scurt, m-a răsturnat de pe el și a fugit la baie.

Am așteptat în dormitor, enervată la culme, așezată într-o rână pe canapeaua mare, pe jumătate despuiată, cu părul roșu despletit căzându-mi pe umeri. Nu suport insultele. Nu suport să fiu lăsată de izbeliște după ce m-am excitat. L-am privit cu dispreț când a reapărut:

nu ți se mai scoală? l-am întrebat.

Nu fi vulgară.

Sper că nu-mi vii cu chestii ieftine, fidelitate și tot tacâmu'.

Nu-ți vin.

Sigur ți-ai mai tras-o și cu altele.

Nu-i treaba ta.

A râs.

Ți-e teamă să nu afle nevastă-ta, am zis.

N-are ce să afle, nu s-a-ntâmplat nimic.

Îi pot spune altceva.

Trebuie să te și creadă.

Te pot distruge, am mai spus.

Nu suport umilințele. N-avea de gând să mi se alăture în pat. Nu țineam minte să mă mai fi simțit atât de prost. M-am ridicat brusc, mi-am tras fusta peste pulpe și am ieșit trântind ușa.

Am citit toată noaptea. Eram uluită. Avea romanul scris deja, venise cu el de la București, nu mă mai interesa când îl făcuse. Îl mai rafistola și-l prezenta drept roman scris la Torino. Nu crezusem niciodată că era în stare să scrie atât de bine. L-am urât. Incredibil ce șansă avea. Sau nu mai avea?

Poate era romanul meu.

GIOVANNI

1.

De când ieșise la pensie, Giovanni Nolte nu se odihnise nici măcar o zi, în afara duminicilor lăsate de la Dumnezeu pentru repaus și în care nu mișca un deget, nu-și tundea iarba din fața casei, nu-și aprindea nici grătarul să-și frigă o coastă de berbec, lenevea într-un scaun pliant cu o ladă de sticle de bere alături. Bea bere și își aprindea la răstimpuri câte o țigară aruncând chibriturile pe jos. Singura companie era un motan bătrân și plictisit să mai prindă vrăbii. N-avea nevoie de nimic altceva. De când se trezea, până la apusul soarelui. Semăna cu indienii capabili să rămână nemișcați o zi întreagă, îi lipseau penele colorate. Vara și Iarna. Uneori adormea în scaunul pliant, când se întuneca, alteori se târa până la sofaua în care sforăia până-n zori.

Dacă ploua, se adăpostea, în același scaun pliant, sub o copertină care prelungea acoperișul casei. Dacă primea vreo vizită, mai aducea un scaun pliant și muta lada de bere între ele. Dar se întâmpla foarte rar să primească vreo vizită, de când partenerul lui de serviciu murise, iar fostul lui șef, care se plictisea aidoma duminicile, făcuse un diabet sever și i se interzisese orice picătură de alcool.

Mic, îndesat, cu un maxilar îngust, ochi mici și afundați în orbitele foarte pronunțate, păr puțin încă negru și palme ca niște lopeți, bărbat chipeș odată, Giovanni Nolte nu putea fi găsit niciodată acasă în restul zilelor, dar nimeni nu știa cu ce se ocupa acum. Până în urmă cu doi ani fusese cel mai cunoscut comisar, dar și cel mai plin de ghinion. Aproape toate anchetele sale fuseseră duse la capăt de alții, fie pentru că el era prea violent și curgeau plângerile, fie pentru că n-avea răbdare și aresta pe cine nu trebuia și iar curgeau plângerile, dar toți cei care au preluat ce începuse el sfârșeau prin a spune că n-ar fi reușit fără cercetările lui, fusese la un ac de izbândă.

Colegii se amuzau pe seama numelui lui, du-ne la o filmare, Nick, îi ziceau, l-au făcut să vadă toate filmele cu actorul al cărui nume îl purta și ajunsese la concluzia că acela arăta destul de cinstit, dar sigur n-ar fi rezistat presiunii meseriei de polițist. Era mândru.

Nu-l cunoștea pe bărbatul care îi intrase în curte în acea duminică. I-a întins o carte de vizită, Nolte a citit-o, nu i-a spus nimic numele, alte informații nu erau tipărite.

Am mai trecut pe aici, a zis bărbatul înalt și sfrijit, dar în cursul săptămânii e pustiu,

așa e, a dat din cap Nolte,

voiam să discutăm,

ascult.

Bărbatul s-a încruntat. Ar fi vrut ceva mai multă amabilitate, dar părea obișnuit și cu stresul.

Ești singurul om pe care-l știu care n-are telefon mobil, a mai spus. Nolte nu i-a răspuns.

Pot să iau loc? a întrebat,

ia-ți scaunul ăla, dacă e mult de zis,

depinde.

Și-a tras al doilea scaun pliant în fața lui Nolte, s-a așezat și s-a aplecat în față, două palme le despărțeau chipurile.

Sunt într-o misiune, a zis, făcând o pauză.

Ascult.

Ai lucrat până acum doi ani, a început, tutuindu-l pe Nolte, care s-a crispat puțin, bărbatul era de-o vârstă cu el și se socotea un egal, dar nu se văzuseră niciodată și puțin respect nu strica.

În urma ta au rămas dosare nerezolvate, care s-au închis.

Spune-mi ceva ce nu știu, a cârâit Nolte, săltând cu dinții capacul unei noi sticle de bere. A făcut un semn spre ladă, dar bărbatul l-a refuzat scurt.

Nababul vrea să-i dai o mână de ajutor, a spus. Adică te angajează să vezi ce spun scriitorii ăia despre Maria Grapponi.

Nu era nevoie să-i spună cine e Nababul. Nici ce pusese la cale. Dacă i-ar fi cerut cineva părerea, înainte să se lanseze toată povestea, ar fi spus că e o prostie, anchetele nu se fac cu amatori strânși de pe dealuri. Dar cum nu-l întrebase nimeni, se gândise și se tot gândise până și-a spus că poate merită încercat orice.

Știu povestea, sunt pline ziarele de ea, o aiureală, a zis,

Nababul nu crede asta, a replicat celălalt. S-a gândit să fii în echipă și dacă miroși ceva, să mergi până-n pânzele albe. Or să fie obligați să redeschidă dosarul. O să te-ntorci pe cai mari. Spui suma pentru care vrei să lucrezi.

Nu-mi plac tipii care râd de mine, a zis Nolte, simțind că se înfurie. Pot să fac urât,

nu încearcă nimeni să râdă de nimeni. Ăsta e mesajul pe care trebuie să-l transmit. Nu ești obligat să accepți, dacă ai alte planuri mai bune,

n-am alte planuri mai bune,

atunci e ușor să-mi spui.

De ce eu? a întrebat Nolte,

ești singurul care știi fiecare amănunt, nu trebuie să ți se mai explice nimic, și o să înțelegi dacă e ceva la care nu s-a gândit nimeni. Și nu trebuia închis cazul. Și sigur vrei să afli ce s-a întâmplat, dacă se poate.

Orice sumă? a întrebat, după momente de gândire,

orice sumă.

Nolte a pronunțat niște cifre, cât de mari îl ducea mintea, ca să scape mai repede de intrus, începea să-l calce pe nervi,

mi se pare rezonabil, a rezumat bărbatul.

Nolte s-a gândit că spusese o sumă ridicolă, dar nu mai putea da înapoi. A sorbit lung din sticlă, privind insistent în ochii aflați la o palmă în fața lui, nu se aștepta,

fac numai după capul meu, a zis,

mi se pare normal,

și nu dau socoteală nimănui,

și asta mi se pare normal.

Nolte a aruncat sticla goală în ladă.

Când încep? a întrebat.

De azi. De mâine. Când vrei.

I se părea cea mai simplă angajare din viața lui.

2.

Giovanni Nolte s-a prezentat la vilă la șapte dimineața, cum obișnuia când mergea la poliție, slujba e

slujbă, nu contează ce faci în cursul zilei, important e să începi în zori și să nu te lălăi.

I-a deschis un majordom bătrâior, fără ifose și fără fireturi, l-a poftit să intre, nu l-a întrebat de nume și de treabă, se vedea că-l aștepta.

Începem cu dreptul, s-a gândit Giovanni Nolte.

Domnii și doamna dorm la ora asta, a spus majordomul,

bănuiesc, a gâjâit Nolte, dar e mai bine să fiu aici când se trezesc.

Majordomul a ridicat din umeri și l-a condus în bucătăria cu o masă lungă în centru, pentru cel puțin zece persoane, cu aparatură de inox pe doi pereți, și a dispărut fără o vorbă. Nolte s-a abținut să spună că bucătăria e mai mare decât toată casa lui. O fereastră cât toate zilele era deschisă spre grădina cu trandafiri și leandri.

S-a înfipt într-un scaun, după ce și-a umplut o cană mare cu cafea fierbinte din fierbătorul aprins pe un blat de marmură cenușie.

A scos o țigară, n-a apucat s-o aprindă.

Din senin a apărut pe o ușă batantă de culoarea pereților o fetișcană cu șorț roșu cu picățele albe și părul strâns într-un batic dintr-un material identic. Ești urmărit, oriunde te afli, s-a gândit Nolte, e bine de știut.

Nu se fumează în această casă, a spus fata. Mulțumesc.

Giovanni Nolte s-a enervat, directivele astea europene încep să distrugă lumea pe care o știa el, îți răpesc libertatea să te simți bine până și la o cafea acasă.

Măcar în grădină e voie? a întrebat ironic,

nu știu, nu mi s-a spus, nu sunt nici eu de-a casei.

Giovanni Nolte a privit-o lung, s-a abținut să-i mai pună vreo întrebare.

Dar dacă vreți o omletă sau un sandviș sau orice altceva de mâncare, e destul să-mi spuneți, a zis fata repede.

Cafeaua îmi e de ajuns, a cârâit Nolte, cu o dorință atât de vizibilă că vrea să rămână singur, încât fata a dispărut la fel de discret pe cât apăruse.

În casă era o tăcere absolută. Pe fereastra întredeschisă pătrundea foșnetul vântului.

Nolte s-a legănat în scaun o vreme, sorbind zgomotos din cană, nemulțumit că tabietul e îndeplinit doar pe jumătate.

Să nu cădeți pe spate, a auzit o voce catifelată și răgușită.

S-a întors spre altă ușă, n-o văzuse nici pe acesta, casa părea fermecată, se deschidea câte o ușă unde nu te așteptai. Vocea era a unei femei înalte, cu părul roșcat strâns într-o coadă lungă pe spate, îmbrăcată într-un halat elegant de culoarea untului. O amazoană bătoasă, a categorisit-o într-o clipă, sigur afurisită.

Giovanni Nolte s-a prezentat, dar femeia l-a ignorat, și-a umplut o cană cu cafea și s-a proptit în dreptul ferestrei.

Știu cine sunteți, a spus, v-ați ocupat de anchetă până v-au închis cazul. Am citit asta în dosarul primit. Poate o să ne spuneți ce n-a mers.

Giovanni Nolte s-a foit în scaun, amuzat că Nababul era atât de convins că va accepta provocarea, încât printase fotografia și informațiile despre el pentru fiecare dintre concurenți, înainte să-l contacteze. S-a gândit că și el ar fi procedat la fel, așa e când ai de-a face cu profesioniști, analizezi profund, niciun om cu scaun la cap n-ar fi refuzat oferta. Brusc s-a simțit bine, nimerise unde trebuia.

Care-i planul? a întrebat.

Nu știu, să-i așteptăm și pe ceilalți, a răspuns femeia, abia acum întorcându-se spre polițist și trăgându-și un scaun în fața lui, de cealaltă parte a mesei. Presupun că ne veți spune doar tuturor odată.

Polițistul a dat din cap.

Mă tem că-n dimineața asta o să fim doar doi, al treilea dintre noi zace în pat după ce s-a intoxicat cu moluște.

Giovanni Nolte era sigur că femeia din fața lui nu regreta o clipă boala celuilalt, nu se bucura, dar era mai liniștită. N-avea rost să ceară amănunte, o să le afle dacă va fi nevoie. Mai era sigur că femeia știa întotdeauna ce are de făcut, îl evalua rapid cu o privire rece, pregătită să-i descopere calitățile și defectele. O femeie pragmatică. Dacă ar fi vrut să pună gheara pe el, femeia știa cum să procedeze. Deocamdată părea să n-o intereseze subiectul. Giovanni Nolte a zâmbit. I-a privit mâinile subțiri, cu degete lungi și puternice.

Căsătorită? a întrebat.

După cum vezi, n-am nici măcar inel de logodnă, a spus Laura Mogan. Ca și tine. Întrebarea o făcuse să

treacă instantaneu la tutuieli.

Eu sunt văduv, a șoptit Nolte, înainte să mai soarbă zgomotos din ceașca sa.

Eu n-am avut norocul, a replicat Laura, făcându-l să zâmbească.

E timp pentru toate.

Firește.

Și-a mușcat buza.

Giovanni Nolte știa că până și o femeie urâtă care își mușcă buza poate fi seducătoare. Și primejdioasă. Nu-l interesa subiectul, dar era bine de știut.

A dat să mai spună ceva, l-a oprit intrarea repezită a unui bărbat deșirat, cu părul grizonat pieptănat pe spate și strâns cu o cordeluță la ceafă, de parcă ar fi fost samurai. Ochii verzi îi străluceau. Bronzat, un tip care făcuse sport la viața lui, nu-și arăta vârsta, numai bun pentru emisiuni televizate despre longevivi. Sigur cu o reputație de zdrobitor de inimi. Era îmbrăcat într-un trening subțire. Mai devreme îl zărise câteva clipe alergând ușor pe aleile grădinii și presupusese că e o grădină uriașă. Nu putea fi decât Nicodim Robotan, Veteranul. Giovanni Nolte primise și el, în seara dinainte, fotografiile și CV-urile membrilor echipei.

Deja la treabă, așa de dimineață? a întrebat-o pe Laura, vizibil nemulțumit că o vede. O doamnă ar trebui să doarmă până târziu, să-și îngrijească tenul.

Mi l-am îngrijit destul, nu te îndoi, a venit replica țâfnoasă, stârnindu-i atenția polițistului. S-a gândit că a intrat într-un viespar,

Mâine o să mă trezesc și mai devreme, a continuat Laura, te însoțesc la jogging, dacă vrei,

nu, mulțumesc, îmi place să alerg singur și să mă gândesc la ce am de scris,

nu știi ce pierzi,

adică?

în doi analizezi un caz mai bine, am putea întoarce subiectul pe toate fețele, în interes egal, îți poate confirma și domnul inspector,

mulțumesc, am subiectul, scriu deja.

Unde-i fătuca aia cu mâncarea? n-am chef să pierd vremea, a mai zis, în timp ce-și umplea și el o cană cu cafea aburindă.

Știi că e destul s-o chemi și apare, a răspuns Laura. Nu vrei să-l cunoști pe domnul comisar mai întâi? a

întrebat.

Încântat, a zis Veteranul, înclinându-și ușor bustul spre polițist. E vreo legătură între dumneata și actor? a întrebat. Întreb prostii, n-are cum să fie.

Prin urmare, fiecare știm totul despre ceilalți dinainte să ne fi văzut, a replicat Nolte. Ați primit informațiile, cum le-am primit și eu.

Nababul e as, a exclamat Veteranul.

Nu vă contrazic.

În mapă mai spunea că ne putem consulta cu dumneata și putem pune orice întrebare, a continuat Veteranul. E splendid. Deocamdată, eu n-am nicio întrebare. Cum spuneam, am început să scriu. Nici nu cred c-o să am vreo întrebare. Nu mă mai interesează cazul.

Ești cam nepoliticos, pentru început, a zis Laura.

Câtuși de puțin, e bine ca omul să știe.

Înțeleg că nu vreți să povestiți în cartea dumneavoastră ce s-a întâmplat, a mormăit Nolte.

Eu sigur nu, s-a repezit Veteranul.

Nici eu, a spus Laura, așa ne-a fost înțelegerea, pornim de la caz, nu-l povestim, ar fi plictisitor. Nu știu ce are de gând George.

Adică eu o să cam pierd vremea pe aici, a reflectat polițistul. N-o să vă obosesc cu ce știți deja. Și înțeleg că știți totul, dacă echipa Nababului și-a făcut treaba. Oricum sunt aici, la o adică. E ceva ce nu stă scris sau nu s-a spus, întrebați. Poate știu.

Să-ncercăm altfel, a intervenit Laura. Nababul te-a trimis, așa-i?

N-aș fi aici.

Atunci, a continuat Laura triumfătoare, ți-a prevăzut un rol. O să vină momentul lui, nu trebuie să ne grăbim.

Așa mi-am zis și eu.

Te-aș întreba ceva, chiar acum, s-a răzgândit Veteranul, tutuindu-l și el pe comisar, după modelul Laurei. De ce-ai renunțat?

N-am renunțat. Am fost obligat să pun punct. Eu sunt comisar, în fine, eram. Mă supun ordinelor.

Dar trebuie să-ți fi făcut o părere!

Sigur mi-am făcut o părere. Nici nu-ți închipui câte variante mi-au trecut prin cap. Până la urmă am ajuns să fiu convins că Maria Grapponi se simțea înstrăinată, de familie, de toți. Inutilă. Deprimată cât poate înghiți un

om. La început au încercat să-mi bage pe gât că s-ar fi sinucis. Nici vorbă. Pe unul care se sinucide îl găsești imediat fie că vrea să fie găsit fie că e neglijent. Le-am demonstrat și n-au mai insistat. Dar mi-a rămas în cap înstrăinarea ei. Sigur spusese cuiva ceva grav și trebuia să dispară. Sau cineva credea că știa ceva sau poate era sigur și trebuia s-o facă să-și țină gura. Puteau fi metode cu sacul. Dar a ales s-o răpească și să încerce s-o convingă să-și țină gura și pe urmă s-a speriat de ce făcuse. Sau nici măcar atât. Aproape sigur are legătură cu oameni din țara voastră. Care sunt aici și fac ce făcuseră și la voi, dar mai rău, că nu le cunoaște nimeni istoria. Aici n-avem niciun dosar de-al lor și și-au făcut structurile de nezdruncinat.

Domnule comisar, a intervenit Veteranul, te întrerup, începi să bați câmpii, să-mi fie iertat. Sper că n-ai condus și ancheta în felul ăsta. Ai văzut prea multe filme cu mafioți și gangsteri.

Asta crezi?

Asta cred.

Laura a găsit să intervină:

Eu una cred că e o părere care nu trebuie judecată aspru. Poate fi o pistă.

OK, folosește-o! a strigat Veteranul.

Nu vreau s-o folosesc eu, e ideea lui George. El susține că gangsteri români au ajuns și-n Italia și-și fac de cap, neprinși, cu trafic de muieri și cu droguri. Nu-nseamnă că-s implicați și-n cazul acesta.

De unde știi? Lui George i-au rămas în cap prostiile din presa de scandal cu care s-a ocupat o viață, literatura e altceva, a strigat Veteranul.

Spune-i lui, nu mie. Oricum e o idee.

Mie nu-mi umblați cu prostii d-astea cu bande românești expulzate la Torino, a mormăit Veteranul.

Atunci ce? a răbufnit Laura.

Nu-i treaba mea să aflu. Nici nu mă interesează. Nu mă ajută cu nimic. Eu am altă idee și scriu altceva. De ce nu spuneți că e treabă făcută de vreun pește nemulțumit?

Nu era prostituată, a ținut să precizeze Nolte.

Ești sigur? și-a fixat asupra sa privirile verzi Veteranul. Câte cazuri de fete onorabile care și-o trăgeau ca să-și sporească veniturile n-ai întâlnit la viața dumitale?

Destule.

Prin urmare?

Prostituatele constituie cel mai mare număr de victime ale crimelor nerezolvate, a continuat comisarul. Dar nu vreau să faceți o prostituată din Maria, în cazul în care scrieți despre ea. Nu era. O sugestie.

Violată?

Zilnic sunt violate femei din toate mediile sociale. Nici asta n-aș vrea să arătați. N-a fost violată. Nu știu dacă răpitorul n-a încercat, nu știu ce-a fost în mintea lui. Dar n-a lăsat urme sau noi n-am fost în stare să le vedem.

Și atunci?

Sunt convins că n-a fost atacată și răpită pentru că era atrăgătoare, și era, slavă Domnului! N-a vrut nimeni să-și facă din ea o jucărie erotică.

Respingi toate pistele…

Sigur a fost mai complicat decât ne gândim noi acum, spuse comisarul. Parcă ținea o conferință despre caz. Atacatorul a riscat mult. Era o tânără voinică, făcea sport, era cunoscută, poate avea și relații, dacă stau să mă gândesc câți au vrut să afle ce s-a întâmplat. Oricând putea sări în ajutorul ei cineva. Dar n-a făcut-o pentru că răpitorul a fost mereu cu un pas înainte sau și-a șters din prima clipă toate urmele. N-am întâlnit pe nimeni mai abil.

Eu cred că pista cu peștii e cea mai bună, a insistat Veteranul.

După tine toate femeile-s curve! a izbucnit Laura.

Nu toate, a comentat Veteranul, cea mai mare parte. Pune-le în condiții propice și-o să te lămurești.

Ești meschin și odios!

Așa am supraviețuit, s-a mândrit Veteranul.

Nici eu nu cred că toate-s curve, a intervenit comisarul, deși meseria m-ar fi putut face să cred asta.

Dacă a fost o femeie refuzată? a continuat Laura. Nu e nimic mai rău pe lume. Se poate arunca de pe pod, în fața trenului, habar n-ai cât de inventive pot fi. Am cunoscut una…

Nu era o astfel de femeie, a spus Nolte.

Tu știi. Dar poate că nu știi, nimeni nu știe. Am citit toată noaptea relatările reporterilor care reluau în delir aceleași puține informații. Până m-am prins că nici ei, nici voi nu știți nimic, n-ați cunoscut-o și n-ați intuit ce fel de femeie era. Și nici de ce a dispărut. Toate poveștile despre ea sunt la mâna a doua. Comisarul are dreptate.

Nimeni nu s-a gândit să meargă în țară să-i vadă rudele, să stea de vorbă cu ele, poate n-ar fi aflat nimic, dar poate acolo era răspunsul.

Recunosc că m-am gândit și la asta, a spus comisarul. Îi ardeau atât de tare buzele după o țigară că s-a întrerupt din gânduri: Cine a venit cu ideea asta că n-ai voie să fumezi?

Parcă nu știi! i-au zis în cor cei doi.

În fine. Mi-a venit ideea aia când toată lumea înclina să-nchidem cazul, ne-nvârteam în cerc și cheltuiam ca proștii. Asta mi s-a spus.

Ți-au spus bine! a exclamat Veteranul.

Comisarul a ignorat replica și-a continuat:

Cel mai mult m-au călcat pe nervi interdicțiile, au fost tot timpul, parcă mai multe ca oricând. Pot face doar anumite lucruri. Nu pot urmări anumite telefoane, nu pot percheziționa anumite case, nu mă pot interesa de anumite conturi bancare. Trebuie să spun mai înainte ce relevanță au pentru anchetă. Nu știu, pur și simplu e o intuiție, ar fi bine să scotocesc și acolo. Sunt avertizat s-o las baltă. Poate au dreptate. Dar dacă n-au?

Nolte era plin de furie în timp ce-și amintea. Abia reușea să și-o înăbușe.

NICODIM

Băusem trei cești de cafea neagră după joggingul urmat de un duș scurt și rece, mâncasem ca de obicei, două ouă cu cașcaval la capac, un croissant cu câteva lingurițe de miere și-mi luasem cu mine în cameră o altă ceașcă de cafea. Eram pregătit să încep o nouă zi de lucru.

Am un ritual al scrisului, din care nimeni nu trebuie să mă întrerupă, nimeni n-are voie să intre în biroul meu. Mă așez la masa de lucru la opt dimineața sau puțin după ora opt, mă foiesc puțin în scaunul cu spetează înaltă, care-mi ajunge până la ceafă, nu mă ridic trei ore, fac o pauză să-mi dezmorțesc oasele, de la un timp am observat că înțepenesc și rămân cocoșat când mă ridic din scaun. Mă plimb o jumătate de oră, oricare ar fi vremea, arșiță, vânt, ploaie sau ger. Acum profit de imensitatea grădinii vilei și mă plimb în liniștea parfumată mai mult de o jumătate de oră. Mă gândesc la ce urmează să scriu, la nimic altceva. Revin la birou și mai scriu neîntrerupt trei ore. Urăsc ceasurile de orice fel, de perete, de mână, de buzunar, dar îmi fixez reperele orare în telefonul mobil, care mă anunță cu un susur plăcut când a trecut timpul. Dacă se întâmplă să fi început o idee care merită atenție și nu vreau s-o pierd, un capitol important sau un paragraf nou, adăst până sunt mulțumit de ce-am făcut. Scriu mărunt, cu foarte puține ștersături, dacă nu-mi place cum sună ceva, las să dospească, elimin abia după dactilografiere. Mănânc, o oră sau două, cu siestă cu tot. Rareori ies din acest program, doar când particip la vreo conferință sau sunt în vreun turneu de promovare a cărților. La Torino, programul de lucru pe care mi l-am impus de decenii îmi vine mănușă.

Cele două fătuci de la bucătărie sunt conduse de-o hoașcă grasă, cu un nas ascuțit, părul cărunt și voce răgușită, care oftează la fiecare două vorbe și se laudă că nu e mâncare din lume pe care să nu fie în stare s-o prepare. Nu comentez, prefer să-mi ling degetele după felurile ei de mâncare.

După siestă, recitesc ce-am scris în timpul dimineții, fac modificări sau adăugiri cu un scris și mai mărunt, înainte să dau manuscrisul secretarei să-l dactilografieze.

Stau în fotoliu cu o sticlă sau două de chianti lângă mine, pe care le savurez în timp ce citesc și fumez. Știu că dacă mai vreau una, e destul să-i cer hoaștei, mi-a dat de înțeles că mă simpatizează, dar nu vreau să exagerez. Sunt momentele cele mai plăcute ale zilei. Mă aștept în orice clipă să dea năvală peste mine cineva și să-mi smulgă țigara din mână. N-a făcut-o nimeni, poate că în camera mea am dreptul să fumez. Oricum ferestrele sunt larg deschise ziua și noaptea, așa am dormit toată viața.

Dimineața următoare, imediat după micul dejun, cât îmi sorb a patra cafea, citesc dactilograma și mai fac invariabil noi corecturi, după care dactilograma e rebătută în cursul zilei și paginile definitive sunt adăugate celor dinainte.

E un program bătrânesc, dar m-am obișnuit cu el de decenii, mai ales că nu suport computerele. Sau poate mă păcălesc că nu le suport, doar pentru că n-am învățat să umblu cu ele. Știu că generația tânără își râde în barbă, am citit texte în care eram ironizat că aș fi un pitecantrop antediluvian. Dar, așa cum îmi place să citesc cărțile care miros a cerneală de tipar, nu să le răsfoiesc pe tablete, îmi place să simt sub palmă textura hârtiei când scriu. E ca o femeie care ți se deschide cu încetul când o ții în palme.

Lucrurile merg atât de uns, că sunt convins că voi scrie în zece zile cu mult peste două sute de mii de semne și voi încheia un roman mai bun decât tot ce am scris până acum. „Crima de la Torino” e doar pretextul.

M-am așezat la birou, dar n-am găsit nici dactilograma, nici paginile din ziua dinainte. M-a cuprins panica, cum mi se întâmplă foarte rar. Sigur semănam cu un pește, deschideam gura și nu-mi ieșea niciun sunet, e posibil să mă fi apucat și tremuratul.

De obicei țin minte aproape fiecare cuvânt pe care-l scriu, dacă o iau de la capăt, îmi iese aproape aceeași formă, paragraf după paragraf, rând după rând. Niciodată nu m-am îngrozit că rătăcesc sau pierd un manuscris, îl refac din memorie. Dar acum fusesem foarte destins, mă gândeam mai mult la ce aveam de făcut și simțeam că nu reținusem decât frânturi din ce așternusem cu o zi în urmă. Ar fi trebuit să fiu disperat. Orice blocaj, orice

ieșire din program mă putea da peste cap. Eram într-un concurs în care nu-mi puteam permite mișcări greșite.

Nu trecuseră decât trei zile, dar îmi făcusem un plan de lucru de care eram încântat, îl prinsesem în pioneze pe perete, să-l am sub ochi în permanență și să urmăresc cum înaintez. Personajele erau desemnate prin inițiale de diferite culori, legate prin săgeți, acolade, trimiteri, cifre, câte o frază uneori, schema complicată a cărții, un păienjeniș aiuritor în care mă descurcam numai eu. Nu las pe nimeni să vadă această schemă, de-abia se uită femeia care-mi dactilografiază textul, dar sigur nu-nțelege mare lucru. Ștersesem primele trei linii din cele aproape douăzeci, erau capitolele redactate deja. Știam că nu puteam rescrie ce scrisesem cu o zi înainte!

Am mers în apartamentul vecin, unde locuia provizoriu, ca și mine, secretara, o doamnă venerabilă, care m-a cucerit din prima clipă, când îmi spusese că-mi citise cărțile. Nu spusese *toate cărțile,* dar asta am înțeles și am complimentat-o, încântat, în câteva rânduri. Voia să știe cine mă inspirase la romanul cutare sau la romanul cutare, i-am vorbit despre cărțile pe care le cunoștea, mi-o lua înainte cu întrebările și admit că mă simțeam bine, cum nu mă mai simțisem de foarte multă vreme. Recunosc că nici nu avusesem vreo secretară. De manuscrisele mele se ocupa nevastă-mea, iar după ce-a murit mi le bate la mașină o nepoată studentă la litere, care vrea să-și dea doctoratul cu cărțile mele. Mi-a fost teamă să aduc în casă o femeie străină numai pentru asta.

Cât te poate influența o femeie simplă care te admiră! Am lăsat-o chiar să mi se confeseze, dar întotdeauna îi las pe oameni să se confeseze, convins că odată și odată ce-mi spun ei o să-mi fie de folos pentru zugrăvirea vreunui personaj. Mai ales că părea un personaj trist.

Am aflat că locuia în Italia de douăzeci de ani, o viață de om. O chema Silvana, ca pe actrița de pe vremuri, precizase ea, nu-i așa că-i semăn? N-a mai spus și care Silvana, Pampanini sau Mangano, am lăsat-o să m-arunce în confuzie, nu știam cu care divă îi place să se asemene. Am complimentat-o din nou. Eram convins că, dacă ar fi încăput pe mâinile cuiva priceput, s-o fardeze și s-o pieptene altfel, sigur ar fi semănat, chiar dacă nu avea sânii fabuloși de walkirie ai actriței. În mintea mea stabilisem că era Silvana Pampanini. Văduvă, bărbatu-

său căzuse cu multă vreme în urmă de pe o schelă, cu pensia primită și compensația oferită de firma vinovată pe care n-o dăduse în judecată reușea să se descurce și să-și țină băiatul la facultate. Trăia din traduceri, se pricepea, fusese profesoară, dar știam amândoi că nu era cine știe ce câștig, mai degrabă o ținea în priză. Rușinată, Silvana mi-a vorbit și de băiatul ei, Alberto, care lucra nopțile la un bar și-și făcuse intrarea în lumea selectă a publicisticii, scria cronici de artă urbană, graffitti, mobilier stradal și *clubbing,* publicase o proză într-o revistă studențească cu care ajunsese faimos printre homosexuali și lesbiene, dar după prima încercare literară, care nu era chiar rea, se abandonase în brațele unei femeiuști ce nu-l scăpa din ochi și nu-l numea altfel decât Genialul meu. Ajunsese la dezintoxicare, după ce se apucase de droguri, iar ea se străduia acum să facă rost de bani, să-l țină departe de tentații.

Dumnezeu să-l țină-n viață pe Nabab, zicea, care se îndurase să-i ofere treaba asta pentru două săptămâni, câștiga cât altfel într-o jumătate de an. N-am întrebat-o cât, deși n-aș fi avut nicio jenă.

Cât îmi povestise mi se părea atât de interesant, încât am hotărât să-mi încep romanul cu povestea ei. Intriga pe care mi-o închipuisem mi se părea fără cusur. O mamă își adoră fiul, care cade în mrejele unei sirene blonde piemonteze și pe care e hotărâtă să-l salveze chiar și prin crimă. Iar crima trebuie înfăptuită în așa fel, încât niciun fir, dar niciun fir să nu ducă la mama disperată.

Mă trezeam întrebând-o detalii diverse și ea răspundea ca o placă de patefon, cu amănuntele dorite de mine și picanterii nenumărate, că-mi părea rău că nu înregistrasem totul, să-i reproduc și sincopele, era nevorbită, dornică să spună cuiva, să nu explodeze. Îndată ce așterneam pe hârtie ce auzisem, ca o poveste de care eram cu totul străin, o dactilografia de parcă n-ar fi fost a ei, fără comentarii, nu putea să-i fie gândul într-atât de aiurea, dar probabil că era mândră că ajunsese eroină de roman și nu spunea o vorbă, să nu rupă vraja.

Eram foarte mulțumit de ea. Sunt convins că puțini oameni s-ar descurca cu scrisul meu, Silvana o făcea impecabil și, în două rânduri, mi-a sugerat timid sinonime la care nu mă gândisem și care păreau să fie lipite de textul meu. Am complimentat-o din nou și am

văzut-o cum roșește. E o senzație stranie să vezi roșind o femeie de cincizeci de ani.

Am ciocănit îndelung la ușa ei, n-a răspuns nimeni. Am apăsat clanța, era deschis. Apartamentul era gol. Era atâta ordine, că părea să nu fi locuit cineva acolo. Curat, niciun fir de praf, niciun obiect mișcat de la locul lui. Plantele de interior, care nu existau în apartamentul meu, așezate într-un ghiveci enorm cu desene grecești antice cu atlanți care se înfruntă în luptă, fuseseră udate de curând. Dacă n-ar fi fost o fotografie înrămată rezemată de o vază pe un scrin, în care Silvana ținea după umeri un flăcău cu părul ca peria, zâmbind strâmb, fără îndoială fiul ei, aș fi fost convins că am nimerit în altă parte. Am adulmecat aerul. Se simțea o boare din parfumul pe care-l folosea.

Pe o măsuță din sufragerie, lângă computer, era teancul de pagini scrise de mine în ziua dinainte, dar nicio dactilogramă. Nici măcar dactilograma anterioară, pe care făcusem corecturi cu duiumul, nu fusese operată, era așezată alături de paginile noi cu scrisul meu. Niciun semn de plecare precipitată, niciun mesaj de scuze pentru întârziere, nicio explicație pentru comportamentul mizerabil. Am simțit o împunsătură în inimă și m-a cuprins panica. Cineva îmi punea bețe în roate și-mi boicota munca. Noroc că nu-mi dispăruse manuscrisul.

Nu credeam să fie Silvana. După ce îmi spusese că mă admiră și-mi citise cărțile, după ce-mi povestise nenorocirile vieții ei și o transformasem într-un personaj care fără îndoială avea să ajungă celebru, nu putea să-mi facă una ca asta! Simpatia ei era adevărată, într-o seară mă gândisem chiar că ar admite și o aventură cu scriitorul căruia îi dactilografia cartea, era mândră să-mi fie alături.

Se întâmplase ceva neașteptat. Probabil plecase precipitat în cursul după-amiezii, după ce-i dădusem manuscrisul. Chemată undeva de vreo veste neașteptată, poate legată de fiul ei. Dar nu înțelegeam de ce să nu-mi fi spus, era liberă să plece, ca și noi, nimeni nu era consemnat în vilă.

În câteva fracțiuni de secundă mi-au trecut prin minte fel și fel de scenarii, care de care mai prăpăstioase. Era imposibil să intre cineva și s-o răpească, în vilă erau în permanență oameni care, chiar dacă nu-i vedeam, ar fi intervenit. Nu vedeam niciun motiv să fie răpită, doar dacă nu mă lăsam și eu purtat de elucubrațiile polițistului

care vedea peste tot comploturi, aș fi ajuns la isterie. Silvana plecase singură. Chemată sau la inițiativă proprie, să afle ceva. Pe neașteptate, n-avusese vreme să anunțe, știa că se va întoarce sau i se spusese să tacă. Sau nu dorea să anunțe dintr-un motiv pe care îl puteam inventa. Mă puteam gândi la orice. Dar, odată în afara vilei, putea anunța când se întoarce, ca să nu stau pe jar. Sau că nu se mai întoarce, dacă asta se întâmpla. Minima politețe. Nu-mi venea să cred că își bătea joc de mine sau de banii frumoși pe care spusese că-i primea pentru o treabă care mi se părea extrem de simplă.

Eram încântat de câte variante îmi treceau prin cap, așa se întâmplă cu un adevărat scriitor de romane polițiste.

Dar eram și foarte îngrijorat. La o adică, puțin îmi păsa de Silvana, o biată femeie tristă, își îndeplinise menirea și devenise personaj, eu trebuia să nu rămân în urmă cu scrierea romanului. Mă aflam într-o competiție. La sfârșitul ei strălucea grămada de o sută de mii de euro, ai mei, fără dubiu. Scârba de Laura și îndrăgostitul de George își puteau aștepta rândul, aveau viața înainte.

M-am întors val-vârtej în bucătărie, unde scârba de Laura tăifăsuia în continuare cu polițistul uns cu toate alifiile. Nu se mai satură de bârfe.

Bine că mai sunteți aici, am spus, precipitat. Secretara mea a dispărut!

Glumești! a râs Laura, cum mă așteptam, nicio nenorocire a altuia n-o atinge. Unde să dispară? Doar dacă n-ai adus-o la disperare cu hachițele tale.

Nu suntem într-un roman polițist, m-am rățoit la ea. Apartamentul ei e gol. Și textul meu de ieri neatins.

Deci nu te fură nimeni, a conchis cu indiferență. N-ai de ce să ne bați la cap.

Dar nici nu mă ajută să țin ritmul. N-a dactilografiat nimic!

A dat să mai spună ceva, cu siguranță să toarne gaz peste focul meu, cu zâmbetul pe buze, satisfăcută, dar a întrerupt-o majordomul bătrâior care a intrat pe una dintre cele două uși ascunse în perete.

Maestre Robotan, a zis, reverențios, cum îmi place să mi se spună, îl instruisem atent din prima zi, a sosit secretara dumneavoastră.

Am răsuflat ușurat.

Să m-aștepte în birou, am spus iritat, sunt într-o discuție. Simțeam că trebuie s-o pedepsesc într-un fel. Evitam să-i privesc pe cei doi, care fără îndoială se uitau la mine ca la un neisprăvit isterizat.

Nu știe unde, maestre, a zis majordomul,

cum nu știe?

Nu v-am spus, nu e doamna Silvana, e una nouă, nu i-am reținut numele.

Cum una nouă? Să mă-ncurc cu cine știe ce fufă? Abia am ajuns să mă-nțeleg cu cea veche și dă bir cu fugiții?! De ce n-a venit? Cheam-o aici!

Nu mai era nevoie s-o cheme. În cadrul ușii prin care intrase majordomul apăruse o tânără de o frumusețe răpitoare. Părul ei, o diademă de un galben strălucitor, încadra o față superbă, cu ochi mari și negri. Nasul îl era mic, printre buzele cărnoase și roșii, întredeschise, se zăreau niște dinți albi de o perfecțiune diabolică. Era conștientă de seducția pe care o emana. Purta un compleu alb de in, ciorapi de culoare pielii, pantofi roșii cu cataramă și toc mic, iar de braț îi atârna o poșetă roșie. Nu știu unde o fi crezut că se duce, nu era nici paradă de modă, nici concurs de frumusețe. Dar nu-mi ardea s-o critic și recunoșteam că aș fi scris chiar și cu ea în încăpere. Măcar o vreme. Furia mi-a dispărut ca luată cu mâna, eram conștient că nu-mi puteam lua ochii de la ea, dar la fel i se întâmpla și polițistului. Uneori e greu să fii bărbat, cu atâtea frumuseți tentante în jur.

Văzând că nu spunem nimic, s-a prezentat, Lucia, numele i se potrivea. O înlocuia pe Signora Silvana, care se îmbolnăvise brusc, spera să se ridice la nivelul dumneaei, mai lucrase cu domnii Lucarelli, Silvestri, Merlo, Piacenzati, înșiruia cu o viteză uluitoare nume care nu-mi spuneau nimic, probabil somități locale, redactori ai cine știe cărei reviste obscure sau edituri de doi bani,

toate referințele au rămas la signora Buzzati.

la cine? m-am trezit întrebând, ușor intrigat de accentul ei, deși vorbea bine românește, dar m-a fulgerat gândul că nu într-atât de bine încât să-mi dactilografieze textul fără greșeală,

doamna cu brățările, mi-a șoptit Laura,

aha, am zis.

Când începem? m-a întrebat Lucia.

Unde-i Silvana? am întrebat, ca să mai amân momentul și s-o mai aud vorbind.

Nu știu. Mi s-a spus că e bolnavă. Foarte bolnavă. Mi s-a spus că e o urgență și trebuie să mă prezint.

Am dat să spun ceva, m-a întrerupt,

și să fac față, a mai zis.

Vocea îi contrasta cu chipul, era cavernoasă, de fumătoare înrăită, dar foarte seducătoare. În pauzele dintre vorbe, își prindea ușor buza de jos între dinți, avea școală, nu puteam crede că era doar o naivă teleportată în fața mea. M-am gândit că e o blondă capabilă de orice și probabil dactilografierea manuscrisului meu era ultimul lucru la care aspira. Mai degrabă i-ar fi stat bine să zacă cu mâinile-n sân și să-și piardă ziua privindu-și manichiura impecabilă în anticamera unor avocați celebri, căutați de somitățile orașului. O doream, brusc. Tensiunea de până atunci era de vină. Dar trebuia să mă port bărbătește.

M-am ridicat să-i arăt apartamentul și manuscrisul meu și, pe când părăseam bucătăria, o auzeam pe Laura, spunând zeflemitor,

succes în toate!

Afurisita asta se prinde la orice.

GIOVANNI

1.

I-a fost simplu. A întrebat cine se ocupă de problemele de securitate.

Silvio Silvestri, i-a răspuns majordomul care-l poftise dimineața în casă.

S-a întrebat dacă nu era Silvio Silvestri pe care-l cunoștea. Nu lucraseră împreună, dar se știau, în poliție toți îi știu pe toți, măcar după figură.

E de la chestură, adăugase bătrâiorul, de parcă i-ar fi auzit gândurile.

Giovanni Nolte a căutat telefonul casei și l-a sunat.

Mă așteptam să mă cauți, l-a întâmpinat Silvio Silvestri. Mi s-a spus să-ți ofer tot sprijinul, dacă ai nevoie de ceva.

tu ai instalat sistemul de supraveghere? a întrebat comisarul,

demult. L-am verificat înainte să sosească scriitorii ăștia,

o să vreau să mă uit din când în când pe casete,

ai mirosit ceva?

nu, dar e bine să mă uit,

îi spui lui Roberto să ți le pună la dispoziție când vrei. I-am dat ordin în sensul ăsta, bănuiam c-o să vrei să le vezi.

Roberto…

e majordomul. Înregistrările prind toate camerele, holurile, bucătăria, grădina și aleile. Nu mi s-a permis să instalez nimic în dormitoare și băi, dar presupun că, dacă se întâmplă ceva, n-o să fie acolo,

ce să se întâmple?

tu de ce vrei să vezi casetele? Sigur ai mirosit ceva,

ce crezi că se poate întâmpla?

sper că nimic. E bine să fim precauți. Un nebun a trimis o amenințare acum vreo lună. O să ardă în flăcările iadului cine scormone după fata aia. Nu l-am depistat. Și nu pot spune că hackerii noștri sunt incapabili,

Nababul știe?

De la el vin ordinele. Mi-a cerut securitate maximă. Nu vrea s-o dea în gard cu străinii ăștia în casă,

nici eu nu vreau, a mormăit Nolte.

A închis telefonul, și-a vârât instantaneu mâna în buzunar, dar și-a amintit că nu-i este permis să fumeze.

2.

A fost uluit de numărul casetelor.

Silvio Silvestri îl sunase pe majordom și-i ceruse să-l ducă pe Nolte în Dom și să aibă grijă să-i ofere tot ce solicită. Nolte a zâmbit, bătrâiorul majordom nu era chiar simplu majordom.

Domul era partea nevăzută a vilei, în ciuda numelui, nu se afla la înălțime, ci la subsol, pe mare parte din întinderea casei. A coborât pe o ușă invizibilă a holului principal și s-a trezit într-o încăpere cât un salon de discotecă, luminată ca ziua, plină de monitoare. O adevărată cameră de supraveghere. Doi bărbați tineri în uniformele unei firme de pază cunoscute ședeau tăcuți la două pupitre paralele, urmărind mai multe șiruri de ecrane.

Giovanni Nolte i-a salutat, au înclinat din cap, fără o vorbă. I-au făcut un semn spre un perete de casete, numerotate, pe cotorul fiecăreia cineva scrisese ziua și camera. Erau la curent cu tot. Nolte s-a destins, intrase printre profesioniști.

I-a cerut majordomului o ladă cu bere. Roberto a surâs și i-a coborât-o printr-un lift interior ascuns și el în perete. Polițistul și-a tras berile alături, s-a proptit într-un scaun ergonomic de birou din piele neagră și și-a vârât într-un video prima casetă. Ultima a fost spre ziuă, când lada se golise.

Avea de văzut înregistrări pe patru zile, câte douăzeci și patru de ore, din zece încăperi, holuri și culoare, peronul de intrare în vilă și un colț de grădină. Derula rapid numai secvențele lipsite de personaje, când apăreau, oricare ar fi fost, privea atent, minut cu minut. Nu exista sonor, de aceea urmărea când personajele vorbeau. Uneori nu se vedea cu cine vorbeau. Nu era chiar o treabă de profesioniști sau, când instalaseră sistemul, nu credeau că va fi nevoie de mai multă informație.

Își nota într-un carnețel ziua, locul, numele. Nu se petrecuse mare lucru, mai degrabă nu se petrecuse nimic din punctul de vedere al anchetei lui. Prin bucătărie se perindau pe rând cei trei oaspeți, cereau câte ceva, doar la prânz erau împreună, un du-te vino previzibil. În afara lor, a majordomului, a bucătăresei trupeșe și a celor două fătuci care serveau și care păreau gemene, nu apăruse nimeni.

Doamna roșcată ședea mult în fața oglinzii și vorbea enorm la telefon. Uneori se așeza la birou, în fața laptopului, dar scria puțin.

Veteranul nu se ridica mai multe ore de la biroul la care scria cu stiloul. Sorbea la răstimpuri dintr-o cană uriașă cu cafea. Ieșea să mănânce. Când revenea, se întindea pe canapea cu mâinile sub ceafă și ochii închiși. Se ridica brusc, se așeza într-un fotoliu cu un teanc de pagini dactilografiate în față, pe care le corecta foarte preocupat. Deschidea două sticle cu vin pe care le golea într-un ritm incredibil. Giovanni Nolte era convins că avea rezistență, nu-i lenevea mâna și vinul nu-l moleșea. Ar fi fost încântat să vadă un bărbat adormit în fotoliu, dar n-a avut norocul. La fiecare pahar umplut, își aprindea o țigară. Spre surprinderea polițistului, nimeni nu intra precipitat să-i spună s-o stingă, probabil smulsese o înțelegere sau în spațiile proprii oricine era liber să facă ce dorea.

Silvana intra la răstimpuri, se așeza pe alt fotoliu din fața lui și-l privea cu adorație. Probabil aștepta comentarii.

Scriitorul mai tânăr lâncezise aproape două zile într-un șezlong în grădină, vorbise puțin la telefon, plecase precipitat și revenise după șase, șapte ore, sprijinit de doamna roșcată. Părea amețit bine, s-a trântit pe canapeaua din birou, după ce femeia l-a dezbrăcat cu forța de pantaloni. Se hlizea, încerca să se ridice, dar abia apuca să stea într-o rână. Aici s-au petrecut câteva lucruri care l-au surprins pe polițist, dar care, din nou, n-aveau de-a face cu ancheta lui. Bărbatului părea să-i fie rău, femeia a mers în bucătărie să pregătească un ibric cu ceai. Când s-a întors, bărbatul părea să fi adormit. A făcut lumina mai slabă și a așteptat la birou să se trezească. A durat ceva. Probabil se plictisea și a început să umble în computer. A urmărit atentă, multă vreme, ceva pe ecranul laptopului, probabil vreun text, polițistul nu credea în

ruptul capului să fi fost altceva, după care probabil a copiat textul pe un stick scos din geantă. Pe Nolte nu-l privea amănuntul. A mers apoi lângă bărbat și l-a îmbrățișat. Polițistul era convins că va asista la o scenă greu de înghițit. Nu că ar fi fost un pudic, dar nu-i plăcuseră scenele porno nici când îl duceau spre deznodământul vreunei anchete. Spre surpriza lui, bărbatul s-a ridicat precipitat și s-a năpustit la baie, acum era gol de-a binelea și cu mădularul învârtoșat. Femeia l-a așteptat întinsă pe canapea. O judecase exact, era fără milă, știa întotdeauna ce-și dorește. A durat mult până s-a întors, polițistul presupunea că s-a liniștit sub duș. Era înfășurat într-un halat. A urmat un schimb de replici, probabil dure, după grimasele amândurora. Apoi femeia s-a ridicat brusc, și-a netezit fusta și-a ieșit val-vârtej. În camera ei și-a ținut o vreme capul în mâini, apoi a dat pe gât un pahar mare de whiskey. Polițistul era pe cale s-o admire, și pentru el ar fi fost mult să dea peste cap dintr-odată un pahar atât de mare.

Dar nu găsise nimic pentru povestea lui.

N-o lăsase la urmă pe Silvana decât fiindcă dorise să vadă mai întâi între cine se învârte. N-avea de ce s-o bănuiască, chiar dacă meseria îl învățase că nu există om fără pete întunecate în trecut. Ceruse informații despre angajații vilei și majordomul Roberto îi prezentase într-un timp record un dosar amănunțit despre fiecare. Le avea pregătite, sigur Nababul nu-i angaja culegându-i de pe stradă. Fetele de la bucătărie erau sărace cu duhul, prima generație coborâtă la oraș din munte, cu frica lui Dumnezeu, una, două își consumau timpul liber la biserică. Hoașca grasă lucrase cu Nababul dinainte să ajungă nabab, nimeni nu îndrăznea să-i pună la îndoială loialitatea. Majordomul și băieții în schimburi de la monitoare fuseseră verificați de alții. Doi bărbați, pe care Nolte încă nu-i văzuse, asigurau paza și aveau referințe impecabile. Rămânea Silvana, o fostă profesoară care își rotunjea veniturile traducând în engleză cursurile profesorului Cuore pentru Catedra de Engleză a Universității din Torino. Nu putea câștiga mare lucru nici cu traducerile. Probabil îi pupa mâinile Nababului care-o alesese să bată la mașină textul însăilat cu stiloul de Nicodim Robotan. Avea un fiu student, care ajunsese la dezintoxicare, de unde fugise. Sigur flăcăul se droga din

nou, sigur era ahtiat după bani pentru droguri. Nu știa nimeni de unde făcea rost de ei.

Silvana nu ieșise din casă din momentul în care s-a apucat de treabă. După-amiezile, când Robotan corecta dactilogramele, ședea în fața lui sorbindu-l din ochi. Sunt înduioșătoare femeile îndrăgostite la jumătatea vieții. Veteranul nu părea imun la farmece, iar pe ea n-o deranja să i se facă curte. Când Veteranul isprăvea de citit, Silvana se retrăgea în camera ei, se culca devreme, după îndelungi convorbiri telefonice, și o la fel de lungă rugăciune în fața unei iconițe așezate lângă fotografia înrămată cu fiul ei. Icoana dispăruse odată cu ea, probabil o luase să-i aducă liniște.

Giovanni Nolte era destul de intrigat. Cum să dai cu piciorul norocului să obții bani mulți cu efort rezonabil dar nesemnificativ? Se petrecuse ceva care o dăduse pe femeie peste cap. Era prea evident că-i plăcea ce făcea, pe deasupra se mai simțea și bine în preajma Veteranului. Polițistul nu mergea atât de departe să creadă că apăruseră fiori erotici, dar în mod cert Silvana tânjea după o apreciere de alt fel. Fiecare dintre noi, își spunea Nolte, avem în străfunduri asemenea gânduri nemărturisite și reprimate de bunul simț. Cineva îi ceruse femeii să plece, o obligase să renunțe la munca ei. Fără să-l anunțe pe Veteran și fără să-l anunțe măcar pe Nabab, care o va fi tăiat definitiv de pe listele sale de favoriți. Acceptase fără să se împotrivească, presiunea fusese prea mare. Greu de spus cine o făcuse. Nimeni nu intrase în casă în afara celor știuți, iar Silvana nici măcar nu stătea de vorbă cu oamenii vilei, de parcă nu i-ar fi cunoscut, așa că era exclus ca ei să-i fi transmis vreun mesaj. Vorbea, însă, foarte mult la telefonul mobil. Sigur la capătul celălalt fusese, la un moment dat altcineva decât fiul ei, cum Nolte crezuse la început. Cineva care îi cerea să facă ceva. În ultimele înregistrări, lui Giovanni Nolte i se părea că e plânsă. Plecarea fusese precipitată, femeia își îndesase într-o sacoșă hainele de schimb și nimic altceva, lăsase fotografia cu fiul pe un scrin, ca și cum ar fi sperat să se întoarcă. Nolte nu putea crede că femeia uita o fotografie atât de prețioasă. Ca să iasă din vilă alesese un moment în care să n-o vadă nimeni, s-o întrebe încotro se duce. Era liberă să plece oricând, dar nu strica să evite întrebările nepotrivite. Precauția asta îi

întărea polițistului convingerea că urma să se întâlnească cu cineva.

Giovanni Nolte a meditat la ce văzuse, încercând să descopere un fir. A adormit în scaunul ergonomic, sforăind ușor vreo două ore. Tinerii în uniformă din fața peretelui de monitoare s-au schimbat în zori, dar l-au lăsat să doarmă. Faima de bătrân irascibil se răspândise în toate generațiile de polițiști și se știa că-i preferabil să nu-l stârnești în vreun fel sau chiar să nu ai de-a face cu el.

Când s-a trezit, Nolte i-a salutat cu două degete la tâmplă, a sorbit repede din cafeaua unuia și a urcat în vilă.

Știa ce are de făcut.

GEORGE

Am citit până m-au usturat ochii și lăcrimau. Așa mi se întâmplase prima oară când am furat o carte dintr-o bibliotecă publică, nu știu de ce o făcusem. Cred că n-aveam încă cincisprezece ani, dar, când am isprăvit cartea pe care n-am lăsat-o din mână o zi și-o noapte, am hotărât pe loc că e singura meserie care mi se va potrivi în viață, să scriu și eu o carte care să-l facă pe un adolescent să citească până-l ustură ochii și plânge ca boul, să nu mai știe de el. Am mai citit de atunci mii de cărți, dorind să plâng la fel, dar nu mi s-a mai întâmplat. Am scris și eu câteva, nu știu dacă a plâns măcar o persoană. De fiecare dată când mă apuc de scris îmi propun să stârnesc atâta emoție, încât măcar un om să plângă citind cartea. În afară de Eloisa.

Cu multe săptămâni înainte să ajung la Torino, începusem un roman polițist, după o schemă complicată, eram sigur că va fi o carte formidabilă, ca la flecare început, dar la fel de sigur eram și de răceala ei, se vedea rețeta, schema, personajele erau înțepenite în tipare arhicunoscute și previzibile, nici mie nu-mi spuneau nimic nou. M-am blocat și am întrerupt scrisul, deși ajunsesem spre final. Nu era prima oară când mi se întâmpla dar acum eram chiar furios pe mine însumi, pentru că îmi pusesem mari speranțe în carte, mai multe decât cu alte prilejuri. Și n-avea cum să fie o carte bună, dacă-i lipsea emoția.

După ce-am răsfoit dosarul răpirii și asasinării Mariei Grapponi, mi-a venit ideea să reiau romanul polițist abandonat. Îi adăugam cazul, l-aș fi făcut să fie citit cu sufletul la gură și să te cuprindă revolta. Să-ți dea lacrimile măcar de revoltă. Ești altfel implicat când citești o carte despre oameni pe care i-ai cunoscut. Am fost sigur că găsisem rezolvarea care trebuia. Poate aveam și o șansă să câștig, cum spune Eloisa. Mi-ar fi fost și simplu să termin cartea la timp, mare parte din roman era scrisă. Dar nu mă gândeam neapărat la premiu, voiam cu tot sufletul să fie o carte care să tulbure.

Mi-au trebuit două zile până să mă conving și să găsesc un nou început. Zăceam în șezlong în grădină, mă simțeam spionat, sigur organizatorii se gândeau că sunt un escroc și pap degeaba banii Nababului. Eram convins și că plănuiseră ceva să nu fie trași în piept, să stăm zece zile și să benchetuim. Măcar să ne dea în gât și să ne facă de râs, ar fi fost de ajuns.

Îmi lipsea ceva. Mă gândeam la fel și fel de piste pe care se pierduse Maria Grapponi, dar n-ajungeam la capătul niciuneia, toate mi se păreau fumate, sau fără vreo legătură cu realitatea.

Aproape toate cărțile mele sunt ca un reportaj, s-a și spus că ăsta-i defectul lor, se vede că am fost ziarist. Veteranul, mai ales, are ce are cu jurnalismul, spune mereu că-mi deformează viziunea. Nu-l contrazic, fiecare gândește ce vrea. Îmi pun doar întrebări. Să scriu încă o carte acuzată că e un reportaj mai sofisticat?

Maria Grapponi fusese o tânără fermecătoare, așa apărea în fotografiile atașate, instantanee surprinse la vreo petrecere sau pe stradă. Nu exista nicio fotografie de care să fi fost sigur c-o făcuse conștient. Nimeni nu spunea, dar sigur era o timidă, sigur era o retrasă. Probabil se simțea o străină în lumea ei nouă, departe de familie, fără prieteni. Existau interviuri în care se spunea că nimeni n-o văzuse nicăieri fără treabă, nu i se cunoșteau prieteni, nici măcar prietene de vârsta ei, nu călcase în vreo discotecă. O bănățeancă retrasă în ea însăși. Eram sigur că poliția nici nu se gândise să cerceteze de unde venise, n-avea nicio legătură cu asasinatul ce se făcuse în țara din care plecase cu câțiva ani în urmă. Dar poate aici se afla cheia. Citisem destul despre răufăcătorii români ajunși în Italia, poate se stabiliseră și în Piemont. O marotă de-a mea. Știam c-o să stârnesc proteste, mai ales din partea alor mei, fac de râs țara spunând că exportă gangsteri. Nu-i destul că ne-au aruncat tot căcatul în cap după ce-a dat cu cuțitul țiganul Mailat? Ăștia nu țin de naționalitate.

Fac ce cred.

Am vrut să-mi creez atmosfera propice. Întotdeauna scriu cu muzică. Am sunat-o pe stimabila doamnă Buzzati cu brațele pline de brățări argintate și i-am cerut un CD cu muzică a Mafiei calabreze. A rămas perplexă. Nici nu știa că există așa ceva. Pentru ce-mi trebuia? Doar n-am venit la Torino să scriu despre Mafia

calabreză. Cât de politicos am putut, i-am replicat tăios că am tabieturile mele când scriu și vreau să ascult muzică. Și-a cerut scuze și m-a întrebat unde s-o găsească. I-am spus că e plin *YouTube*-ul și, dacă eu aveam la București o copie piratată, însemna că fusese cumpărată undeva pe piață. I-am sugerat să caute muzica din Rosarno,

Rosarno e un oraș în Calabria, a spus nedumerită, dar și cu o urmă de reproș,

tocmai, am contracarat eu repede, să nu fiu socotit neghiob, e leagăn al `Ndraghetei, celebru pentru muzica sa.

Și, pe măsură ce simțeam că mă enervez, i-am turuit că din 2000 există CD-uri cu muzica Mafiei, vândute în tot Occidentul, le-a scos unul, Francesco Sbano, sau să caute CD-urile „Malandrini" sau CD-uri cu Giorgio Mancuso.

Se uita la mine convinsă că sunt dus rău cu mintea, dacă mă țin de chestii d-astea, și atunci fătuca cu părul nisipiu a deschis și ea gura,

Giorgio Mancuso nu cumva e torinez? Cred că-l știu,

habar n-am, am spus.

Iar doamna cu brățările argintate s-a grăbit să încheie discuția care-o depășea, mi-a promis c-o să caute, să nu disper.

În seara aceea am ajuns la spital, nu-mi iese din cap că cineva a încercat să mă otrăvească, absurd, dar sunt prea rezistent de felul meu. Nici nu țin minte prea bine ce-a fost cu mine.

Am zăcut o zi întreagă. Când mi-am revenit, am găsit pe birou CD-ul cu muzica `Ndragheta, am fost în al nouălea cer, l-am ascultat ore în șir.

Mă puteam apuca de roman.

Nu l-am găsit. Mi se întâmpla prima oară. Recitisem textul scris la București de îndată ce intrasem în recluziune și acum nu-l mai găseam. În prostia mea probabil dădusem *delete,* într-un moment de nemulțumire. Sau, când hotărâsem pe neașteptate cu Eloisa să mergem să mâncăm spartan și eram prea dornic să ajung mai repede s-o văd.

Imediat mi-am zis că nu-l puteam șterge din greșeală, nu pot fi atât de tembel. N-am idee ce s-a întâmplat. Sau, dacă am, nu am măcar o dovadă.

Norocul meu că sunt precaut. Absolut tot ce scriu păstrez într-o dublură pe stick. Am învățat că laptopurile se pot arde, oricât de performante ar fi, și te trezești cu munca de luni de zile, poate ani, aruncată în eter. Când oamenii ca mine scriau de mână sau la mașina de scris, se întâmpla mai greu să-și piardă manuscrisele. De asta îl socotesc pe Robotan mai înțelept, n-o să aibă vreodată surpriza neplăcută să-i dispară manuscrisele. Doar dacă i le fură cineva. Nu mai spun că le poate lăsa moștenire vreunui muzeu, să vină aspiranții la literatură să le admire.

Mi-am găsit romanul pe stick. L-am recitit. Mi se părea din nou o prostie fără margini. Numai ecuație și analiză rece. Dar știam că poate ieși ceva grandios. Îi lipsea Maria Grapponi. Trecuseră două zile și nu începusem încă să scriu. Laura și Veteranul se lăudau cu munca lor. În sinea mea speram să fie mai mult laudă.

M-am apucat de scris ca un dement. Mi se întâmplă uneori. N-am ieșit din apartament mai multe zile. Îmi comandam mâncare și cafele în cameră.

Roberto mi-a bătut în ușă de câteva ori, întrebându-mă dacă sunt în ordine. Rupe românește, dar vorbește foarte stricat. L-am alungat, n-am nevoie de nimic, i-am strigat.

Laura a ciocănit și mi-a cerut să-i deschid.

Lucrez, am strigat, puțină decență, te rog, nu vreau să văd pe nimeni!

Nici pe mine?

Pe nimeni! am strigat din nou. Cine era ea, să aibă un tratament preferențial? Mi-am amintit de o noapte oribilă în care se dăduse la mine și eram sigur că nu fusese un vis. Așa ceva nu se uită, nici nu se fabulează. Preferam să nu mă gândesc.

Mi-a telefonat Eloisa.

Laura spune că nu mai ieși din cameră. Ești bolnav?

Lucrez, iubito,

cât mă bucur! Vrei să ne vedem?

Lucrez, iubito!

Sigur o să câștigi!

Mă enerva că se gândește numai la câștig. Pe mine mă interesa să scriu o carte bună, una care să-l facă și pe un puști de cincisprezece ani să citească până să-l usture ochii.

Vrei să fii primul, George Vișinescu? l-am auzit pe Veteran strigându-mi în dreptul ușii.

Nu i-am răspuns.

Îmi venea să-i urlu, da, vreau să fiu primul! Vreau să fiu primul! Vreau să fiu primul!

Ascultam muzica Mafiei calabreze și scriam ca un nebun.

GIOVANNI

Nu i-a fost greu să dea de femeie. Locuia într-un apartament modest în apropierea unei stații de metrou. S-a speriat cum arăta. Îmbrăcată într-un capot decolorat, cu tenişi în picioare, părul lung despletit până la umeri și ochii roșii de plâns. Când a înțeles cu mare greutate cine e Nolte și ce dorește, s-a crispat. Îl invitase în sufrageria înghesuită, cu o masă pătrată în mijloc și pereții acoperiți cu fotografii înrămate de femei și bărbați înțepeniți în fața fotografului, probabil rude și strămoși. S-a scuzat că dispare să pregătească o cafea și Nolte a fost sigur că încearcă să se liniștească și să câștige timp. A revenit pieptănată și cu o urmă de roșu pe obraji, semn că nu era atât de disperată, încât să uite cu totul de cochetărie. Sărea în ochi că nu mai avusese de-a face cu un polițist. N-avea de unde ști că Nolte ieșise de mult la pensie.

Trebuia s-o întrebe pe nepregătite,

De ce-ai plecat?

Era surprinsă că e tutuită, dar n-a protestat. S-a așezat și l-a privit lung cu ochii albaștri înroșiți de plâns,

Nu mai suportam, a spus.

Diversiune! Polițistul abia s-a abținut să nu izbucnească în râs. A sorbit mai întâi din cafeaua fierbinte, abia apoi a dat drumul vorbelor,

e al naibii de stresant cu scriitorii ăștia.

Silvana nu se aștepta ca bărbatul să înțeleagă atât de repede și s-a grăbit să-i ofere amănunte,

voia să-i bat și să-i rebat textul și striga la mine dacă întârziam,

nu așa se întâmplă de obicei? a întrebat polițistul,

nu știu. N-am mai făcut treaba asta până acum,

înțeleg. Dar măcar era bine plătită.

Nu fusese o întrebare și Silvana a înțeles.

Nu mă puteam plânge,

nu întreb cât,

destul,

cu toate astea ai plecat.

A privit-o drept în ochi. Femeia nu putea rezista mult, polițistul avea experiență cu sutele sale de

interogatorii. A schimbat vorba.

Ce face fiul tău?

Bine. Învață. E student,

parcă Alberto îl cheamă,

văd că știi,

am auzit că vrea să ajungă și el scriitor, a publicat într-o revistă studențească și și-a uimit colegii,

am fost mândră,

până s-a apucat de droguri.

Femeia a înghețat.

Iar acum s-a reapucat, a continuat Nolte. Cine-l șantajează?

Nimeni, a spus femeia repede, începând să tușească.

Polițistul o privea tăcut. Aștepta. Silvana și-a coborât privirile, făcându-și de lucru cu franjurile feței de masă. N-a durat mult și-a izbucnit în plâns. Nolte a continuat să tacă. Femeia a scos o batistă bărbătească din buzunarul capotului, și-a șters ochii și și-a suflat zgomotos nasul. L-a privit drept în față pe polițist.

Are datorii mari, a spus, atât de mari că nu i le pot plăti într-o viață.

Și nu-l presează pe el, ci pe tine, a zis polițistul.

Silvana a dat din cap.

Cine sunt?

nu știu,

nu se poate să nu știi,

chiar nu știu,

dar cine a transmis mesajul?

un tânăr chel, nu știu cum îl cheamă, îi știu doar porecla, Bombă, l-a mai căutat de vreo două ori pe Alberto. E plin de mușchi, umblă într-un sacou care plesnește pe el, sub care n-are decât un maieu cafeniu cu inscripții și un lanț gros la gât,

ai spirit de observație,

când eram profesoară, mă prindeam care elev copia,

Ce mai știi de Bombă?

m-a speriat, e chiar înspăimântător, l-am visat noaptea,

el te-a sunat?

de mai multe ori. A zis, sunt Bombă, mă știți și tremuram din toate încheieturile. De unde să-l știu? Dacă îl văzusem o dată sau de două ori stând de vorbă cu Alberto, nu însemna că-l știu. Voia să-i dau manuscrisul maestrului Robotan. Nu-i zicea așa, spunea mereu să-i

dau ce scrie ăla bătrân. Mă rog, o copie a manuscrisului, nu știu la ce i-ar trebui. Nu puteam s-o fac. Îl respect prea mult. Am semnat și un contract de confidențialitate, n-am voie să spun ce-am citit, darămite să mai dau și manuscrisul altcuiva, e un concurs la mijloc. I-am spus când m-a sunat în prima seară, nici nu începusem să dactilografiez, am crezut c-o să înțeleagă că n-o pot face,

te-a amenințat…

la început am crezut că doar vrea să mă sperie, dar pe urmă am înțeles că vorbește serios și că Alberto o poate păți urât. Dar nici eu nu pot s-ajung o cârpă-n mâna lor! Mă suna zilnic, de câteva ori, noroc că nu-mi luam telefonul cu mine când discutam cu maestrul, m-aș fi făcut de râs, nu știu pe unde aș fi scos cămașa. În ultima seară, mi-a cerut să mă dau bolnavă și să plec, îmi găsise o înlocuitoare. Mi-a spus de două ori să mă gândesc bine la soarta lui Alberto. Și-a mai spus că, dacă mă întreba cineva, trebuia să le zic că înlocuitoarea mi-e nepoată,

cum l-au convins pe Nabab?

n-a vorbit nimeni cu el. Au tratat direct cu signora Buzzati, care m-a și sunat. Mi-a spus că a aflat că sunt bolnavă și nu mai pot face față, că e foarte îngrijorată, dar că e de acord cu propunerea mea de avarie, să mă înlocuiască nepoata. N-am fost în stare să scot o vorbă. Îmi zumzăiau gândurile-n cap ca o morișcă, mă gândeam că dacă și femeia aceea era amestecată, chiar trebuia să-mi țin gura. Până atunci, n-am discutat în viața mea cu signora Buzzati, dar știu cine este. Mi-a spus să stau liniștită, să mă înzdrăvenesc, la sfârșit o să primesc toți banii promiși, dacă lucrurile merg bine. A mai zis asta o dată, să bag la cap ca lumea,

prin urmare, Lucia e de-a lor,

nu știu cine e Lucia, n-am văzut-o în viața mea.

Polițistul a rămas o vreme tăcut.

Nu-nțeleg, a spus într-un sfârșit, de ce atâta tevatură. Două lucruri. Unu: de ce aveau nevoie de manuscris?

habar n-am, nu mi-a spus nimic și n-am întrebat,

dacă ar urmări ce scriu scriitorii ăia, ar trebui s-o facă cu toți. Poate o fac cu toții și încă nu știm? Al doilea: cu internetul pe toate drumurile le-ar fi ușor să afle tot. Îți cerea să dai un send și nu mai trebuia să faci cópii manuscrisului și să ieși să te întâlnești cu cineva căruia să-i dai textul. E prea ca acum o sută de ani!

nu se poate. Nu există altă cale,

cum să nu se poată?

îți spun sigur. Nu există internet în vilă, le-au spus de la început și scriitorilor. Ca să nu-i fure. Nici măcar la telefoanele mobile. Au instalat filtre de protecție sofisticate, nu mă pricep, dar ziceau că niciun hacker nu poate pătrunde în instalațiile vilei. Nu știu ce rost aveau măsurile astea, dar mă gândesc că Nababul n-a vrut să pună altcineva mâna pe cărțile lor.

Nolte știa că lucrurile încep să se complice.

BRUNO

Abia începusem să înfulec din farfuria cu paste stropite la greu cu sos de roșii, usturoi și busuioc, cu paharul de chianti alături, plin, cum se cade, că mi-a stat bunătate de mâncare în gât. În pragul ușii apăruse Nolte.

Întotdeauna îmi caut un loc strategic, să am sub ochi ușa de intrare și culoarul care duce la veceu și curtea din spate, nu se știe când ai nevoie de-o cale de scăpare. În bar era o lumină chioară, ca de obicei, soarele de afară strălucea și-l înconjura cu o aureolă, îl vedeam mai degrabă ca o umbră, numai contur, abia îi distingeam trăsăturile, dar l-aș fi dibuit dintr-o mie de umbre.

Am tras o înjurătură, ce pizda mă-sii mai făcusem, că era pe urmele mele? Eram sigur că e pe urmele mele, așa a fost, și-a rotit ochii mici prin localul mai mult gol la ora aceea, abia la amiază se umple, și-a venit chitit spre mine, și-a tras un scaun, nu tu să ceară voie, ce să se gândească că mă deranjează de la masă.

te bucuri că mă vezi, Pinocchio? a întrebat,

lovea direct la țintă, știa că detest să mi se spună Pinocchio, deși cam toată lumea îmi zice așa de amar de ani, au și uitat de Bruno,

cum să nu mă bucur, am zis ca un automat și am întrebat, vrei un pahar, dom' comisar?

a dat din cap că nu,

e prea dimineață, a zis,

fiecare cu obiceiurile lui, am îngăimat eu,

mănâncă, a mai zis, vreau să stăm pe urmă de vorbă,

dar ce să mai mănânc, îmi stăteau bunătate de paste în gât,

m-am săturat, am zis, vă ascult, dom' comisar.

Și-a început toată daravera.

Am dat să scap, întrebându-l eu înainte să deschidă el gura,

tot cu treabă, dom' comisar? parcă ieșiserăți la pensie.

s-a uitat lung la mine,

ori ești prost, ori faci pe prostu', a zis, din poliție nu ieși niciodată, e ca însurătoarea catolică, dacă nu mai sunt

eu amestecat direct, tot sunt alții care mă implică și pe mine sau o fac pentru mine, doar să zic o vorbă,

m-ați lămurit pe deplin, am dat s-o dreg,

nu știu cum e cu însurătoarea, dom' comisar, m-am ferit până acum și pizdulici găsești pe toate drumurile, zi și noapte,

nu-i de ajuns, Pinocchio, a spus, nu-nțelegi.

Am lăsat-o pe-a lui, nu mă-ncânta subiectul.

Brusc, a lovit direct, uitasem că așa face,

Bombă te-a trimis? a întrebat,

să-mi stea inima în loc de-a dreptul, dar parcă nu era întrebare, sigur știa ceva și, dacă nu dau răspunsul corect, mă trezesc că găsește un motiv să mă priponească din nou, m-am foit câteva clipe, în care mi-a trecut prin minte ce făcusem înainte să-mi comand pastele și să intru în bar, dacă el mă urmărise, sau mai fusese și altcineva, nu văzusem pe nimeni, înainte să apară gagica aia trăsnet cu pachetul, mă uitam la ea ca la o icoană, Doamne, ce femeie, i-aș fi tras-o pe loc, în veceul împuțit al barului, am mai făcut-o, în picioare sau pe la spate, toate chiuie de plăcere la sfârșit, greu e până le conving să stea în putoarea aia, dar n-aveam curaj să-i propun, se uita la mine cu o scârbă cumplită, de parcă eram ultimul vierme de pe lume, mă privea de sus, nu existam, eram un căcat, îmi venea să-i trag niște palme, nu s-o fut sau să-i trag palme și s-o fut, să se-nvețe minte cum să se uite la Bruno, tot cartieru' mă știe de-un deceniu și lumea mă respectă și vine pipița asta cu nasu' pe sus de parcă nu s-ar fi futut toată viața decât cu barosani, și-n loc să-i zic ceva îi zâmbeam ca prostu' cu gura până la urechi, mi-a dat pachetul, s-a-ntors pe călcâie și-a început să mestece din buci spre ieșire, să te-apuce bâțu', mi se întărise ca ciomagu', mă uitam ca prostu' la curul ei de poveste și l-am auzit pe Mariano, întrebându-mă de la bar,

îți fac niște paste, Bruno?

Se prefăcea că nu-i curseseră și lui balele, am văzut eu că se uitase hipnotizat, un labagiu ca toți ăștia care n-ar recunoaște că le țâțâie fundul după păsărici.

Și-am zis că era cea mai bună cale să scap de gândul gagicii, o mâncare și niște vinișor,

tu pregătește-le, am strigat, mă întorc într-o clipă,

am ieșit afară, gagica dispăruse cu o mașină cu șofer, m-am dus la hotelul de peste drum în care ședea Bombă, i-am dat pachetul și m-am întors, pastele erau pe

masa mea, aburinde, dar nici două îmbucături n-am apucat, c-a intrat comisarul.

Nu m-a întrebat nimic de pachet, poate nu-l văzuse, m-am mai liniștit, i-am dat răspunsul aproape corect, i-am spus că habar n-am.

nu l-am mai văzut pe Bombă de-o viață,

lasă gargara, Pinocchio, a zis, ce vrea Bombă?

jur că nu știu ce mai face, am spus,

adică nu știi cu ce se ocupă mai nou?

știu ce știi și matale.

L-am văzut întunecându-se, însemna că e groasă,

ieși cu chestiile noi, a zis,

jur că n-am idee, am răspuns,

Ș-atunci le-a băgat p-alea grele,

vrei să dormi în patul tău, Pinocchio, care-o fi ăla, sau să te trimit iar la curiștii de care-ai fugit?

Doamne, ferește, dom' comisar!

îi mai știi cât de răi sunt? a insistat el,

dom' comisar, orice, numai nu cu ăia din nou, am zis, de-a binelea speriat.

Cu ani în urmă nimerisem în arest cu doi poponari cât muntele, numai mușchi, plini de tatuaje, aveau să stea la pârnaie ani buni după ce uciseseră un băiat sodomizându-l și, din prima noapte, s-au repezit la mine și mi-au tras-o pe rând, de eram numai sânge, m-am rugat în genunchi dimineața de comisar să mă scoată de-acolo, fac orice, spun orice, colaborez cu oricine, sunt omu' vostru, numai să scap de monștrii ăia.

te ascult, m-a trezit comisarul din visare,

nu știu mare lucru, am zis,

să văd, s-a pus el pe ascultat,

cică vrea să i-o coacă Nababului, am spus,

ce-i veni? ce treabă are el cu Nababul? nu-i din lumea voastră,

n-o fi, am zis, dar e plin de bani, Bombă s-o fi gândit să-l stoarcă puțin, să-l strângă cu ușa, să-i încurce planurile cu scriitorii ăia, nu știu toată daravera, dar zice că dacă pune mâna pe niște cărți, în zece zile de-acum încolo, când vrea să le tipărească Nababul, s-ar alege și el cu o sumă frumușică. I-am spus că e-ncurcată rău chestia, implică prea mulți gagii, mai bine ți-aduc eu câte cărți vrei de la bibliotecă, n-or să simtă nicio adiere când o să dispar cu ele, și mi-a zis,

taci, dracu, că ești idiot, bou ai fost și bou rămâi,

sunt, am recunoscut eu, dar să-ți aduc mai bine cărțile alea?

Fă dracu ce-ți spun și-nchide clanța,

și cu asta a-ncheiat discuția.

Ziceam și eu așa, nu m-am lăsat, poate ușurăm treaba,

dar m-a expediat cum face de obicei, c-o flegmă trasă drept la picioarele mele, era semn că trebuie să mă car mai repede din fața lui.

M-am întors pe călcâie, noroc că apucasem hârtia pe care notase numărul de telefon la care să sun și un nume, altfel îi punea pe bătăușii lui pe urmele mele să mi le aducă, mă întrebam de ce nu-i trimisese pe ei să ia pachetu', băieți buni la toate, nu mă gândeam chiar că eram mai deștept decât ei, mai curând mi-am zis că trebuie să fie o treabă împuțită, să nu se implice nimeni din preajma lui, mereu mă trimite la treburi împuțite care nu trebuie să ducă la el, e drept că le rezolv, dar pot să dau și de dracu, bine că nu-mi cere chestii împuțite de-a dreptu', i-am și zis, frate, fac orice, dar să nu mă trimiți să-i iau maul cuiva că n-o fac! Fii liniștit, am oameni pricepuți pentru asta, nu lasă urme, a zis.

Și-a apărut o fătucă, curvă cu ștaif, mă pricep, parcă văd c-o fut doar d-ăia cu Ferrari și nici măcar Bombă nu cred că se bucură de curul ei.

Lasă astea, m-a întrerupt comisarul, știi ce mă interesează, zi ce-ai făcut.

Mi-a dat un pachet, am vrut să-l desfac, poate-i păcăleală toată treaba și-năuntru sunt droguri, nu hârtii, ciupesc și eu un pic, n-o să se prindă Bombă, la biștarii lui, ce-nseamnă câteva grame, dar trăiesc și eu o săptămână ca prințu', dar n-am avut curaj, m-am gândit că sigur se prinde și decât să-i am în spate pe bulangiii care tăbăcesc pe oricine, mai bine fără o săptămână de viață de prinț, așa că am trecut strada fără să deschid pachetul.

Dar n-am rezistat să nu-l întreb pe Bombă ce-i înăuntru,

nu te privește, mi-a spus,

dacă-s droguri, dă-mi și mie câteva grame, am zis,

nu-s droguri,

dar nu-l credeam, așteptam să mă miluiască într-un fel și mi-a zis,

șterge-o, te mai întâlnești cu fata peste două zile și faci la fel. Să nu dea dracu să-ntârzii!

Asta a fost tot.

Cum o cheamă pe fată?

Nu-i știu numele, pe hârtia aia scria Lucia, dar sigur era o parolă, toate muierile cu numele Lucia pe care le cunosc eu arată altfel și zău că mă pricep. Mi-a dat pachetul și-a șters-o fără să spună o vorbă, m-au apucat dracii, să stea să bea măcar un pahar cu mine, doar îi fac un serviciu, merit asta, mi-a stat pe limbă s-o-njur, dar dispăruse, îmi răceam gura de pomană și, pe urmă, înainte să intru în hotelul lui Bombă, mi-a trecut prin cap ca o vijelie, bă, Bruno, prost mai ești, se grăbea să nu fie văzută, poate o urmărise cineva, n-avea de unde ști, i se spusese și ei cum mi se spusese și mie să fie atentă, nu voia să compromită afacerea și m-am gândit că-n locul ei aș fi făcut la fel, deșteaptă fată, o să am vreme destulă să stau de vorbă cu ea și poate și s-o fut, am exclamat, am iertat-o pe loc, dar m-am gândit că, dacă ea fusese precaută, poate avea motive sau știa că ar putea avea motive și ar fi bine să fiu și eu precaut, am căscat ochii brusc, dar în jur era aceeași lume de căcat și nu mă urmărea nimeni, sigur nu mă urmărea, sunt as la chestii d-astea și nici n-am înghițit două îmbucături și apari matale.

Nu te bucuri?

Doamne, ce mă mai bucur!

GIOVANNI

Dacă n-ar fi fost sacoul care plesnea pe el, Giovanni Nolte ar fi jurat că Bombă arăta ca un vagabond, chel, neras, plin de tatuaje, transpirat, cu nelipsitul maieu cu inscripții pătat de sosuri, niciodată nu înțelesese de ce nu și le schimbă, de când îl știa îl văzuse în același maieu, sau unele identice, poate avea un fix. Nu-nțelesese niciodată cum amesteca sacoul de bună calitate cu maieurile de tarabă. Dar un vagabond isteț, dat în mă-sa, se-nconjura de bătăuși scăpătați care-i pupau mâinile că le dă o pâine, de pești, de cărăuși și tipi buni la toate pe care-i punea la treabă pentru el, de câte ori mersese pe urmele lui fusese imposibil să-l prindă, niciuna nu sfârșea la el, iar dacă vreuna ducea prea aproape aveau grijă avocații s-o învăluie în fum, de nu mai vedeai nimic.

Ciocănise și nu primise răspuns, a-mpins în ușa care s-a deschis cu un scârțâit și l-a văzut pe Bombă trântit într-un fotoliu, așteptându-l.

Te-am zărit trecând strada, eram sigur c-o să am onoarea, a zis acesta în zeflemea.

Nolte l-a ignorat, a străbătut încăperea până la fereastră, s-a uitat în stradă, bătea până la intersecțiile din dreapta și din stânga, un punct de observație perfect. Bombă era singur, dar Nolte putea să jure că în încăperea alăturată își ținea respirația măcar unul dintre bătăușii lui, Bombă nu umbla neînsoțit, comisarul nu întâlnise interlop mai temător, sau poate se știa cu prea multe muște pe căciulă și promiseseră mulți să i-o coacă. N-avea rost să verifice dacă-i unul sau sunt doi. Venise doar să arunce un ochi, poate și o întrebare, două.

Cum îți merge? a zis, așezându-se în celălalt fotoliu, cu spatele la ușa pe care intrase. Nu ne-am mai întâlnit de mai bine de doi ani, au curs trenuri de apă pe Pad.

Grozav. Nu ți-am dus lipsa.

Așa am auzit și eu, a zis Nolte. D-aia și vrei să-l tragi pe sfoară pe Nabab.

Eu? a făcut pe miratul Bombă. Direct la subiect, ca de obicei. O să fiu și eu direct: nu mi-aș permite să mă

lupt cu Nababul, mi-aș ridica în cap toți carabinierii. Nu vezi că abia au venit românii ăia să lucreze pentru el și ai și apărut?

Mi-a ciripit cineva ceva.

Ciripeli de doi bani. O fi tălâmbu-ăla de Pinocchio, care minte cum i-e numele. Nu-l poți pune să facă nimic fără să trăncăne.

Nu e Pinocchio, ai dreptate să spui că e prea tălâmb să înțeleagă ceva și să-mi și spună. Nu-i stă mintea decât la filmele porno proaste din anii șaizeci. Și să se-nchipuie actor în ele.

Că doar n-oi fi ajuns chiroman.

N-am ajuns, dar când stai prin preajma multora auzi fel și fel de discuții. Chiar și despre cărți.

L-a privit lung pe Bombă, ochișorii lui de șobolan îl fascinau. Bombă s-a foit în fotoliu și s-a gândit mult până să-i ofere un whiskey.

E sticla pe masă.

Nu beau la ora asta, a răspuns comisarul.

Poate un chianti?

Nici.

N-am altceva să-ți ofer, a zis Bombă.

Poate niște informații? a sugerat comisarul.

Poate sun la poliție și-i întreb dacă te-au reangajat? Știi că nu le place să ancheteze alții-n locul lor. La fel era și pe vremea ta.

Fă-o, o să le placă să audă că iar te dai mare și poate-i ațâți să redeschidă vreun dosar.

Tot afurisit ai rămas și la pensie.

De ce să mă schimb? Tu te-ai schimbat?

Nu mă leg de oameni care n-au făcut nimic.

Tu zici. Poate doar le pui bețe-n roate, speri să-ți iasă ceva. Te ascult. Care-i treaba cu Nababul? Vrei să-l storci de bani?

Am din ce să trăiesc.

Ceva e, a insistat Nolte. Ce știi?

Ca toată lumea, ce scriu ziarele, ce spune târgul. C-o să se umple de bani doar publicând o carte. Nu mi-a dat prin cap s-o fac și eu.

Nu-i așa simplu.

N-o fi, jos pălăria.

Și care-i treaba ta în poveste?

Bombă n-a ridicat tonul și n-a încercat să se apere din prima clipă, jurându-se că n-a făcut nimic și n-are

nicio treabă cu orice va fi auzit comisarul, cum fac gangsterii împuțiți de prin filmele proaste. A spus, în schimb,

niciuna, ca toată lumea, aștept și eu să văd ce iese,

Nu-i doar o carte. E despre fata Grapponi.

Ți-am zis că știu.

Te temi să nu le treacă ceva prin cap?

Vise, comisare, dacă-ncerci să mă legi iar de poveste. Nu ține, cum n-a ținut nici prima oară.

Nu-ncerc nimic, dosarul ăla e-nchis.

Aiurea! Ce l-a apucat pe Nabab? S-a apucat el hodoronc-tronc să publice o carte despre fată? I-a băgat cineva în cap să s-apuce să scormone? Cine?

De ce nu-l întrebi?

L-aș întreba, dar n-ajung eu la el.

Și-atunci te-ai gândit să-i pui bețe-n roate, poate să i-o tragi.

Nu m-am gândit la nimic, nu știu de unde le scoți.

Să zicem. Îți dau un sfat. Oprește-te. Altfel te frigi.

N-am nevoie de sfaturi. N-am avut niciodată.

Foarte bine. Mi-ai dat o idee, să stau cu ochii pe tine, ca pe vremuri. Coci tu ceva. O să fiu pe-aproape când te arde Nababul.

O să fiu pe-aproape când o să-ntrebe chestorul ce te-a apucat de te legi de oameni liberi. Când mai treci pe-aici, să ai măcar un caz.

Poate n-o să trec, or să vină alții.

NICODIM

Ce personaj fabulos! Era interesantă și Silvana, dar Lucia e fabuloasă.

M-am bucurat atât că mi-am găsit intact manuscrisul, fie și nedactilografiat, că am scris nebunește în continuare, întrecându-mă pe mine însumi, depășeam norma și, când am recitit, am fost uimit și mândru de ce ieșise din penița mea, i-am dat spre seară să bată la mașină, în fine, la computer, îi așteptam a doua zi reacția, am cinat, am băut pe îndelete o sticlă de chianti minunat, în fața ferestrei dinspre grădină, îmbrăcat în halatul coniac, să mă apăr de răcoare, și mă gândeam intens la următoarele capitole, după ce ștersesem, încântat, aproape jumătate din schema fixată cu pioneze pe perete. Atunci a apărut, era spre miezul nopții.

Ce minunat scrii, a spus, nimic altceva.

O priveam cum se unduie prin încăpere, în rochia ușoară, colorată și străvezie, sub care nu avea nimic, sărea în ochi când trecea prin dreptul veiozei, nu i-am răspuns, voiam să văd ce dorește, îmi putea comunica și a doua zi că mi-a bătut textul. Parcă mi-ar fi ghicit gândurile.

Nu numai că am bătut ce rămăsese de la signora Silvana, a spus, ci și ce era nou, și pe urmă am citit tot ce fusese mai înainte, să înțeleg și n-am putut să nu vin să spun cât de minunat este. Vreau să fiu și eu un personaj!

Abia după ce a turuit vorbele astea, de parcă i-ar fi fost frică să n-o dau pe ușă afară și n-apucă să le spună pe toate s-a așezat în fotoliu, încrucișându-și picioarele, cu o lentoare greu de suportat, ca în filmul celebru cu Sharon Stone. Mă privea și, probabil, arătam bătut în cap ca Michael Douglas, dar mult mai scăpătat. Cu o mână își așeza după o ureche părul căzut pe obraz, într-un gest care nu se mai termina.

Vrei un vin? am întrebat, neștiind ce să-i spun. Nu mă așteptam la ce auzisem.

A dat din cap, prinzându-și buza de jos între dinți, cum mai făcuse când o văzusem prima oară. Sorbea vinul cu înghițituri mici, își lingea cu vârful limbii picăturile

rămase pe buze. O priveam atât de intens și eram atât de excitat că era imposibil să nu înțeleagă. Nu știu când ne-am trezit în pat, despuiați. Era minunată. Demult nu mai întâlnisem o femeie cu un trup atât de armonios. Când am terminat, n-a fugit speriată la baie, s-a cuibărit lângă mine, șoptind că vrea să mai rămână.

Rămâi cât vrei, am spus.

Vorbește-mi de tine, am mai spus.

N-am fost atent la nimic din ce-mi spunea, cu vocea de fumătoare înrăită, mă simțeam destins și rege, probabil am adormit, m-am trezit că mi-o sugea, nu mi se mai întâmplase de mulți ani, am răsturnat-o pe spate și am pătruns-o din nou, mi-a venit în minte o nouă imagine livrescă, din *Sexus,* în timp ce pompam în ea ca Miller în clipele lui bune,

Doamne, ce bărbat, o auzeam șoptind, firește vorbe pe care le spusese și altora, nu eram naiv, dar admit că mă excitau.

Pe urmă am adormit de-a binelea, m-am trezit singur, la ora la care mă trezesc de zeci de ani, oricând m-aș culca, mi-am făcut jogging-ul, mi-am băut cafelele, m-am certat cu Laura, potrivit ritualului, am scris și așteptam să vină după pagini.

A apărut ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, rece, dar la fel de seducătoare, am citit împreună ce dactilografiase, impecabil, am complimentat-o, a roșit, i-am dat paginile noi.

mai vorbește-mi de tine, i-am spus,

chiar vrei asta? a întrebat, precaut,

de ce ți-aș cere-o?

Și-a strâns mâinile căuș sub bărbie, ca un copil.

chiar vrei să știi?

vreau.

Firește că am făcut și amor.

A plâns când mi-a adus paginile în care apărea un personaj cu numele ei.

Ce personaj fabulos! Cu un frate mort într-o cursă de automobile la Monza, altul abia întors din Legiunea Străină și dornic să plece din nou, după ce îi va fi făcut ei un rost. Îi găsise o slujbă în echipa Nababului, dar încă nu-l întâlnise pe Nabab. Nu vorbea de părinți, ca și cum n-ar fi existat sau era un subiect dureros, nici de școala ei, dar se vedea că e citită, voia să pară că n-are trecut, sau și-l inventa, mă amuza că vrea să fie altcineva decât este,

dar la urma urmei puțin îmi păsa, dactilografia fără cusur, se regula dumnezeiește și-mi oferea subiect pentru un personaj mustos, cu ce-mi imaginam eu aveam să-l fac de neuitat. Un roman cu două dive care se luptă pentru un bărbat și între ele pentru o moștenire picată din cer, nu țineam minte să se mai fi scris asta sau, dacă s-a mai scris, romanul meu avea să fie diferit. Chiar nu mă mai interesa Maria Grapponi. Sunt scriitor adevărat, ce mama mă-sii, nu vine nimeni să-mi impună mie un subiect, scriu ce-mi place. Povestea cu Maria Grapponi mi se părea lipsită de importanță, am eliminat-o, o să fac adevăratul roman polițist cu o crimă la Torino. Cu două femei diferite, am personajele, amândouă incapabile de crimă, dar bănuite până-n ultima clipă, și pe sute de pagini ajungi să le crezi în stare de orice. N-o să fie nimic din ce scriu Laura Mogan și George Vișinescu, ăștia nu sunt scriitori adevărați, cel mult niște condeieri. Un scriitor trebuie să inventeze o lume în care oricine ar vrea să trăiască. În lumile inventate de ei, mie nu mi-a venit niciodată să trăiesc, nici măcar în cele din cărțile pentru care au luat premii. Vând iluzii.

Dar nu pot să vorbesc despre asta cu ei, nici de istoria filmului, nici măcar despre monștrii romanului polițist, pe care-l ridică în slăvi fără să-i știe istoria. Mi-a ajuns. M-am săturat. Din fericire, nu încearcă să și escrocheze, sunt onești în micimea lor.

Le-am propus să organizăm la sfârșit o petrecere-surpriză, să mai destindem atmosfera, la care să bem șampanie, îi chemăm și pe comisar și pe signora Buzzati și pe fătuca cu părul nisipiu, am uitat cum o cheamă.

Teresa, zise Laura,

așa, tu ești cu memoria,

și pe Lucia, evident, a adăugat ea, malițioasă,

firește, și pe Lucia, am spus impasibil, făcându-mă că nu simt lovitura ei sub centură,

și-l invităm și pe Nabab, am adăugat, n-ar avea de ce să ne refuze, doar suntem oaspeții lui, ne-am făcut treaba și e normal să-i strângem mâna, și poate vine și el cu șampanie, m-am săturat de damigenele de chianti, o petrecere în care să sărbătorim că am ajuns la capăt,

adică s-o facem înainte de rezultatul concursului?

evident. După, când doi dintre noi vor fi cătrăniți, n-ar mai avea niciun farmec, ar părea totul un prohod, ne-

am înjunghia între noi,

eu n-o să fiu cătrănit, chiar dacă nu câștig, a spus George,

eu aș fi, s-a repezit Laura,

oricum mi se pare grozav, a exclamat George,

mie mi se pare o prostie, l-a contrat Laura, care nu poate decât să pună mereu bețe-n roate, n-o să ne stea capul decât la juriu și n-o să ne bucurăm defel,

de ce? am întrebat,

de ce? a repetat și George,

pur si simplu. N-are niciun haz. Oricum am da-o, ar părea că ne pregătim de o înmormântare,

sau de o nuntă, de un succes, doar și înainte de nunți se fac chefurile burlacilor, la care te-mbeți până uiți de tine, a intervenit George,

dar nu era convingător.

M-am tuflit și eu, știam că până la urmă o să fie pe-a ei.

generația voastră nu mai știe să se distreze, am spus, ridicându-mă și plecând la mine în cameră, aruncându-le din ușă,

sunteți niște pule blegi!

I-am auzit urlându-mi că sunt un boșorog stupid.

Brusc mi-am dat seama ce aveam de făcut. Depășisem două sute de mii de semne și ar fi trebuit să pun punct, dar eu mai aveam de scris încă pe atâta, nu aveam timp, mintea mea colcăia de întâmplări, personaje, descrieri, analize psihologice, ca în toate romanele mele de dinainte, dialoguri fascinante, eram de-a dreptul îndrăgostit de ce scrisesem și de ce aveam să scriu, cum nu mai fusesem de mai bine de un deceniu, și eram sigur că îmi va ieși un roman genial, mai bun decât tot ce reușisem până atunci. Era imposibil să-l închei în două zile, când trebuia să predăm manuscrisele, dar nu-mi păsa, nu mă mai interesa concursul lor, nici banii lor, eram deasupra tuturor, pe altă traiectorie.

M-am întors în bucătărie, de unde se pregăteau să plece.

eu renunț, le-am spus.

S-au reașezat în scaune, se uitau unul la celălalt, apoi la mine,

n-am înțeles, a zis într-un sfârșit Laura, renunți la petrecere? Tocmai mă gândeam că nu-i o idee rea, mai

socializăm cu gazdele.

nu, petrecerea o putem face, renunț la concurs, renunț la tot, mă retrag, vă las pe voi doi.

Ești nebun! a exclamat George.

Ești bolnav! a exclamat Laura.

Nu poți face asta! a adăugat George.

ba pot,

ba poate, a spus și Laura, cu o urmă de satisfacție,

stai puțin, să examinăm situația. De ce?

pentru că am altă carte în cap, care nu poate fi scrisă în zece zile, pentru că nu vreau să mai particip, pentru că nu mă mai interesează subiectul, nici concursul, pentru că nu sunt lingău…

adică noi suntem lingăi! au exclamat în cor, dar nu i-am băgat în seamă și-am continuat,

pentru că am tot dreptul să nu fiu în stare, pentru că nu mă poate obliga nimeni, pentru că… Mai vrei?

și ce-o să-i spui Nababului?

e om de înțeles, nu balaur. Am încercat, n-am reușit. I s-a-ntâmplat și lui în viață,

te faci de râs,

nu cred. Oricum nu-mi pasă. Când termin romanul, o să fie o bombă,

te vor sfâșia toți,

toată viața am trăit între hiene, am supraviețuit,

ești sigur că asta vrei? a întrebat în cele din urmă Laura,

n-am fost mai sigur vreodată.

Sărea în ochi că încă nu digeră informația.

Ar trebui să vă bucurați, am mai spus, rămâneți doar voi doi să vă scoateți ochii. Vă doresc succes, și voi fi la ceremonie, să vă aplaud.

Am deschis dulapul cu sticle de vin, am înșfăcat două și m-am îndreptat din nou spre camera mea. Eram dornic de o ebrietate pantagruelică. De mult nu mai luasem o decizie atât de radicală.

Speram s-o văd mai repede pe Lucia, să-i spun vestea.

GIOVANNI

Cele mai scumpe proprietăți din Torino se află în zona vilei Nababului. Nu departe e cartierul vechi în care locuiește Giovanni Nolte. Aproape de casa comisarului e o biserică din secolul al XIX-lea, cu o turlă ascuțită și trepte late de piatră poroasă ce urcă spre pridvorul care dă în biserică. De fiecare dată când trece prin fața bisericii, Giovanni Nolte îi admiră arhitectura, dar n-a intrat decât o singură dată, când i-a murit nevasta. Nu mai ține minte nimic din interiorul cu pereți zugrăviți cu sfinți hieratici și naos cu bănci de lemn lustruit în ani de atâtea șezuturi. Abia de și-l amintea pe părintele Paulino, subțire, tras la față, spân, fără să-și arate vârsta, mai degrabă tinerel, deși se născuse în același an cu el, asta ținea minte că-i spusese nevastă-sa. S-a mirat peste poate când a primit un semn de la părinte, prin majordomul Roberto. Adică o invitație să vină să-l vadă.

Nu prea știa cum să facă. Să se ducă el la biserică? Să-i întoarcă invitația și să-l cheme la un pahar de bere? Dacă părintele nu bea sau se simte jignit? Dacă se duce el, să fie la o slujbă și pe urmă să-l aștepte? Într-o zi în care enoriașii își văd de-ale lor și nu e nimeni să se mire că-l vede? Știa că nu e nicio șansă să scape de gura lumii, în orice moment în biserică e cineva, măcar îngrijitoarea care abia își târăște picioarele, dar are ochi de șoim și urechi de iepure, nimic nu-i scapă și probabil arde de nerăbdare să spună altora ce nu știu ei. N-are cum să scape de gura lumii. Așa că mai bine se preface că nu-i pasă, se duce o dată, se închină, se mai duce o dată și pe urmă stă de vorbă cu părintele care își face de treabă mai toată ziua în sacristie.

Știi ce vrea? l-a întrebat pe Roberto.

Nu-l puteam întreba, comisare, îmi cunosc lungul nasului.

Mă duc în zori, sper să nu bat drumul de pomană, dar știu că stă mai tot timpul pe-acolo.

Nu prea vii în Casa Domnului, l-a întâmpinat mustrător părintele Paulino, dar cu blândețe.

Sunt un păcătos, am multe pe cap, a admis polițistul, lăsând în coadă de pește vorbele din urmă, multe păcate sau multe treburi.

Important e să ai gândul cel bun, l-a liniștit părintele. În ciuda chipului tânăr, avea vorba sfătoasă și vocea gravă de vârstnic. Când ținea predicile, răsuna biserica și enoriașii își plecau frunțile, pătrunși.

S-au așezat pe prima bancă, întorși unul spre celălalt.

Am un mesaj pentru dumneata, l-a surprins părintele pe polițist. Dar mai înainte ar trebui să-ți spun o parte dintr-o poveste petrecută cu ani în urmă, pe vremea războiului, nu ne născusem niciunul dintre noi doi.

E nevoie?

Eu cred că da, ca să înțelegi cum se petrec lucrurile în lumea asta. Dar și mai înainte ar trebui să te întreb ce știi despre Sebastiano Silvestrini.

Comisarul a căzut pe gânduri. L-a dibuit cu greu în memorie pe Silvestrini, Nolte nu știa mai mult decât toată lumea. Un bătrân singuratic, bogat, cu podgorii și livezi în tot Piemontul, fără copii, fără rude, înconjurat de o armată de flăcăi buni la toate care probabil așteptau să le pice o fărâmă din moștenire și erau în stare să facă pe dracu-n patru pentru bătrân. Îi sprijinise pe vremuri pe democrat-creștini, cerându-le să insiste pentru menținerea legilor familiei, dar de când partidul dispăruse, refuzase să se mai implice în vreun fel. Nu încălcase niciodată legea, nu avusese niciodată de-a face cu poliția. Nu mai apăruse în lume de mulți ani, fusese uitat, mulți nici nu-l mai credeau în viață, erau siguri că dispăruse discret, cum trăise, fără să supere pe cineva.

Mai trăiește? a întrebat Nolte. Trebuie c-a atins suta de ani!

Mai are puțin până la sută, a spus părintele. Tot singur trăiește, e o măicuță care-l îngrijește. Își transmite ordinele sau rugămințile prin ea. Nu mai vede pe nimeni, nu mai vorbește cu nimeni. Sunt singurul pe care l-a mai primit de șapte ani. De două ori. Prima oară, acum ceva vreme, să-mi spună că toată averea lui va rămâne bisericii și să mă îngrijesc să se întâmple așa. M-am sfătuit cu un notar și toate actele sunt acum în regulă. N-am spus nimănui, nu vreau să-i stârnesc pe cei care încă lucrează pentru el și sunt bine plătiți. A doua oară, să-mi mărturisească un păcat cumplit. L-am ascultat și l-am

iertat. Zilele trecute m-a chemat din nou. E ca o umbră și doarme mai tot timpul. Sigur o să se stingă curând. Am o mărturisire pe care a vrut să ți-o dau. Numai dumitale, nimănui altcuiva. Citește-o și faci cum crezi de cuviință. Vrea și să te vadă, dacă o să socotești că merită.

Un sunet armonios de orgă l-a întrerupt.

Mă scuzi, a mai zis părintele, e mobilul. Niciodată nu sună atât de dimineață.

Părintele nu s-a ridicat de pe bancă, n-a întors capul să nu fie auzit, nu s-a ferit în niciun fel.

E Roberto, a zis. Îmi spune că s-a întâmplat o nenorocire la vila Nababului și pe doi dintre oaspeți i-au dus la chestură.

LAURA

1.

Cred că afară, în stradă, au sunat niște sirene, o mașină de poliție mai întâi, apoi o ambulanță, destul de aproape, dar au încetat înainte să mă trezesc de-a binelea, am căzut din nou în somn, abia se luminase de ziuă. Apoi am auzit zgomote în casă, voci necunoscute, m-am abținut cu greu să nu-i strig lui Roberto să le spună să înceteze dracului, lumea mai doarme încă. Chiar nu-mi dădeam seama ce să fie, primul gând a fost că Nicodim s-a îmbătat ca un porc și-i arde de glume proaste, acum c-a pus în cui concursul sau că și-a chemat cine știe ce cheflii ca el, deși are în continuare interdicție să invite pe careva în vilă sau a pus-o pe curvișina aia de Lucia să cheme cine știe ce hăndrălăi cu care să ațâțe ei cheful și când îmbrăcasem halatul să mă duc să fac scandal și să-i bag în aia a mamii lor, am auzit ciocănituri în ușă, puternice, violente, insistente.

Am deschis și-am dat nas în nas c-un polițist tinerel,

scusatemi, signora,

am rămas mască.

I-am răspuns pe limba lui. A continuat cu un debit infernal să-mi spună că trebuie să mă îmbrac și să merg cu el, eram amețită de somn, nu-nțelegeam mai nimic, îmi venea să-l iau la palme.

ești nebun, domnule, ce-ți veni la ora asta?

signor Robotan e mort.

M-am blocat, cred că m-am trezit brusc, dar nu pe de-a-ntregul, am început să mă îmbrac mecanic, cu ce nimeream, mi-am trecut peria prin păr înainte să mi-l leg la spate și mi-am întins o peliculă de roșu pe buze, după ce m-am stropit pe față cu o mână de apă, sigur arătam ca dracu, tânărul polițist aștepta în ușă și începuse să fie nerăbdător.

Am ieșit și am dat nas în nas cu George, care fusese trezit din somn la fel.

ce se petrece? m-a întrebat,

tu să-mi spui.

I-am urmat pe cei doi polițiști în hol.

trebuie să mergem la comisariat, spuneau,

de ce? am întrebat noi într-un cor,

ăsta-i ordinul,

de ce? am insistat noi, dar n-am mai primit răspuns și ne era limpede că e bine să ne ducem de bunăvoie, dacă nu vrem să ne pună cătușele și, când urcam în mașină, l-am zărit pe majordom,

cheamă-l pe Nolte! i-am strigat, e sigur vreo încurcătură italienească,

mai târziu, *signora,* mai târziu, mi-a strigat el, știți că n-are telefon.

N-avea rost să insistăm pe drum să aflăm de ce ne duc la chestură, dar ni s-a spus acolo din primul moment. Se tot scuzau, știm că sunteți oaspeți de seamă, dar astea-s regulile, trebuiau să afle de la noi ce se întâmplase cu Robotan.

ce se întâmplase? am strigat din nou în cor.

A murit, ne-au spus, și *signorita* Lucia declară că s-a certat cu dumneavoastră înainte.

Cu noi? am strigat din nou.

Curvișina dracului! nu m-am putut abține să gândesc.

Nu ne-am certat, a spus George,

am avut doar o discuție despre concurs, am adăugat și eu,

Signorina Lucia a declarat că *signor* Robotan s-a certat cu dumneavoastră cumplit,

e o minciună! A venit doar să ne spună că renunță la concurs, să ne descurcăm singuri,

și după ceartă, mai spunea, i s-a făcut rău, din ce în ce mai rău, și până să cheme un doctor, i-a stat inima,

Aiurea! am fost pe cale să strig, s-a futut cu el până i-a crăpat inima și-acum dă din colț în colț, dar am zis altceva,

chiar dacă s-ar fi certat cu noi, Dumnezeu să-l ierte, care-i vina noastră c-a murit?

Nu vrem altceva, a spus comisarul, nu se prezentase sau nu-i reținusem numele, decât o declarație despre ce s-a întâmplat,

și nu ne-o puteați cere la vilă?

N-au răspuns. Erau doi în fața noastră, unul punea întrebările, cât se poate de politicos, celălalt nota, cu o lentoare exasperantă. Cred c-a pus o sută de întrebări, le

repeta, revenea asupra lor, cu zâmbetul pe buze, doar, doar ne-om încurca, dădeau din cap aprobator la fiecare răspuns, voiau să știe istoria fiecăruia, ce-am scris, cât am scris, cum ne înțelegeam între noi, cum am nimerit la Torino,

vreți un roman despre noi sau o declarație despre discuția de aseară? a izbucnit George,

vrem să înțelegem ce s-a întâmplat,

și credeți că asta are vreo legătură cu relațiile dintre noi, ca scriitori, în țară?

orice e posibil, i-a răspuns,

și George cred că a înțeles, în sfârșit, că suntem la mâna acestei metode învechite de anchetă, dar înțelesesem și că bieții de ei anchetau pentru prima oară niște scriitori, nu știau cum să se poarte, dar erau și foarte curioși cum gândește unul care scrie cărți, altfel n-ar fi avut rost toată discuția care a urmat,

parcă am fi într-un roman polițist! m-am trezit eu spunând.

Le-au sclipit ochii.

Roman polițist? au întrebat amândoi.

Păi, asta scriem, de asta suntem la Torino!

Parcă uitaseră de ce ajunsesem la chestură, au vrut să le spunem ce scriem, cum se cheamă romanele noastre, dacă e voie și suntem dispuși să relatăm despre ce era vorba, erau la curent cu concursul, polițiștii sunt informați ca toată lumea, chiar dacă se spune că sunt bătuți în cap,

și la voi? nu s-a putut abține George, dar i-a câștigat pe loc încrederea comisarului,

și la noi, a admis acesta.

A fost o nebunie cu fata asta Grapponi, a zis după clipe de gândire, ne-a dat pe toți peste cap, Nolte a trebuit să se retragă.

Nu i-am spus că-l știm pe Nolte, nici el n-a vorbit mai mult despre anchetă. S-a-ntors la romanele polițiste, voia să știe cum e să scrii un roman polițist, era citit, i-a amintit pe Marlowe, ăsta îi plăcea cel mai mult, dar și pe detectivii mai noi, Hole, De Gier, John Rebus, Davenport, Adamsberg, Hanne Wilhelmsen, Bergman, Guido Brunetti, Montalbano, Grazia Negro, înșira nume de care nici n-am auzit, cu rezonanță italienească, sigur detectivi din romanele care-i plăcuseră. Îl uitaseră pe Robotan.

Dumneata chiar ai citit romane polițiste! i-am spus, admirându-l pe bune.

S-a foit în scaun, copleșit de plăcere.

Dacă aveam talent, am fi scris și noi, n-a răbdat să spună cel care trebuia să scrie și uitase s-o facă de mai bine de-o oră. La câte vedem în poliție, crime, violuri, șantaje, am avea subiecte pentru o viață!

Semnați aici, a zis într-un târziu comisarul, aducându-și aminte de ce eram acolo. În clipa aia deschidea ușa și intra nervos Giovanni Nolte, Roberto dăduse în sfârșit de el. Cei doi s-au ridicat brusc în picioare. Respect, ce naiba!

Nu trebuia să-i aduceți aici, a spus Nolte. Eu răspund de ei.

Nu ne-a spus nimeni.

O să vă frece ridichea chestorul, de n-o să vă vedeți! Vă luați după prostiile unei smintite de muierușcă?

Signorita Lucia e martor.

Și ea de ce nu e aici? Hai, dați-le drumul, îi duc eu înapoi.

Pe drum, Giovanni Nolte nu știa cum să-și mai ceară scuze pentru gafa colegilor lui.

Stai liniștit, omule, nu s-a-ntâmplat nimic rău, doar o încurcătură,

poate nu vă plângeți Nababului…

dacă vrei să n-o facem, n-o facem,

ar fi grozav,

și cu Robotan ce s-a-ntâmplat?

probabil un infarct. Îi fac acum autopsia. Merg eu să recuperez manuscrisul.

Uitasem să-i spunem că Veteranul se retrăsese din concurs.

2.

N-a găsit niciun manuscris. Dacă n-am fi garantat noi că se retrăsese din concurs ar fi fost o mare problemă. Nolte n-a găsit-o nici pe superba Lucia, dispăruse după ce venise doctorul și-l duseseră pe Robotan la morgă. Probabil fusese, ca și noi, la chestură, să semneze o declarație, deși mă îndoiesc.

Signora Buzzati a venit val vârtej să ne prezinte condoleanțe și să ne asigure că literatura română a

pierdut un mare om. Știam și noi. Ne-a mai spus că exista și o parte bună a nenorocirii, că se întâmplase în ultima noastră zi de izolare, când urma să ne prezentăm manuscrisele. S-a interesat dacă ne-am încheiat romanele. A fost uimită că i-am confirmat amândoi, probabil ne socotea niște terchea-berchea, spre deosebire de idolul ei, Robotan. Ca s-o dreagă, când ne-a văzut intrigați de vorbele ei, a început să ne felicite cu fraze obositoare de limbaj de lemn și să ne spună că abia așteaptă să le citească și că e sigură că amândouă cărțile sunt formidabile și merită să fie publicate. Eram primii scriitori pe care îi cunoștea personal capabili să scrie un roman în zece zile, a insistat să ne spună. Eram convinsă că eram și singurii scriitori pe care îi cunoscuse.

Tot ea ne-a lămurit și misterul dispariției manuscrisului lui Robotan, nu era niciun mister, nu-l subtilizase superba Lucia să-l valorifice, cum bănuiam toți, ci i-l adusese singură, că doar la distinsa signora n-o să se piardă, în nebunia anchetei morții scriitorului. Firește, nimeni nu spunea că fusese de față când o mierlise bietul om, după ce și-o trăseseră ca hienele în călduri, poate există camere de supraveghere, așa bănuiesc, Nolte ar trebui să cerceteze și să descopere cum a ajutat frumușica să-i crape inima bietului Veteran. După ce și-a tras-o cu tot Torino, curvișina tot mai voia și i-a cășunat pe bietul bătrân.

Manuscrisul Veteranului, ne-a mai spus signora Buzzati, era însoțit de un text scris de mâna lui, de parcă și-ar fi presimțit moartea, câteva rânduri seci, nu mai mult, în care își anunța hotărârea de a abandona concursul și mulțumea Nababului pentru condițiile minunate oferite. Altă expresie în limbajul de lemn. Nu dădea nicio explicație deciziei sale, probabil se gândise că se va justifica personal. Aici îi dădeam dreptate, nu era dator nimănui cu explicații. Un creator face cum îl taie capul, lumea e liberă să accepte sau nu.

Când s-a mai liniștit agitația, spre miezul zilei, am realizat ce se întâmplase. Abia mi-am reprimat un sentiment cumplit de tristețe, cât de ușor dispărem. Oricât de dificil era Veteranul ca om, își pusese pecetea pe epocă și-mi părea rău că nu voi mai avea prilejul unor dispute cu el. Aș fi vrut să-l mai văd, să-mi iau rămas bun, dar nimeni nu-mi putea spune când aveau să se încheie formalitățile de la institutul medico-legal.

Mi-am propus să dorm neîntoarsă două zile. Atât presupuneam că îi va lua juriului să decidă asupra câștigătorului. Nu putea fi decât unul singur. Eram sigură că romanul meu nu are rival.

ELOISA

Sunt revoltată! revoltată! revoltată!

Am crezut că numai acasă dau peste minciuni și nedreptate, dar e la fel peste tot, trebuia să-l cred pe tata.

S-a încheiat recluziunea și în dimineața următoare mi s-a dat voie să intru în vila Nababului. M-am aruncat în brațele bărbatului meu, copleșindu-l cu săruturi, deși aveam un cui împotriva lui, pe care voiam să-l lămuresc cât mai repede, mă înnebunește să mă frământe ceva nerezolvat, chiar și o suspiciune. Un majordom bătrâior m-a invitat în sufragerie, o bucătărie mai mare, de fapt, trebuia neapărat să gust din bunătățile pregătite special pentru mine, știau că vin, le spusese George, n-am putut refuza. Roiau în jurul meu două fetișcane care nu știau să-mi spună decât *prego, prego,* și o vârstnică mare cât ușa, dar simpatică foc, semăna cu bunica în zilele ei bune, înainte să dea boala peste ea, mă tot complimenta,

sunteți mult mai frumoasă decât ne-a spus conașu' George.

Le vorbise tuturor de mine.

Am gustat ceva, nu se cădea să-i refuz, dar le-am spus pe șleau să sunt nerăbdătoare să-mi văd bărbatul, au zâmbit cu subînțeles, nu-mi păsa, mai ales că m-au condus cu alai la ușa lui, parcă erau în pețit și, abia acolo, după ce-am intrat, l-am acoperit cu sărutări. Ardeam să fac dragoste cu el, îmi împărtășea dorința, pentru că în mai puțin de un minut eram în pat și până acolo ne lăsasem una câte una hainele, ca în basmul cu Hänsel și Gretel, și când a sfârșit, epuizat, i-am șoptit la ureche,

spune-mi acum tot ce ai pe conștiință.

S-a ridicat într-un cot,

ce-ți veni? a zis,

am aflat câte ceva, am spus,

despre ce?

tu să-mi spui!

chiar nu-nțeleg!

Era atât de grav și convingător, că am început să pun la îndoială ce aflasem, cum o sedusese el pe Laura, care venise spășită să-mi ceară iertare, ca o bună prietenă ce

se afla, că s-a culcat cu bărbatul meu și s-o pedepsesc, dacă mi se pare necesar, iar acum el îmi spune că nu se-ntâmplase nimic. Dar o voce afurisită îmi șoptea: vezi că bărbații mint de îngheață apele și nu spun adevărul niciodată.

Suntem căsătoriți de atâta timp că nu mai e nevoie să vorbim mult, citim în mintea celuilalt, a spus,

și ce-ar trebui să citesc?

ce-ar trebui să citești?

eu te-am întrebat! Ai avut o aventură?

Mă privea atât de uluit, atât de intens, că parcă îi auzeam, într-adevăr, gândurile. Ce să-i răspund? gândea. Dacă nu răspunde, ce aveam să cred? Dacă nu răspunde imediat, să nu-și caute cuvintele potrivite, cum aveam să mă uit la el? Mi s-a făcut brusc milă de chinul lui, i l-am curmat spunând,

cel puțin așa zice Laura,

S-a destins, vizibil.

Laura fabulează, a spus.

Ești sigur?

Absolut sigur! Pe cine crezi?

Pe tine.

Deci Laura fabulează.

Așa să fie, am spus.

M-am lipit de el, l-am înconjurat cu brațele pe după umeri, mă agățam ca o liană. S-a topit. Chiar mă înșelase cu Laura și acum reușea să șteargă povestea până și din memoria lui?

Și, în timp ce eram înfășurată în jurul lui ca o liană, l-am auzit povestindu-mi la ureche, în șoaptă, am pierdut începutul sau poate nici n-a fost, mă temeam că dacă-l caut sau stau să-l înțeleg, pierd și restul amintirii, care era mai mult decât o amintire, și m-am lăsat pe valul vorbelor:

adormisem de nenumărate ori pe podeaua sau pe covorul camerelor lor, studente și femei nemăritate, mândre că aduseseră acasă un ziarist, nu cred că-și zicea vreuna c-a pus laba pe mine, mai curând era orgoliul că mă uitasem la ele, niciuna frumoasă, dar eu le alesesem din masa mare și acum mi se ofereau, iar eu uitam de ele dimineața și niciuna n-avea curajul să mă mai caute, pentru că nu le spusesem nicio vorbă de iubire, dar toate astea s-au spulberat pur și simplu când ai apărut, parcă nu mai văzusem femeie, n-a fost nevoie să mă străduiesc să

le uit, mi s-au șters pur și simplu din memorie, mintea mea era goală, pregătită pentru tine și așa a rămas și așa o să rămână.

Era atât de fermecător, de ireal, de fabulos ce auzisem, înșirarea aceea de cuvinte fără capăt care sigur mi se adresau mie, încât l-am strâns și mai tare, ca o liană puternică, l-am vârât în mine și-am rămas nemișcați, convinsă că tot ce auzisem în zilele dinainte fuseseră scorneli otrăvite, nu știu cât am rămas nemișcați până la o explozie pe care n-am mai avut-o vreodată, de când fac dragoste cu el, am țipat că m-am speriat și eu însămi.

După ce m-am liniștit, l-am auzit vorbind din nou,

mi-a dispărut romanul,

m-am desprins încet de el, speriată,

nu-nțeleg, am spus, cum a dispărut?

Pur și simplu, a dispărut. După seara în care ea spune c-am avut o aventură. Nu cred că l-am șters din greșeală,

Ești sigur?

Foarte sigur. Mi s-a mai întâmplat să-mi dispară câte un text, dar niciodată unul atât de mare. Era romanul scris la București.

Se potrivea perfect.

De unde știi?

L-am citit. Te superi?

Știam că citești tot ce scriu. Nu mă ascund.

Ești disperat?

Am fost câteva ore. Îl mai aveam pe stick. M-am obișnuit să-mi transfer totul pe stick.

Era bun.

Este bun. Am schimbat foarte mult și a ieșit și mai bun. După ce-am citit dosarul morții Mariei Grapponi, care trăise în România, în Banat, într-un sat de lângă Lugoj, mi-a trecut prin cap c-a ucis-o mafia română. Le-am spus celorlalți ce vreau să fac și-au râs. Ești nebun, ziceau, ce mafie română la Torino visezi? Vrei să ne faci țara de râs? Crezi că e un juriu de jurnalistică?

Avea dreptate să se teamă de juriu. Nu i-au râs în nas, dar erau ofuscați la culme că scria despre o mafie română la Torino care-o răpise pe Maria Grapponi. Mai ales membrii care aveau rădăcini românești erau indignați. Voiau un roman polițist, nu science-fiction, i-au

spus. Doar comisarul Giovanni Nolte era încântat și i-a dat votul. Ceilalți au ales-o pe Laura.

Mă chinui de câteva ore să citesc copia cărții ei. Sunt revoltată! revoltată! revoltată! E aproape cuvânt cu cuvânt ce citisem la București, când mi-am băgat nasul în computerul lui George. Firește, fără gangsteri români, ba chiar fără gangsteri deloc, o poveste clasică, o iubire gen Romeo și Julieta, în care un rival gelos se răzbună nebunește, dispare, nu-l mai prinde nimeni vreodată. Ce citisem la București era aidoma, fără final, iar ce i se adăugase era anost. Fără vlagă. Dar nu puteam demonstra în niciun fel că era o carte pe care o citisem cu o lună mai devreme.

Pe măsură ce citesc, o urăsc pe Laura și știu că n-o să public niciodată vreun volum de versuri cu ea, nici n-o să-mi mai treacă prin cap s-o fac.

George e trist. Dezamăgit. Dezumflat. Distrus. Ce-a scris el e de-o mie de ori mai bun. Nu vrea să facem scandal. Nu vrea să spună c-a fost furat. N-o să-l creadă nimeni, are dreptate.

Îl cred eu. O să fac dragoste cu el toată noaptea, chiar și mâine dimineață, ca să fie frânt, epuizat, fără pic de vlagă, să nu-i pese de nimic la ceremonia de premiere.

Îl iubesc.

GIOVANNI

Spune-mi, părinte, povestea petrecută cu ani în urmă.

Era spre sfârșitul războiului, într-un sat de lângă orașul nostru. Dante Silvestrini avea o familie numeroasă, doi băieți și trei fete, niciuna măritată. Guido Grapponi n-avea decât o fată, dar era mult mai avut decât Silvestrini. Și unul și celălalt erau bărbați aspri, temuți de cei din jur. Băiatului mai mare al lui Silvestrini i-a căzut cu tronc fata lui Grapponi și a vrut s-o ia de nevastă. Guido Grapponi n-a acceptat cu niciun chip, iar când fata se pregătea să nu-l mai asculte, a hotărât să facă după mintea și vrerea lui, chiar împotriva vrerii Domnului. Spun acum ce a mers din gură în gură încă de atunci, după ce s-au petrecut faptele. Guido Grapponi era atât de înverșunat, încât a decis să-și pedepsească cu primul prilej semenul pe care-l socotea dușman.

Satul fusese ocupat de armata nazistă în retragere, veneau peste ei americanii, și rezistența aruncase în aer mașinile unor ofițeri. Erau atât de sfârtecați, că nu știau a cui era bucata de mână, piciorul sau mațele adunate. Au anunțat represalii crunte pentru moartea acelor ofițeri, să fie aduși vinovații sau vor fi executați un număr dublu de săteni, luați la întâmplare. Nu-i știa nimeni pe vinovați, nu erau din sat, loviseră și plecaseră. Guido Grapponi, în nimicnicia lui, a găsit nimerit să scape de pretendentul fetei și le-a spus nemților că vinovați ar fi Silvestrini. Au existat martori, sau așa a mers vorba. Nemții le-au înconjurat casa, când familia se adunase la cină, au mitraliat-o minute în șir, apoi i-au dat foc. A doua zi au părăsit satul. După o săptămână, a ieșit din beciul îngropat sub ruine fumegânde încă băiatul cel mic al lui Silvestrini, Sebastiano. Speriat, plin de răni și julituri, slab de se mira lumea că mai trăiește. L-a îngrijit parohul de atunci și s-a înzdrăvenit.

După o vreme, nu se știe cine a făcut pustiul de bine să-i spună cum muriseră ai lui. Era copil, încă, dar a jurat să se răzbune, se vedea de pe atunci că moștenise dârzenia și încăpățânarea lui taică-său. Guido Grapponi a

aflat. Oricum ajunsese oaia neagră, ce făcuse el nu se mai pomenise vreodată în memoria sătenilor. Nu-i mai vorbea nimeni, nu-i mai ajuta nimeni, toți refuzau să-i muncească via, oricât i-ar fi plătit. Nimeni nu spunea de ce. Dar Guido Grapponi nu era prost. A înțeles că devenise un proscris. S-a temut și de mai rău. N-a vândut nimic, că nimeni nu cumpăra, dar într-o zi a dispărut cu toți ai lui. S-a aflat după multă vreme că se așezase lângă Trieste. Dar nici acolo n-a rămas, a plecat mai departe spre est, nimeni nu știe de ce, nimeni nu știa unde. Și pe urmă s-a sfârșit războiul și s-a-ntins altă nenorocire peste Europa și nu mai știai ce se întâmplă dincolo de Trieste. I s-a pierdut urma lui Grapponi.

Satul a ținut sfat și au decis ca o parte din pământurile lui Grapponi să-i revină lui Sebastiano Silvestrini. Băiatul a muncit pe brânci, a crescut, și-a sporit averea, ajunsese printre cei mai avuți, nu s-a oprit, a ajuns cel mai avut, nu s-a oprit nici atunci. Era taciturn, fără prieteni, aproape că nu vorbea cu nimeni, lumea-l înțelegea, dar nu și de ce nu-și ia o femeie, să facă și el copii, doar strânsese o avere imensă. Cui o lasă? Au priceput ce e cu el când a dat zvon că oricine ar afla ceva despre Grapponi, să vină să-i spună și-l răsplătește cum se cuvine. S-au găsit câțiva care i-au împuiat capul cu prostii, dar în general lumea nu mai știa nimic. Unii s-au gândit să-l tragă în piept spunându-i că au dat de Grapponi la Trieste sau prin Calabria sau chiar în Piemont, familiile acelea existau, însă fără vreo legătură cu Guido, pur și simplu se potrivea numele. Alții se întrebau dacă omul nu murise cumva sau își schimbase numele în nebunia de după război și nu putea căuta acul în carul cu fân. Alții, în sfârșit, i-au spus să vorbească cu poliția sau să dea anunț la ziare, dar tot ei și-au dat seama de prostie, ce să spună în anunț, îl caut pe Grapponi să-i iau gâtul? Și-a dat probabil și el seama că prea vorbea lumea de jurământul lui și, după câțiva ani, a părăsit satul, a pus pe cineva să-i administreze pământurile și și-a cumpărat case la Torino. Câteva case, nu știa nimeni de ce. Asta-i tot ce aflase gura lumii. Satul l-a uitat, vecinii de la oraș nu se întâlneau cu el.

Mai departe e confesiunea pe care o s-o citești. Tot îndârjit a rămas. Îmbătrânise, dar nu-și uitase jurământul de la război. Trăia pentru asta, acum am ajuns să cred că doar dorința să dea de Guido Grapponi l-a ținut în viață.

Nu se gândea că poate acela plecase la Domnul, era convins că urmașii lui trăiesc pe undeva și-i va găsi într-o zi. Se va răfui cu ei.

Când a căzut comunismul, esticii au invadat Italia. Mulți sârbi, mulți români, de toate felurile, buni și răi, chiar și dintr-ăia pe care e bine să nu-i întâlnești. A găsit prilejul să-și continue căutările. L-a chemat la el pe unul Carlo Canavese, lumea îi zice Bombă, l-a umplut de bani și i-a cerut să meargă pe urmele lui Grapponi sau să trimită pe alții s-o facă. Canavese l-a jupuit de bani, și-a făcut rețea de gangsteri cu banii ăia, ajunsese un fel de naș, dar lui Silvestrini nu-i păsa. Oamenii lui Canavese au mers la Trieste, au sărit în Serbia, au căutat câțiva ani. Grapponi trecuse pe acolo, dar parcă dispăruse în pământ. Silvestrini le-a dat și mai mulți bani, îndemnându-i să caute mai departe. Au trecut în România. Au dat de urma lui Grapponi, care murise la câțiva ani după ce se stabilise în Banat și-și măritase fata, prin anii ’60. Nu mă întreba cum reușise să intre în țară pe vremea comunismului, poate pentru că devenise cetățean sârb. Iar fata lui măritată avea la rândul ei o fată. Silvestrini spune că s-a gândit întâi să-i ofere o slujbă în Italia și s-o aducă aici, trebuia s-o facă printr-un lanț complicat, să nu bată nimic la ochi, dar n-a mai fost nevoie. E atâta sărăcie în țara aia, că pleacă pe capete unde văd cu ochii. Maria Grapponi a ajuns în Italia, la Torino, să-și caute de muncă. Tare ciudate sunt căile Domnului. Silvestrini se putea opri, dușmanul lui murise, el însuși era prea bătrân să mai țină cont de jurământul din adolescență. Dar e prea încăpățânat. I-a spus lui Bombă s-o răpească, zice că n-avea de gând s-o omoare, ci doar să-i spună cum au pierit ai lui și s-o facă să se căiască într-un fel. Bombă avea un om bun pentru treburi din astea, Oarză sau cam așa ceva. Sigur au scăpat treaba din mână și i-au luat gâtul fetei, fără să le-o ceară cineva. I-au spus lui Silvestrini că așa procedau mereu, la ce se aștepta? După care s-au dat la fund.

Au trecut șapte ani de atunci. Silvestrini chiar n-a mai vorbit cu nimeni, în afara întâlnirilor cu mine, despre care ți-am spus. Mi-a mărturisit totul și spunea că așteaptă să moară. Mi-a lăsat o confesiune, s-o duc la poliție după ce se stinge el. O țin într-o casetă de câțiva ani.

Concursul ăsta al Nababului l-a zgândărit cumplit și m-a chemat din nou. S-a răzgândit. Mi-a zis că e mai bine să iasă la lumină totul cât e în viață. Să-l caut pe cel care a făcut ancheta și să-l duc la el. Tu ești.

Giovanni Nolte l-a ascultat pe părintele Paulino și o jumătate de zi au vorbit despre Silvestrini. I-a citit confesiunea, a-ntors-o pe toate fețele. A-ntrebat ce fel de om mai e Silvestrini. Îl întâlnise o singură dată, la scurt timp după dispariția Mariei Grapponi, absolut printr-o întâmplare, fără nicio legătură cu ancheta – o umbră de om, uscat, cu pielea atârnândă, nasul coroiat, buze atât de subțiri că parcă nu existau, cu un capișon roșu strâns pe cap, cu apărătoare de urechi, de parcă s-ar fi dat jos din tablourile medievale. Gâfâia, privirile îi erau pierdute, nu-și găsea cuvintele, deși mintea îi era încă ascuțită. Giovanni Nolte se gândise că putea muri în orice clipă. Părintele Paulino i-a spus că nici măcar nu se mai ridica din scaun, mânca numai zemuri, iar din ce știa polițistul rămăsese doar sclipirea de oțel a ochilor. Nolte a hotărât pe loc că nu vrea să-l vadă. Un om ca el n-avea ce căuta într-o sală de tribunal. Spusese tot ce era de spus, nu mai avea nimic de adăugat. Părintele Paulino l-a aprobat, Silvestrini se împăcase cu Dumnezeu și-și aștepta sfârșitul și pedeapsa.

Dar despre oamenii care făcuseră crima spusese totul. Îi descrisese în amănunt, scrisese când se întâlnise cu ei, cât le oferise de-a lungul anilor. Un anchetator priceput avea tot ce-i trebuia să-i înfunde.

Giovanni Nolte nu era convins ca va mai redeschide cineva ancheta.

EPILOG

Brigada, primul clan mafiot românesc din Italia – 17 membri au fost arestați

Primul clan mafiot românesc din Italia se numește „Brigada”, iar 17 membri ai săi, printre cei mai violenți, au fost arestați joi de poliție, la Torino, în regiunea Piemont.

Până acum, se credea despre românii din Italia că nu comit mari infracțiuni, ci se limitează la furturi (mai ales de cupru) și la violență împotriva persoanelor; dar joi, Echipa mobilă din Torino, prin dezmembrarea unei grupări infracționale de tip mafiot, compusă în întregime din cetățeni români, a demonstrat că asistăm la un salt de calitate.

Mafia românească există în Peninsulă și este la fel de violentă ca mafia din regiunea Campania, Camorra, cea din Calabria, `Ndrangheta, sau cea din Sicilia, Cosa Nostra, scrie vineri cotidianul „Corriere della Sera” din Milano. „Este pentru prima dată în Italia când este acuzată de asociere de tip mafiot o organizație de cetățeni străini care operează pe teritoriul național”, a subliniat joi procurorul șef din Torino, Giancarlo Caselli, în cursul unei conferințe de presă, în care i-a lăudat pe colegii români, „a căror colaborare a fost decisivă, în cadrul acestei anchete”, a precizat Caselli, declarație subliniată de principalul cotidian torinez, „La Stampa”, care relevă faptul că 120 de agenți ai poliției române au participat la această anchetă, începută în 2009.

Echipa mobilă din Torino, pe data de 20 iunie, în colaborare cu poliția din România, a pus în aplicare 17 mandate de arestare pe numele unor membri ai mafiei românești numite „Brigada”. Este vorba despre o organizație criminală violentă, formată numai din cetățeni români, care gestiona activități de proxenetism, trafic cu substanțe stupefiante, extorcări de fonduri și răpiri în scop de extorcare, spălare de bani, falsificare de carduri și bancomate, precum și contrabandă cu țigări, precizează vineri cotidianul „Blitz”.

În câțiva ani, „Brigada” a învins organizațiile criminale albaneze care aveau aceleași interese ilicite în Italia, mai ales în regiunile din nord. Gruparea infracțională formată din români deține monopolul traficului cu droguri la Torino și în provincie și, de asemenea, are în proprietate, pe diferite nume, numeroase localuri și alte bunuri imobiliare. Numeroși membri ai organizației își tatuaseră pe corp crucea Cavalerilor Templieri (simbol al gloriei și al frăției). „Brigada” controla întreaga comunitate românească din provincia Torino, peste 100.000 de persoane, observă „La Stampa” din Torino.

Printre arestați s-ar afla și un fugar periculos, căutat de opt ani de autoritățile italiene, pentru o condamnare la zece ani de închisoare pentru viol și proxenetism, informează postul privat de televiziune TgCom24.

Organizația mafiotă română avea ritualuri similare celor ale mafiilor italiene. Ierarhia folosea nume din jargonul paramilitar: brigadă, generali, cavaleri, soldați, sclavi. Vârsta medie a „generalilor” clanului „Brigada” este de 30 de ani, scrie „Corriere della Sera”, care adaugă că liderul organizației, „nașul”, este Viorel Oarză, în vârstă de 36 de ani, un fost boxer. El conducea activitățile ilicite ale „Brigăzii” direct din închisoarea „Le Vallette” din Torino, unde se află din anul 2011, pentru tentativă de omor.

Magistrații din Torino suspectează faptul că cineva i-ar fi furnizat lui Oarză un telefon mobil pentru a putea comunica direct cu oamenii săi, din penitenciar. Ar fi vorba despre o „voluntară” (potrivit unui comunicat emis joi de poliția din Torino) care l-ar fi ajutat să mențină controlul asupra „Brigăzii”.

Adjunctul lui Oarză ar fi Eugen Păun, aflat în libertate, cel care „punea în aplicare ordinele”. Păun primea ordinele prin intermediul soției lui Oarză, care mergea la vorbitor, în penitenciarul din Torino, pentru a-și vizita soțul.

Eugen Păun, alias Coco, a scăpat anul trecut dintr-o ambuscadă cu focuri de armă organizată de o bandă rivală de albanezi. Localul său nocturn, numit „Zimbru”, a fost sechestrat, împreună cu alte bunuri, printre care zeci de mașini, bunuri materiale achiziționate de român cu bani rezultați din activități ilicite, „afaceri în valoare de milioane de euro”. De la acest episod a pornit ancheta

poliției italiene, care a dus joi la dezmembrarea primului clan mafiot românesc în Italia, precizează „La Stampa” din Torino.

www.ziare.com, 21 iunie 2013

Șimon, iulie-august 2013

„CRED CA SUNT LIBER”

12 întrebări pentru Stelian Țurlea:

1. Cine este STELIAN ȚURLEA? Scriitor? Soț? Iubitor de vinuri, viață bună, sufletul petrecerii sau introvertit?

– Dacă Spun că sunt toate la un loc, ca orice om normal, sună orgolios? Sunt un om normal ajuns la o vârstă la care ar trebui să mă bucur de odihna și răgazul pensiei, cum se spune, dar nu pot, e în mine un neastâmpăr al lucrului, roade ca un vierme, așa că lucrez în continuare și mă bucur c-o pot face. Socotesc că sunt un fericit că mi se întâmplă. Scriu, continui să mă socotesc ziarist, cu orgoliu – și scriitor. Deci ar trebui să te mai aștepți la cărți scrise de mine. Lucrez în continuare, când am vrut să-mi iau rămas bun, cu câțiva ani în urmă, Adrian Sârbu m-a întrebat dacă nu vreau să mai lucrez, taică-meu lucrează și la 80 de ani, mi-a spus, așa că am rămas, n-aș fi suportat să lâncezesc. Sunt și soț îmi ador întregul; vezi că nu spun cum se zice, de regulă, „jumătatea”, pentru că socotesc că este întreagă și fără mine, eu sunt doar norocosul care-i stă alături. Sunt și tată, sunt îngrijorat pentru viitorul băiatului meu în lumea nebună în care trăim. Îmi plac petrecerile, cu măsură, îmi place să-mi văd cât de des prietenii, îmi place vinul, cel roșu și sec mai ales, feteasca neagră cu deosebire. Nu știu dacă sunt introvertit, e posibil.

2. Mai mult filolog (1968) decât filozof (1976)?

– Am terminat facultatea de filologie în 1968, n-am vrut să fiu profesor, am ajuns imediat ziarist. M-am apucat de scris. Am descoperit că aveam goluri imense de cunoaștere, m-am apucat de Filosofie, am crezut că le voi acoperi, în 1976, când am terminat a doua facultate, lucrând în timpul acesta, mi-am dat seama că am goluri și mai mari. Cu cât citeam mai mult și mă instruiam mai mult, simțeam că golurile mele sunt mai mari. Așa că nu pot spune și n-am spus niciodată că sunt filosof.

3. Lucrezi la PRO TV din vremuri (i)memorabile. Cum e? Merită?

– Din primăvara lui 1996, chiar că sunt vremuri imemoriale! ProTV-ul era atunci la începuturi, înnebunise lumea, îmi plăcea enorm să fac parte din echipa care avea să înnebunească și să schimbe lumea. Am fost multă vreme managerul publicisticii, apoi director editorial, adică mă ocupam de

tot ce însemna emisiune jurnalistică. A fost o vreme când erau și câte două emisiuni de acest fel pe zi, sigur una, talk-showuri uluitoare ale celor mai remarcabili vorbitori, ziariști și oameni de cultură ai timpului, la ProTV au apărut acest gen de talk-showuri, în toate domeniile: cultural – cu Nicolae Manolescu, economic – cu Ilie Șerbănescu, politic – cu Silviu Brucan, social – cu Octavian Paler și Octavian Andronic, jurnalistic – cu Iolanda Stăniloiu, detectivistic – cu Emanuel Isopescu, dar și multe altele, se schimbau de la an la an, au trecut pe acolo Iosif Sava, Mihai Tatulici, Ioan T. Morar, Ruxandra Săraru, iertare că nu-i amintesc pe toți, e o listă imensă. A fost o perioada remarcabilă. De vis. A meritat fiecare clipă. Nicăieri nu se mai poate face așa ceva astăzi, în presa românească, din care a dispărut entuziasmul și, fără să jignesc pe nimeni, profesionalismul de atunci. Sunt uluit când constat că mulți ziariști de azi s-au transformat pur și simplu în propagandiști. Era o echipă minunată, reporteri, redactori, producători de elită, toți tineri și atât de mulți buni că au umplut televiziunile. Cum să nu merite să trăiești între ei?

4. Ești prieten și fost coleg de clasă/bancă/școală cu Adrian Sârbu? Cum e omul Adrian? Are vreo noimă să fie prieten cu el?

– Ești în eroare, nu știu de unde a venit ideea asta. N-am fost coleg de școală și de bancă cu Adrian Sârbu, care e mai mic decât mine cu nouă ani. Îl văzusem o singură dată înainte de 1989, într-un grup de regizori între care mă nimerisem habar n-am cum, nu schimbaserăm vreo vorbă. Am dat mâna cu el prima oară după revoluție, cred că în ianuarie 1990, la o recepție la un atașat american, într-o vilă de pe strada Snagov, puhoi de lume amestecată și el sărindu-mi în ochi în atâta sobrietate snoabă, îmbrăcat într-un sacou cărămiziu, aproape roșu, subțire, potrivit de înălțime, cu barbă și păr ca tăciunele și ochi aproape arzând. Arogant la culme. Știam că se amestecase cu noile autorități, lucra chiar la Guvern, n-am prea vrut să am de-a face cu el. Inevitabil mi-a ajuns la urechi ce face, tot felul de povești despre cât e de irascibil, era celebru detaliul că s-a înfuriat într-o zi atât de tare pe colaboratori că a aruncat cu scaunul pe fereastră. Probabil e o poveste ca atâtea altele. Dar în interviurile de mai târziu a admis că era irascibil și-i sărea repede țandăra. Era unul dintre puținele lucruri în care l-aș fi înțeles, în vremea aceea mi se întâmpla la fel.

Am aflat apoi că a părăsit guvernul, bravo lui, am spus în sinea mea, a deschis un post de radio și unul de televiziune. Nu mă atrăgea prin nimic. Aveam alte idei. Dar, în urma unor împrejurări care nu-și au rostul să fie povestite aici, l-am căutat în primăvara lui 1996, mi-a propus să lucrăm împreună și în câteva zile m-am angajat la ProTV. Era exact cum îl știam din urmă cu cinci ani. Am rămas prin preajmă aproape două decenii. L-am văzut cum albește în timp. Mă enerva și mă fascina deopotrivă capacitatea lui de muncă, până mult după miezul nopții, când tuturor le cădea bărbia în piept.

Nu obosea să construiască, să caute ceva nou, să facă exact contrariul a ceea ce așteptau ceilalți. Mustea de idei. Nu știu să fie multe din imperiul media pe care l-a construit care să nu se fi născut mai întâi în mintea lui. Era și este captivant. Lumea din jur dospește în mintea lui ca personaje, el e păpușarul care mișcă totul. Și-a făcut mulți prieteni, dar cred că și mai mulți dușmani. Îl adorau și îl urau în egală măsură. Și astăzi e la fel. Chiar și cei care l-au contestat i-au admis intensitatea cuceritoare. Cunosc puțini oameni care să fi dus o viață mai trepidantă și care să aibă o personalitate mai acaparatoare, care să fi inovat mai mult. Nu glumea când le-a cerut tuturor să gândească liber. Nu glumește când spune că a transformat România. Nu glumește când spune că ProTV-ul este El.

5. Ai fi vrut să lucrezi la CIA?

– Niciodată.

6. Ești editor-senior al ZIARULUI DE DUMINICĂ (ZD), de pe lângă ZIARUL FINANCIAR (ZF). Face vreo brânză pe lumea asta ZIARUL DE DUMINICĂ/să fii editor-senior la ZD?

– Ar trebui să mă supăr pe expresia asta cu „făcutul brânzei”, noroc că te știu de atâta vreme. Nu doar că ziarul face o brânză pe lumea asta, dar încă una formidabilă. Caută pe Google un subiect cultural, un interviu cu un autor, o prezentare de carte și încă multe altele și vei vedea că în primele trei, patru mențiónări apare „Ziarul de duminică”, pentru că în mod cert s-a ocupat de subiectul tău. În aproape 14 ani a avut sute și sute de interviuri și confesiuni cu cei mai importanți oameni de cultură ai țării, au semnat în acest ziar condeiele cele mai bune ale țării. Sunt editor senior al ziarului pentru că n-am știut cum să-mi spun și nu voiam să-mi zic director și nici redactor șef, în funcția asta îl pusesem pe poetul Ioan Es Pop. Am orgoliul să spun că „Ziarul de duminică” e creația mea, de la A la Z, eu l-am inventat, Dana Frățilă, de multă vreme plecată în Noua Zeelandă, mi-a înțeles gândurile și i-a dat forma grafică – și așa a rămas, neschimbat, din mai 2000. Sunt mândru de „Ziarul de duminică”, așa că și dacă n-ar fi mare brânză, eu tot aș fi mândru. Istoria lui e și ea formidabilă. Ideea apăruse la începutul anului 1999, îi aparținea firește, lui Adrian Sârbu, care uimea pe toată lumea cu dorința sa de înnoire, nu numai în televiziune. Oricum, în primăvara anului 1999 am început să strâng echipa, cu care să gândim sumare, format și toate celelalte, în timp ce Data Media făcea studiile de impact și cercetare a pieței. „Ziarul de duminică” era conceput ca un fel de „Sunday Times” românesc, un săptămânal enorm de 64 de pagini, format mare, alcătuit din opt fascicule pe domenii de interes. Un asemenea săptămânal trebuia să fie o sinteză a tuturor celorlalte săptămânale și publicații, să cuprindă: viață politică internă, viața politică externă, viață culturală, afaceri sau economie, istorie, fragmente incitante din cărțile interesante pe cale de apariție,

documente revelatoare, ceva sport, distracții, modă și hobbyuri; pus în vânzare vineri după-amiază sau cel mai târziu sâmbătă dimineața, el ar fi asigurat lectura de sfârșit de săptămână a întregii familii, fiecare membru al ei găsind ceva care să-l atragă și să-l determine să-l cumpere, poate chiar să-l păstreze, să arhiveze fascicole; în condițiile economice dificile din acel an, cei care n-aveau bani să-și cumpere zilnic mai multe ziare sau să-și cumpere măcar un ziar în fiecare zi, puteau avea acest săptămânal – în care să găsească întreaga informație politico-socială internă și externă dintr-o săptămână. Publicația trebuia să copleșească cititorul și concurența prin abundența de material din toate domeniile, informații exacte și multe, bine scrise. Limbajul trebuia să fie simplu, sobru, concis. Cel mai important element de atracție cred că era existența mai multor fascicule, care permiteau membrilor familiei să-și aleagă fiecare suplimentul pe care voia să-l citească, altfel spus, să nu aștepte până când unul dintre ei termina de citit întreaga revistă. Era limpede că un asemenea ziar nu exista și nu existase în România. Era „un altfel de ziar". Echipa era mare, dar nu uriașă, pentru că reușisem să adun pentru fiecare fascicol oameni foarte pricepuți pe domeniul respectiv, practic erau șapte sau opt mini-redacții în paralel. Reușisem să aduc lângă mine condeie extraordinare, care au continuat după aceea să bucure cititorii la publicațiile la care s-au răspândit. Pe lângă cei din București, stabilisem o rețea de corespondenți în țară. Nu dau, deocamdată, nume. Îl convinsesem și pe Nicolae Manolescu să mi se alăture în conducerea acestui gigant și a făcut-o cu bucurie.

La sfârșitul lunii august am hotărât să tipărim un număr de probă, în septembrie a fost o activitate febrilă de pregătire, în octombrie numărul 0 a fost tipărit – un ziar cu o machetă fixă, în așa fel încât să știi că la pagina cutare, în colțul cutare, vei găsi anume rubrică cu anume subiect, fiecare pagină cu multe fotografii etc. Și am aflat cu toții cât de îngrozitor de dificilă era construirea unui asemenea ziar și cât de costisitor era. Dar n-am abandonat. Proiectul enorm a fost doar suspendat și, în așteptarea unor vremuri mai bune din punct de vedere financiar, am hotărât să plecăm la drum cu un singur fascicol, cel care ar fi stârnit cele mai mari surprize – cel cultural. Adică fasciculul cultural să devină suplimentul cultural al „Ziarului financiar", o apropiere aparent ciudată, dar foarte firească între oamenii de afaceri și oamenii de cultură. Au urmat alte luni de reașezare, încheiate cu apariția, la 26 mai 2000, a „Ziarului de duminică". „Ziarul de duminică" a devenit un brand.

7. Ce-ți face, cel mai mult, plăcere pe lume?

– Să scriu. Să iubesc. Să-mi văd prietenii. Să stau la taclale. Să citesc. Foarte multe îmi fac plăcere în egală măsură. Chiar și să beau un pahar de vin bun.

8. Care dintre cărțile tale îți este cea mai dragă?

– Toate. Sau aproape toate. Oricum toate din ultimii câțiva ani. Poți alege dintre copiii proprii? Ar trebui să le descriu pe fiecare în parte și să spun în ce fel diferă de celelalte și nu vreau s-o fac chiar eu.

9. Poate fi socotit THRILLER & MISTERY/POLICIER un gen minor? Este o eroare?

– Categoric este eroare! Socotesc că, dimpotrivă, nu numai că nu e un gen minor, ci acela care poate salva literatura. Când sunt atât de copleșitor de multe tentații în lumea noastră, să-l faci pe om să se oprească asupra unei cărți, pe care s-o mai și citească, e o performanță. Iar thrillerul îl poate face să citească. Am convingerea că scrierea care se numește roman polițist poate avea impactul cel mai devastator asupra cititorului, iar dacă personajele nu sunt imaginate, ci smulse din ce ne înconjoară și fundalul e cel de toate zilele, cel care citește cartea chiar cade pe gânduri. Cam așa vreau să se întâmple cu romanele mele. De fapt, mai cred că în toată marea literatură trama a avut suspans care se apropie de genul thriller și de asta a rezistat.

Pe de altă parte, cititorii, câți mai sunt, sunt însetați de dreptate, vor și mister, și eroi justițiari, și basm, nu numai pentru că vor să evadeze, ci pur și simplu pentru că sunt însetați de toate acestea. Poate sunt eu demodat, dar cred cu tărie că n-a trecut perioada eroilor justițiari. Iar un scriitor adevărat nu va fi niciodată blazat. Am mai spus-o, dacă știi să scrii și ai ce spune, o poți face în orice gen. Asta e cel mai important.

10. Care ar fi, după dumneavoastră, trăsăturile definitorii ale operei domnului STELIAN ȚURLEA?

– Nu vreau să pară prea orgolios ce voi spune, dar dacă tot am prilejul să spun… N-am suportat să repet lucruri, din acest motiv nu m-am făcut profesor. Jurnalistul se întâlnește zilnic cu evenimente noi. La fel, în cărțile mele n-am vrut să repet și să mă repet. De la un punct încolo, lumea a observat această diversitate, a și comentat-o, sigur mi-a adus daune, pentru că nu puteam fi încadrat într-un gen anume – e atât de ușor să bagi lumea în tipare.

11. Cum consideri receptarea critică de care ai avut parte?

– Cei care au scris despre mine au făcut-o cu plăcere, presupun. Asta am înțeles eu din scrisul lor. Nimeni nu i-a obligat, de altfel. Iar pe mine m-au uimit vorbele lor minunate. Dar nu poți place tuturor. Sunt atât de mari diferențele dintre oameni, de ce n-ar fi și în ce privește gusturile, și, prin urmare, receptarea? Așa că nu am motive de îngrijorare că nu mă citește toată lumea și mai ales că nu scrie despre mine toată lumea. Poate nici nu merit. Pe vremuri mă întristam dându-mi seama că erau unii care comentau

fără să fi citit sau să știe ceva despre mine și nu știau pentru că nu fac parte din niciun grup, cu atât mai mult din cele care se întâlnesc zilnic la un pahar. Așa că nu existam. Acum n-o mai fac, cu vârsta înțelegi că n-ai cum să bucuri pe toată lumea, cineva tot va fi cârcotaș.

12. Pentru ce ai fi în stare să mori?

– Pentru o femeie. Pentru o carte bună care să rămână după mine. Mai presus de orice, să fiu liber. Cred că sunt liber.

A consemnat *Mihail Gălățanu*

STELIAN ȚURLEA
crimă la Torino

„O tânără româncă fusese răpită, căutată în toată țara săptămâni în șir, găsită asasinată, în valea Padului, departe de oraș. Nici până astăzi, după mai bine de șapte ani, misterul morții ei nu fusese elucidat. (…) Carabinierii au cercetat zeci de piste false, crima a fost în atenția presei câteva săptămâni, apoi revenea când își amintea cineva că poate obține un câștig politic din denunțarea incapacității poliției de a rezolva cazuri, ori organizațiile pentru egalitatea în drepturi insistau să reamintească indiferența cu care erau tratați imigranții."

Stelian Țurlea – *Crimă la Torino*

„Excelenta proză pe care o scrie Stelian Țurlea e o mărturie exactă, credibilă, despre anii noștri."

George Arion

STELIAN ŢURLEA

crimă la Torino

„O tânără româncă fusese răpită, căutată în toată țara săptămâni în șir, găsită asasinată, în valea Padului, departe de oraș. Nici până astăzi, după mai bine de șapte ani, misterul morții ei nu fusese elucidat. (...) Carabinierii au cercetat zeci de piste false, crima a fost în atenția presei câteva săptămâni, apoi revenea când își amintea cineva că poate obține un câștig politic din denunțarea incapacității poliției de a rezolva cazuri, ori organizațiile pentru egalitatea în drepturi insistau să reamintească indiferența cu care erau tratați imigranții."

Stelian Țurlea - *Crimă la Torino*

„Excelenta proză pe care o scrie Stelian Țurlea e o mărturie exactă, credibilă, despre anii noștri."

George Arion

ISBN 978-606-93677-2-8

CRIME SCENE PRESS

Foto: Olga Ancuțina/ Shutterstock

virtual-project.eu

Table of Contents

GEORGE
1.
2.
3.
4.
5.
6.
ELOISA
1.
2.
LAURA
GIOVANNI
1.
2.
NICODIM
GIOVANNI
1.
2.
GEORGE
GIOVANNI
BRUNO
GIOVANNI
NICODIM
GIOVANNI
LAURA
1.
2.
ELOISA
GIOVANNI
EPILOG
„CRED CA SUNT LIBER”
12 întrebări pentru Stelian Țurlea:

Table of Contents

GEORGE 7
1. 7
2. 12
3. 16
4. 20
5. 23
6. 27
ELOISA 29
1. 29
2. 35
LAURA 40
GIOVANNI 43
1. 43
2. 45
NICODIM 53
GIOVANNI 61
1. 61
2. 62
GEORGE 67
GIOVANNI 72
BRUNO 76
GIOVANNI 81
NICODIM 84
GIOVANNI 89
LAURA 92
1. 92
2. 95
ELOISA 98
GIOVANNI 102

EPILOG 106
„CRED CA SUNT LIBER” 109
12 întrebări pentru Stelian Țurlea: 109